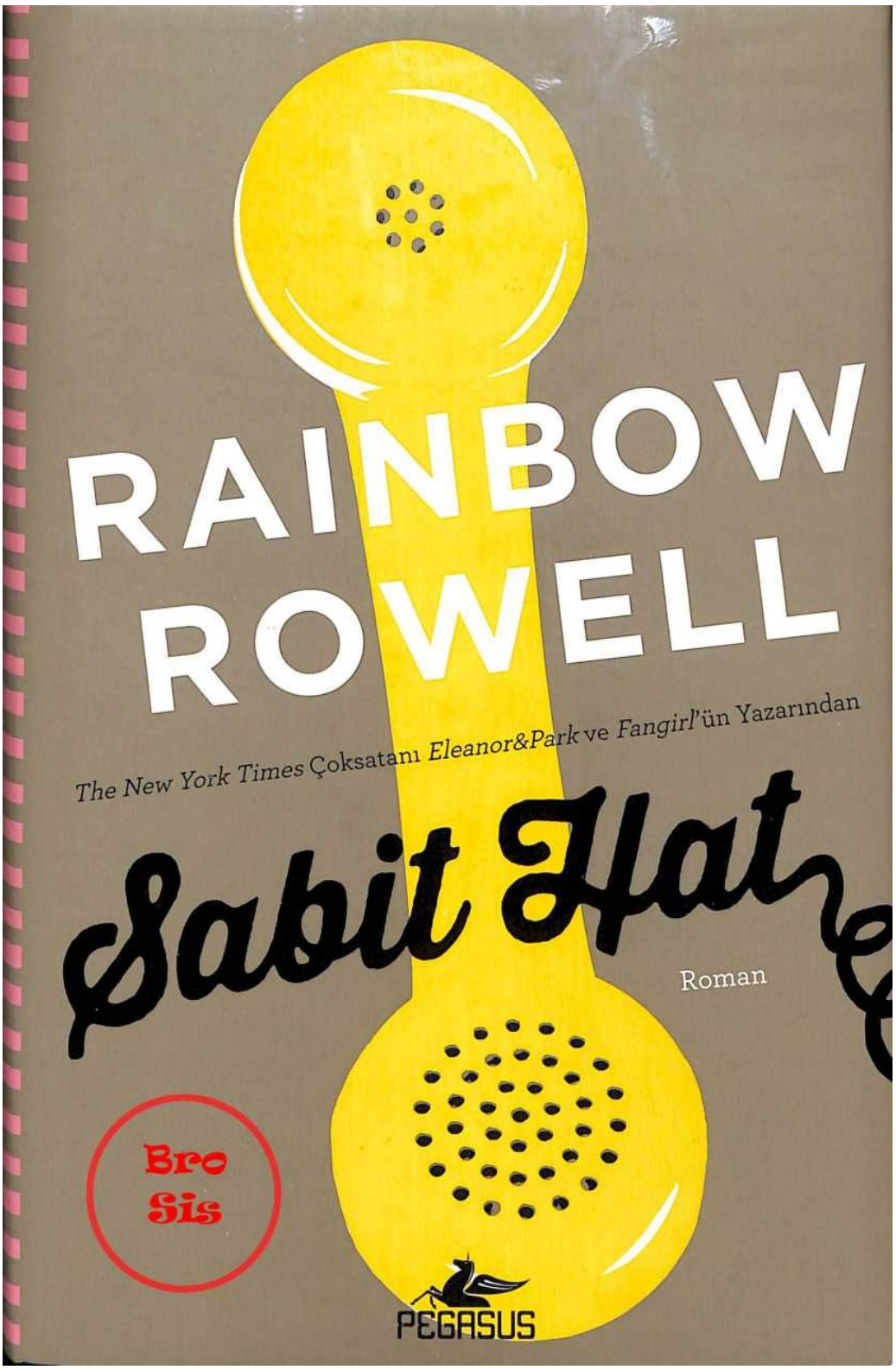

RAINBOW ROWELL
The New York Times Çoksatanı Eleanor&Park ve Fangirl'ün Yazarından
Sabit Hat
Roman
Bro Sis
PEGASUS

AŞKTA İKİNCİ ŞANSI YAKALASAYDINIZ, AYNI KARARLARI MI VERİRDİNİZ?

Zaman makineleri söz konusuysa, sihirli bir telefon kulağa biraz kullanışsız gelebilir.

Senarist Georgie McCool geçmişe gidemez... Sadece geçmişi arayıp birilerinin telefonu açmasını umar.

Özellikle de kocasının.

Çünkü Georgie geçmişi arayabilen sihirli bir telefonu olduğunu öğrendiğinde tek yapmak istediği, kocası Neal'la arasını düzeltmektir. Evet, belki zamanda yolculuk yapamayacaktır ama evliliğini, başlamadan yoluna koymanın bir fırsatını bulmuştur.

Artık çözülmez gibi görünen meseleleri geçmişte düzeltme şansı vardır. Belki de bu telefon ona ikinci bir şans verecektir.

Tabii istediği buysa... Yoksa hiç evlenmemiş olsalar, her şey daha mı iyi olurdu?

Sabit Hat, iki insanın aynı yola baş koyup koyamayacağını ve aşkın, sizinle orta yolda buluşacak birini bulmak olup olmadığını sorguluyor...

"Rowell kategorize edilemeyecek kadar yetenekli. *Sabit Hat* kendine has bir roman."
Janet Maslin, *The New York Times*

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-244-9
9 786052 992449

"Her zamanki gibi akıcı ve keyif verici... Sayfalar uçup gidiyor."
Publishers Weekly

"Psikolojik gözlemler, önlenemez mizah ve doğaüstü bir detay: Geçmişteki eşini arayabilen bir kadın."
Time

"Rowell'ı okumak komik ve zeki bir dostunuzun en güzel hikâyelerini dinlemeye benziyor."
School Library Journal

"Klişe hiçbir öge barındırmayan ve her cümlesi keyif veren bir kitap. Yazarın romanları keskin gözlem gücünü ve komedi yeteneğini yansıtıyor."
Chicago Tribune

"Hayranları Rowell'ın kalplere hitap eden bir romanını daha okumaya bayılacak."
Kirkus Reviews

"Diyaloglar akıcı; komik, yenilikçi ve enerjik. Genç Georgie ile Neal'ın flörtü gerçekten romantik."
Boston Globe

"Gerçekçi, sevimli ve muhteşem."
The Globe & Mail

"Her zamanki gibi akıcı ve keyif verici... Sayfalar uçup gidiyor."
Publishers Weekly

"Psikolojik gözlemler, önlenemez mizah ve doğaüstü bir detay: Geçmişteki eşini arayabilen bir kadın."
Time

"Rowell'ı okumak komik ve zeki bir dostunuzun en güzel hikâyelerini dinlemeye benziyor."
School Library Journal

"Klişe hiçbir öge barındırmayan ve her cümlesi keyif veren bir kitap. Yazarın romanları keskin gözlem gücünü ve komedi yeteneğini yansıtıyor."
Chicago Tribune

"Hayranları Rowell'ın kalplere hitap eden bir romanını daha okumaya bayılacak."
Kirkus Reviews

"Diyaloglar akıcı; komik, yenilikçi ve enerjik. Genç Georgie ile Neal'ın flörtü gerçekten romantik."
Boston Globe

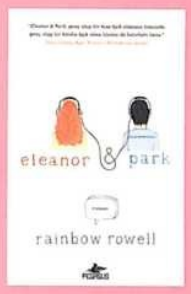
"Gerçekçi, sevimli ve muhteşem."
The Globe & Mail

AUGUSTEN BURROUGHS

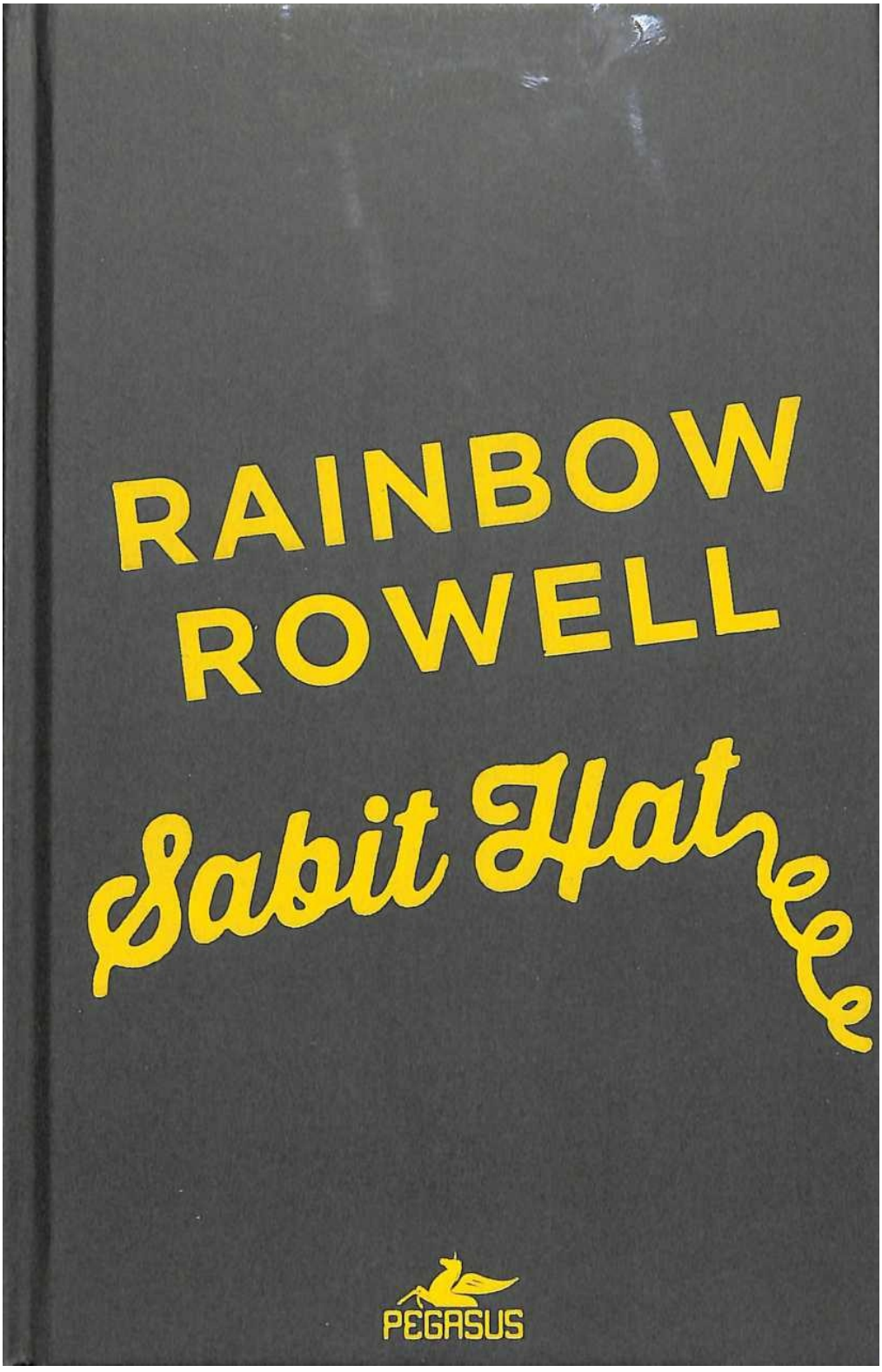
RAINBOW ROWELL kitap yazıyor. Kimi zaman yetişkinler hakkında (*Attachments* ve *Sabit Hat*). Kimi zaman ise gençler hakkında (*Eleanor&Park* ve *Fangirl*). Ama hep çok konuşan insanlar hakkında yazıyor. Ve hayatının mahvolduğunu hisseden insanlar hakkında. Ve âşık olan insanlar hakkında. Rainbow yazmadığı zamanlarda çizgi roman okuyor, Disney World gezileri planlıyor ve aslında geniş perspektiften bakıldığında pek de önemli olmayan konular hakkında tartışıyor. Nebraska'da eşi ve iki oğluyla yaşıyor.

Daha fazla bilgi için rainbowrowell.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Kapak tasarımı: Olga Grlic

fSabitctfat

Pegasus Yayınları: 1698 Bestseller Roman: 735

Sabit Hat

Rainbovv Rovvell Özgün Adı: Landline

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman Editör: Çiçek Eriş Düzelti: Esengül Aydın Yalçın Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioölu Matbaacılık Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2017 - Ciltli ISBN: 978-605-299-244-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017 Copyright © Rainbovv Rovvell, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Haklan Ajansı aracılığıyla The Lotts Agency, Ltd/den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9Taksim/İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

rainbow rovvell

İngilizceden çeviren: Müge Kocaman Özçelik

PEGASUS YAYINLARI

Bu kitap Kai için. (Önem taşıyan her şey öyle.)

17 ARALIK 2013 SALI

1. BÖLÜM

Georgie önüne çıkan bisiklete çarpmamak için direksiyonu kırarak garaj yoluna girdi.

Neal bir türlü Alice'e bisikletini ortadan kaldırtamıyordu.

Herhalde Nebraska'da ne bisikletler çalınıyor ne de evlere hırsız giriyordu. Georgie bunun bahçeye, LÜTFEN BİZİ SİLAH ZORUYLA SOYUN yazılı bir tabela koymaktan farksız olduğunu söylese de Neal çoğu akşam Georgie eve dönene dek sokak kapısını bile kilitlemiyordu. "Hayır/' diyordu. "Bence ikisi aynı şey değil."

Georgie bisikleti verandaya çıkardı ve evin (kilitli olmayan) kapısını açtı.

Salonda ışık yanmıyor ama televizyon hâlâ çalışıyordu. Alice *Pembe Panter* seyrederken kanepede uyuyakalmıştı. Televizyonu kapamak isteyen Georgie yerdeki süt dolu kâseye takıldı. Sehpada katlanmış çamaşırlar duruyordu ve Georgie en üstteki çamaşırı alıp dökülen sütü temizlemeye koyuldu.

Neal salonu yemek odasından ayıran kapı boşluğunun önünde belirdiğinde Georgie yere diz çökmüş, kendi iç çamaşırını süte bulamakla meşguldü.

"Affedersin/' dedi Neal. "Alice, Noomi ye biraz süt koymamızı istedi de."

"Sorun değil. Bastığım yere dikkat etmiyordum." Georgie ayağa kalkıp ıslanan çamaşırını sıktı. Başıyla Alice'i işaret etti. "İyi mi?"

Neal Georgie'nin elindeki çamaşırı aldı ve süt kâsesini yerden kaldırdı. "İyi. Ona isterse seni bekleyebileceğini söyledim. *Karşılığında* tabağındaki lahanayı bitirmesini ve 'gerçek anlamda' sözünü bir daha ağzına almamasını istedim çünkü beni *gerçek anlamda* deli ediyor." Mutfağa giderken dönüp Georgie'ye baktı. "Aç mısın?"

"Evet," dedi Georgie, peşinden giderek.

Neal'ın o gece keyfi yerindeydi. Georgie'nin eve böyle geç gel-diği geceler... Eh, Georgie'nin eve geç geldiği geceler çoğunlukla keyifli olmazdı.

Neal ocağa gidip bir gözünü çalıştırdı. Üzerinde bir pijama altı ile beyaz bir tişört vardı ve büyük ihtimalle çıkacakları tatil için saçlarını kestirmişti. Georgie şimdi onun ensesine dokunsa saçının bir yönde kadife, diğer yönde diken diken olduğunu hissedebilirdi, "Yanına ne almak isteyeceğini bilemedim," dedi Neal. "Ama kirli sepetindeki bütün çamaşırları yıkadım. Oranın soğuk olduğunu unutma. Bunu hep unutuyorsun."

Georgie oraya her gidişlerinde Neal'ın kazaklarından birini ödünç almak zorunda kalıyordu.

Neal o gece fazlasıyla keyifliydi...

Georgie'ye bir tabak hazırlarken gülümsüyordu. Kızartma sebze. Somon. Lahana. Ve yeşillikler. Avucunda sıkarak parçaladığı fıstıkları yemeğin üstüne serpti ve tabağı Georgie'nin önüne koydu.

Neal gülümsediğinde yanaklarında parantez işareti şeklinde gamzeler belirirdi; sakallı parantezler. Georgie onu tezgâhın üzerinden kendine doğru çekmek ve burnunu gamzelerine gömmek istiyordu. (Neal'ın her gülümseyişinde vücudu bu tepkiyi veriyordu.) (Gerçi Neal'ın büyük ihtimalle bundan haberi yoktu.)

"Sanırım bütün kot pantolonlarını yıkadım..." dedi Neal ona bir kadeh şarap doldurarak.

Georgie derin bir nefes aldı. Bu işi bir an önce halletmeliydi. "Sana iyi haberlerim var."

Neal tezgâha yaslanıp tek kaşını yukarı kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Şey... Maher Jafari dizimizle ilgileniyor."

"Maher Jafari de ne?"

"Görüştüğümüz şu yapımcı. *Lobiye* ve tütün üreticileriyle ilgili şu yeni realite programına yeşil ışık yakan adam."

"Hatırladım." Neal başını salladı. "Şu meşhur yapımcı. O adamın dizinize soğuk baktığını sanıyordum."

"Biz de öyle sanıyorduk/' dedi Georgie. "Ama belli ki sadece soğuk biriymiş."

"Hah. Vay canına. Bu harika bir haber..." Neal başını yana eğdi. "Neden mutlu değilsin?"

"Çok mutluyum/' dedi Georgie. Neredeyse bağırır gibi konuşmuştu. *Tanrım.* Muhtemelen terliyordu da. "Bizden bir pilot bölüm ve birkaç senaryo istiyor. Oyuncu kadrosu hakkında konuşacağımız önemli bir toplantı yapılacak..."

Neal, "Bu harika/' dedikten sonra sustu. Georgie'nin dilinin altındaki baklayı çıkarmasını bekliyordu.

Georgie gözlerini kapadı. "... ayın yirmi yedisinde."

Mutfak sessizliğe büründü. Georgie gözlerini açtı. Ah, işte, Neal nihayet her zaman bildiği ve sevdiği haliyle karşısında duruyordu. (Bu konuda ciddiydi. İkisinde de.) Kavuşan kollar, kısılan gözler, kasılan bir çene.

"Ayın yirmi yedisinde Omaha'da olacağız," dedi Neal.

"Biliyorum," dedi Georgie. *"Biliyorum* Neal."

"Yani? Los Angeles'a düşündüğümüzden erken mi dönmeyi planlıyorsun?"

"Hayır, ben... senaryoyu daha önce hazırlamamız gerekiyor. Seth dedi ki..."

"Seth."

"Elimizde sadece pilot bölüm var," dedi Georgie. "Dokuz gün içinde dört bölüm yazıp toplantıya hazırlanmamız gerekiyor... Bu hafta *Jeff'd Up'a* biraz ara vereceğimiz için gerçekten şanslıyız."

"Noel yüzünden ara veriyorsunuz."

"Noel olduğunu biliyorum, Neal... Noel'den vazgeçmek gibi bir niyetim yok."

"Öyle mi?"

"Evet. Sadece... Omaha seyahatinden vazgeçiyorum. Seyahati iptal edebileceğimizi düşündüm."

"Uçak biletlerini çoktan aldık."

"Neal. Bu pilot bölüm. Bir *anlaşma*. Hayalimizdeki kanalla."

Georgie kendini bir senaryo metni okuyormuş gibi hissediyordu. O gün öğleden sonra Seth'le neredeyse tıpatıp aynı şeyleri konuşmuşlardı...

"*Noel'deyiz*diye itiraz etmişti Georgie. İkisi ortak ofislerindeydi ve Seth paylaştıkları L şeklindeki çalışma masasının Georgie'ye ait kısmında oturuyordu. Georgie'yi köşeye sıkıştırmıştı.

"Haydi ama Georgie, Noel'i her halükârda kutlayacağız. Toplantıdan sonra, *bugüne dek yaptığımız en harika kutlamayı yaparız."*

"Gel de bunu çocuklarıma anlat."

"Anlatırım. Çocukların bana bayılıyorlar."

"Noel *tatilinden bahsediyoruz, Seth. Toplantı biraz ertelenemez*

mi?"

"Kariyerimiz boyunca bu anı bekledik. Beklediğimiz an geldi, Georgie. Nihayet geldi."

Seth neredeyse her cümlesinde Georgie'nin ismini söylemişti.

Neal burun deliklerini şişirdi.

"Annem bizi bekliyor/' dedi.

"Biliyorum," diye fısıldadı Georgie.

"Çocuklara gelince... Alice Noel Baba'ya Noel'i Omaha'da geçireceğini söyleyen bir adres değişikliği kartı gönderdi."

Georgie gülümsemeye çalıştı. Çabası yeterli olmamıştı. "Noel Baba'nın ona ulaşmanın bir yolunu bulacağından eminim."

"Asıl mesele..." Neal şişe açacağını içine attığı çekmeceyi gürültüyle kapadı. "Asıl mesele bu değil," dedi fısıldarcasına.

"Farkındayım," dedi Georgie tabağının üzerine eğilerek. "Ama anneni görmeye önümüzdeki ay da gidebiliriz."

"Alice okula devamsızlık mı yapsın yani?"

"Gerekirse evet."

Ellerini tezgâha koyan Neal'ın kol kasları kasıldı. Sanki kendini kötü bir habere hazırlamakta geç kalmıştı. Başı öne eğilmiş, saçları alnına dökülmüştü.

"Bu bizim için bir şans olabilir," dedi Georgie. "Nihayet kendi dizimizi yapabiliriz."

Neal ona bakmadan başını salladı. İfadesiz bir sesle, "Anlıyorum," dedi usulca.

Georgie bekledi.

Bazen Neal'la tartışırken asıl konunun ne olduğunu unuturdu. Tartışmaları başka bir konuya -daha tehlikeli bir konuya- kayar ve Georgie bunun farkına bile varmazdı. Bazen Neal daha Georgie derdini anlatmaya çalışırken tartışmayı kendi içinde sonlandırır ya da yarım bırakırdı ve Georgie o uzaklara gittikten çok sonra bile konuşmaya devam ederdi.

Georgie şu an yaptıkları konuşmanın tartışma olduğundan bile emin değildi. Henüz o aşamaya gelmemişlerdi.

Bu yüzden bekledi.

Neal'ın başı hâlâ öne eğikti.

"'Anlıyorum' da ne demek?" diye sordu Georgie nihayet dayanamayıp.

Neal kalkık omuzları, çıplak kollarıyla tezgâhın önünden ayrıldı. *"Haklısın* demek. Kesinlikle haklısın." Ocağı temizlemeye koyuldu. "Toplantıya katılmalısın. Bu senin için önemli."

Bunları neredeyse umursamaz bir tavırla söylemişti. Belki de her şeye rağmen işler yoluna girecekti. Hatta belki Neal Georgie için heyecanlanacaktı. Zamanla.

"Eee?" dedi Georgie aralarındaki gerginliği sınayarak. "Anneni önümüzdeki ay mı ziyaret edelim?"

Neal bulaşık makinesini açtı ve kirli tabakları toplamaya başladı. "Hayır."

Georgie dudaklarını birbirine bastırıp kemirdi. "Alice'in devamsızlık yapmasını istemiyor musun?"

Neal başını iki yana salladı.

Georgie onun kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştirmesini seyretti. "O halde oraya yaz tatilinde gitmeye ne dersin?"

Neal kulağına bir şey sürtünmüşçesine hafifçe başını salladı. Harika kulakları vardı. Biraz iri kulaklarının uçları kanat gibi dışa dönüktü. Georgie onun kafasını kulaklarından tutmaya bayılırdı. Neal bunu yapmasına izin verdiğinde.

Şimdi başını yine avuçlarının arasında tuttuğunu hayal ediyordu. Başparmak uçlarıyla kulaklarının üstünü okşadığını, parmak boğumlarının kısacık kesilmiş saçlarına sürtündüğünü hissediyordu.

Neal bir kez daha, "Hayır," dedikten sonra doğrulup ellerini pijamasına sildi. "Uçak biletlerini çoktan aldık."

"Ben ciddiyim, Neal. Bu toplantıyı kaçıramam."

"Biliyorum," dedi Neal ona dönerek. Çenesi kenetlenmişti. Ebediyen.

Neal üniversitedeyken orduya katılmayı düşünmüştü; duygularını belli etmeden kötü bir haber iletmeyi ya da can sıkıcı bir emir vermeyi gerektiren görevlerde son derece başarılı olabilirdi. Yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadan atom bombası atan bir uçak bile uçurabilirdi.

"Ne demek istediğini anlamadım," dedi Georgie.

"Sen toplantıyı kaçırmamalısın," dedi Neal. "Ve biz de uçak biletlerimizi çoktan aldık. Zaten bütün haftayı çalışarak geçireceksin. Bu yüzden sen burada kalıp diziye odaklan, biz de annemi görmeye gidelim."

"Ama bu Noel tatili. Çocuklar..."

"Çocuklar döndüğümüzde Noel'i bir kez de seninle kutlayabilirler. Buna bayılacaklarından eminim. Tam iki Noel kutlaması."

Georgie bu sözlere nasıl bir tepki vereceğini bilemedi. Belki Neal son cümlesini *gülümseyerek* söyleseydi...

Neal Georgie'nin tabağını işaret etti. "Yemeğini tekrar ısıtmamı ister misin?"

"Gerek yok," dedi Georgie.

Neal belli belirsiz bir hareketle başını sallayıp Georgie'nin arkasına geçti ve eğilip dudaklarını hafifçe onun yanağına dokundurdu. Sonra salona gidip kanepede uyuyan Alice'i kucağına aldı. Georgie onun küçük kızı, "Sorun yok tatlım, babanın kucağındasın," diye fısıldayarak tekrar uyutmaya çalıştığını ve merdivenden çıktığını duydu.

18 ARALIK 2013 ÇARŞAMBA

2. BÖLÜM

Georgie'nin telefonu kapanmıştı.

Zaten sadece şarja takılıyken çalışıyordu. Muhtemelen yeni bir pile ihtiyacı vardı ama Georgie bu konuyla ilgilenmeyi sürekli unutuyordu.

Kahvesini masaya koyup telefonu bilgisayarına bağladı. Sonra Polaroid bir fotoğraf gibi sallayıp açılmasını bekledi.

Aynı anda bilgisayar ekranıyla burnunun arasından bir üzüm tanesi geçti.

"Ee?" diye sordu Seth.

Georgie başını kaldırdı ve o gün işe geldiğinden beri ilk defa Seth'e dikkatle baktı. Uzun kollu, pembe bir gömlekle yeşil, örgü bir kazak giymişti ve saçları her zamankinden daha havalıydı. Seth bu haliyle yakışıklı Kennedy kuzenlerinden biriymiş gibi görünüyordu. Dişleri hariç.

"Ee ne?" diye sordu Georgie.

"Nasıl geçti?"

Seth, Georgie'nin Neal'la yaptığı konuşmayı kastediyordu. Ama Neal'ın ismini ağzına almazdı. Üçü durumu ancak bu şekilde idare edebiliyordu. Aralarında bazı kurallar vardı.

Georgie tekrar telefonuna baktı. Cevapsız arama yoktu. "İyi geçti."

"Sana iyi geçeceğini söylemiştim."

"Eh, haklı çıktın."

"Ben hep haklıyım," dedi Seth.

Georgie onun sandalyesine yerleştiğini duyabiliyordu. Onu gözünde canlandırması da zor değildi. Uzun bacaklarını kaldırıp ortak kullandıkları masaya dayamış olmalıydı.

"Sen sadece nadiren ve kısmen haklı çıkıyorsun," dedi Georgie telefonunu kurcalamaya devam ederek.

Neal ve kızlar şu an ikinci uçakta olmalıydı. Denver'da kısa bir aktarma yapmışlardı. Georgie onlara Omaha ya indiklerinde alabilecekleri bir mesaj göndermeyi düşündü; *sizi seviyorum çocuklar.*

Ama Neal kimseye mesaj göndermez, bu yüzden kendi mesajlarını da kontrol etmezdi. Ona mesaj göndermek nafile bir çabaydı.

Georgie telefonunu bıraktı ve gözlüğünü başına yerleştirerek bilgisayarına

odaklanmaya çalıştı. Tamamı yaptıkları dizinin yıldızı, komedyen Jeff German'dan gelen bir düzine kadar e-postası vardı.

Georgie şu yeni işi alırlarsa Jeff'i özleyeceğini söyleyemezdi. Onun e-postalarını ve kırmızı beyzbol şapkasını özlemeyecekti. Dizide ailesini canlandıran oyuncuların, izleyicileri gereğinden fazla güldürdüklerini düşündüğünde kendisi için koca bir bölümü tekrar yazdırmasını da öyle.

"Yapamıyorum." Kapı ardına dek açıldı ve Scotty içeri girdi. Seth ve Georgie'nin ofisinde ancak üç sandalyeye yetecek kadar boş yer vardı ve bu sandalye de IKEA'dan alınmış hamak benzeri rahatsız bir mobilyaydı. Scotty yan dönerek kendini söz konusu sandalyeye bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı. "Yapamıyorum. Sır saklamayı beceremiyorum."

"Günaydın," dedi Georgie.

Scotty parmaklarının arasından ona baktı. "Selam, Georgie. Dışarıdaki kız, annenin telefonda olduğunu söyledi. İkinci hattaymış."

"Adı Pamela "

"Peki. Benim annemin adı da Dixie."

"Yeni asistanı kastediyorum. Adı..." Georgie başını iki yana sallayıp Seth'le arasında duran siyah ofis telefonuna uzandı. "Alo, ben Georgie."

Annesi iç geçirdi. "Telefonu açan kız beni o kadar çok bekletti ki aradığımı unuttu sandım."

"Unutmamış. Neden aramıştın?"

"Sadece nasıl olduğuna bakmak istedim." Annesinin sesi endişeliydi. (Endişeli bir sesle konuşmaya bayılırdı.)

"İyiyim," dedi Georgie.

"Şey..." Yeni bir iç çekiş. Güçlü bir iç çekiş. "Bu sabah Neal'la konuştum."

"Bunu nasıl başardın?"

"Alarmımı kurdum. Erkenden yola çıkacağınızı biliyordum. Size iyi yolculuklar dilemek istedim."

Georgie'nin annesi uçak yolculuklarını büyük sorun haline getirirdi. Önemsiz ameliyatları da. Hatta bazen telefonu kapamayı bile. *“Birisiyle görüşmenin ne zaman son görüşmen olacağım bilemezsin ve onunla vedalaşma şansını kaçırmak istemezsin*

Georgie bilgisayarının tuşlarına basabilmek için ahizeyi kulağıyla omzu arasına yerleştirdi. "Çok naziksin. Kızlarla konuşabildin mi?"

"*Neal'la* konuştum," dedi annesi tekrar. Bunu özellikle vurgulamak için. "Bana ikinizin biraz ayrı kalacağınızı söyledi."

“Anne," dedi Georgie ahizeyi yeniden eline alarak. "Birbirimizi sadece bir hafta görmeyeceğiz."

"Neal bana Noel'i ayrı geçireceğinizi söyledi."

"Düşündüğün gibi değil... Buna neden farklı bir anlam yüklemeye çalışıyorsun? Alt tarafı halletmem gereken bir iş çıktı."

"Daha önce hiç Noel'de çalışmamıştın."

"Yine *Noel'de* çalışmayacağım. Sadece öncesinde ve sonrasında meşgul olacağım. Biraz karışık bir durum."

Georgie, Seth'in bu konuşmaya kulak verip vermediğini kontrol etme arzusuna direndi. "Bu kararı ben aldım."

"Demek Noel'i yalnız geçirme *kararı aldın.”*

"Yalnız değilim. Seninle olacağım."

"Ama tatlım biz o günü Kendrick'in ailesiyle geçireceğiz... Sana daha önce söylemiştim. Kız kardeşin de babasında olacak. Yani istersen bizimle San Diego'ya gelebilirsin ama..."

"Boş ver, bir çaresine bakarım." Georgie bakışlarını odada gezdirdi. Seth havaya fırlattığı üzüm tanelerini ağzıyla yakalamaya çalışıyordu. Scotty regl sancısı

çekiyormuş gibi perişan halde oturduğu sandalyeye yayılmıştı. "İşe dönmeliyim."

"Şey, bu gece bize gelsene," dedi annesi. "Akşam yemeğine."

"Ben gerçekten iyiyim, anne."

"Bize gel, Georgie. Bu aralar yalnız kalmamalısın."

"'Bu aralar' diye bir şey yok, anne. Ben iyiyim."

"Noel'deyiz."

"Henüz değiliz."

"Yemek yapacağım. Bekliyorum." Annesi Georgie'nin daha fazla itiraz etmesine fırsat tanımadan telefonu kapadı.

Georgie iç geçirip gözlerini ovdu. Gözkapakları kayganlaşmış gibi hissediyordu. Elleri kahve kokuyordu.

"Yapamam," diye sızlandı Scotty. "Bir sır sakladığım çok belli."

Seth kapıya baktı... Kapalıydı. "Ne olmuş yani? Sırrının ne olduğu bilinmediği sürece..."

"Hoşuma gitmiyor," dedi Scotty. "Kendimi hain gibi hissediyorum. Bulut Şehri'ndeki Lando gibiyim. İsa'yı öpen adamım."

Georgie diğer yazarlardan herhangi birinin *gerçekten* bir şeylerden şüphelenip şüphelenmediğini merak etti. Muhtemelen şüphelenmiyorlardı. Georgie ve Seth'in kontrat süresi dolmak üzereydi ama herkes onların kalacağını düşünüyordu. *Jeff'd Up'ı* nihayet ilk on program arasına sokmayı başarmışken neden çekip gitsinlerdi ki?

Kalırlarsa maaşları artacaktı. Hayatlarını değiştirecek kadar büyük bir zam alacaklardı. Öyle büyük bir miktar söz konusuydu ki Seth ne zaman bundan bahsetse gözbebekleri Varyemez Am-ca'nınkiler gibi büyüyordu.

Ama giderlerse...

Bu aşamada *Jeff'd Up'ı* tek bir sebeple bırakabilirlerdi. Kendi dizilerine başlamak için. Georgie ve Seth neredeyse tanıştıkları günden beri bu dizinin hayalini kuruyordu. Hâlâ üniversitede oldukları dönemde dizinin pilot bölümünün ilk taslağını hazırlamışlardı. Bu onların dizisi olacak, oyuncu kadrosunu kendileri belirleyeceklerdi. Artık Jeff German, reklam sloganları ve gülme efekti hayatlarından çıkacaktı.

Giderlerse Scotty'yi de beraberlerinde götüreceklerdi. (Seth olsa *giderken* diye düzeltirdi. *Giderken, giderken, giderken.)* Scotty onlardandı. Georgie'nin iki sezon önce işe aldığı Scotty o güne dek çalıştıkları en iyi komedi yazarıydı.

Seth ve Georgie *durum* senaryosu yazmakta ustaydı. Daha fazla tuhaflığa yol açan tuhaflıklar ve birbirini takip eden espriler sekiz sezonun sonunda onlara nihayet başarıyı getirmişti. Ama bazen dizide birilerinin bir muz kabuğuna basması gerekirdi. Scotty'nin muz kabuğu stoku da tükenmek nedir bilmezdi.

"Kimse senin bir sırrın olduğunu bilmiyor/' dedi Seth ona. "Şu sıralar kimse seninle uğraşacak durumda değil. Herkes bir an önce işlerini toparlayıp Noel tatiline çıkmanın derdinde."

Scotty sandalyesinde doğrularak, "Peki planımız ne?" diye sordu. Kabarık saçlı, gözlüklü, ufak tefek bir Hintliydi ve yazar ekibindeki diğer herkes gibi giyiniyordu; kot pantolon, kapüşonlu sweatshirt ve komik görünümlü parmak arası terlik. Ekibin tek eşcinsel üyesiydi. Bazen insanlar Seth'in eşcinsel olduğunu düşünürlerdi ama o eşcinsel değil, sadece yakışıklıydı.

Seth önce Scotty'ye, sonra Georgie'ye birer üzüm tanesi fırlattı. Georgie başını eğdi.

"Planımız yarın her zamanki gibi işe gelip senaryo yazmak," dedi Seth. "Sonra biraz daha yazmak."

Scotty Seth'in fırlattığı üzüm tanesini yerden alıp ağzına attı. "İnsanları terk edip gitmekten nefret ediyorum. Neden hep ben kendime arkadaş edinir edinmez başka bir yere geçiyoruz ki?" Asık suratını Georgie'ye çevirdi. "Hey. Georgie. Sen iyi misin? Biraz garip görünüyorsun."

Georgie dalıp gittiğini fark etti. Ne Seth'e ne de Scotty'ye bakıyordu. "'Evet/' dedi. "İyiyim."

Telefonunu alıp mesaj yazdı.

Belki...

Belki o sabah Neal yola çıkmadan önce onunla konuşmalıydı. Onunla ciddi bir konuşma yapmalıydı. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıydı.

Ama saat dört buçukta alarm çaldığında Neal çoktan yataktan kalkmış ve neredeyse tamamen giyinmişti. Hâlâ eski tip radyolu saat kullanıyordu. Yatağa gelip alarmı kapadı ve Georgie'ye uyumasını söyledi.

Georgie her şeye rağmen yatakta doğrulunca, "Gün içinde kendini berbat hissedeceksin," dedi ona.

Sanki Georgie kızlarla vedalaşmadan uyuyabilirmiş gibi. Birbirlerinden bir hafta ayrı kalmayacaklarmış gibi. Noel tatili değilmiş gibi.

Georgie karyola başlığında asılı duran gözlüğünü takıp, "Sizi havaalanına ben bırakacağım," dedi.

Neal sırtı ona dönük, gardırobun önünde duruyor, üzerine mavi bir kazak geçiriyordu. "Ben çoktan taksi çağırdım."

Belki Georgie itiraz etmeliydi. Ama bunun yerine yataktan kalkıp kızların hazırlanmasına yardım etmişti.

Yapılması gereken çok şey yoktu. Neal sabah kızları uyandırmadan arabaya taşıyabilmek için onları üzerlerinde tişört ve eşofman altıyla yatırmıştı.

Ama Georgie kızlarla konuşmak istiyordu. Zaten Alice, Georgie ona tokalı, pembe ayakkabılarını giydirmeye çalışırken uyanmıştı.

"Babam botlarımı giyebileceğimi söyledi," dedi Alice çatallı sesiyle.

"Botların nerede?" diye fısıldadı Georgie.

"Babam biliyor."

Botları ararken Noomi'yi uyandırdılar.

Sonra *Noomi de* botlarını giymek istedi.

Georgie kızlara yoğurt teklif etti ama Neal havaalanında kahvaltı yapacaklarını ve yanına yiyecek bir şeyler aldığını söyledi.

Neal merdivenleri inip çıktığı, sokak kapısına gidip geldiği, eşyaları kontrol edip çantaları topladığı sırada Georgie kızlara neden onlarla gelemediğini açıkladı. "Sen arabayla mı geleceksin?" diye sordu Alice.

Georgie onlara çok eğleneceklerini, annelerini neredeyse hiç özlemeyeceklerini ve bir sonraki hafta Noel'i hep birlikte tekrar kutlayacaklarını açıklamaya çalıştı. "İki Noel kutlaması yapacağız," dedi.

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," diye itiraz etti Alice.

Noomi, çorabı ayakkabısının içinde ters döndüğü için ağlamaya başladı. Georgie onun tabanının üste mi yoksa alta mı gelmesini istediğini anlayamadı. Aynı anda Neal garajdan eve girdi ve Noomi'nin botunu çıkarıp çorabını düzeltti. "Taksi geldi," dedi.

Gelen taksi bir minivandı. Georgie kızları evden çıkardıktan sonra üzerinde pijamayla kaldırıma çömeldi ve onları öpücüklere boğup bu vedalaşma dünyanın sonu değilmiş gibi davranmaya çalıştı. "Sen yeryüzündeki en iyi annesin," dedi Noomi. Onun için bir şey ya "en iyisiydi" ya da "en kötüsü". Ya "aslaydı" ya da "her zaman."

"Sen de yeryüzündeki en iyi dört yaşındaki kızsın," dedi Georgie kızının burnuna bir öpücük kondurarak.

"*Kedicik*dedi Noomi. Çorap sorunu yüzünden gözleri hâlâ yaşlıydı.

"Sen yeryüzündeki en iyi kediciksin." Georgie Noomi'nin sa-rı-kahverengi, ince telli saçlarını kulağının arkasına götürdü ve tişörtünü düzeltti.

"Yeşil kedicik."

"Yeryüzündeki en iyi yeşil kedicik."

"Miyav," dedi Noomi.

"Miyav," dedi Georgie de.

"Anne?" dedi Alice.

"Evet?" Georgie yedi yaşındaki kızını kendine doğru çekti. "Haydi gel, beni sımsıkı kucakla." Ama Alice onu kucaklamakla uğraşamayacak kadar düşünceliydi.

"Noel Baba senin hediyelerini yanlışlıkla büyükannemin evine getirirse onları saklarım. Hepsini bavuluma koyarım."

"Noel Baba çoğunlukla anneye hediye getirmiyor."

"Ama *eğer* getirirse..."

"Miyav," dedi Noomi.

"Tamam," diye onayladı Georgie. Sol koluyla Alice'e, sağ koluyla Noomi ye sarıldı. "Noel Baba bana hediye getirirse onlarla sen ilgilen."

"Miyav anne!"

"Miyav," dedi Georgie kızlarına sarılarak.

"Anne?"

"Evet Alice."

"Noel'in asıl anlamı hediyeler değil İsa'dır. Ama bu bizi ilgilendirmiyor çünkü biz dindar değiliz. Bizim için Noel'in asıl anlamı ailemizle bir arada olmak."

Georgie onu yanağından öptü. "Bu doğru."

"Biliyorum."

"Pekâlâ. Sizi seviyorum. İkinizi de çok seviyorum."

"Bizi dünyalar kadar çok mu seviyorsun?" diye sordu Alice.

"Ah, Tanrım," dedi Georgie. "Daha da çok."

"Sonsuzluk kadar mı?"

"Miyav!"

"Miyav," dedi Georgie. "Sonsuzluk çarpı sonsuzluk kadar. Sizi

o kadar çok seviyorum ki canım acıyor."

Noomi'nin yüzü asıldı. "Canın mı acıyor?"

"Bunu *gerçek anlamda* söylemedi," dedi Alice. "Değil mi anne? *Gerçek anlamda* canın acımıyor, değil mi?"

"Hayır. Şey. Bazen."

Neal yanlarına geldi. "Pekâlâ," dedi. "Uçağa yetişme zamanı."

Georgie kızları taksiye bindirip emniyet kemerlerini bağlarken onlara birkaç öpücük daha verme şansı buldu. Sonra kollarını huzursuzca kavuşturarak minivanın yanında durdu.

Neal onun yanına geldi ve sanki bir şey düşünüyormuş gibi omzunun üstünden uzaklara baktı. "Yerel saatle öğleden sonra beşte orada olacağız/' dedi. "Yani burada saat üç civarı olacak... Annemin evine vardığımızda seni ararım."

Georgie başını salladı ama Neal hâlâ ona bakmıyordu.

"Kendine iyi bak/' dedi Georgie.

Neal saatini kontrol etti. "Bizim için endişelenme... başımızın çaresine bakarız. Sen yapman gereken işe odaklan. Toplantıda kendini göster." Sonra kolunu omzuna atıp Georgie'ye hafifçe sarıldı ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Seni seviyorum," dediği anda yanından uzaklaşmıştı.

Georgie onu omuzlarından tutmak istiyordu.

Ona ayakları yerden kesilene dek sarılmak istiyordu.

Başını onun boynuna gömmek ve kollarının sırtına bastırdığını hissetmek istiyordu.

"Seni seviyorum/' diye seslendi arkasından. Sesini duyurabil-diğinden emin değildi.

Minivanın arka camına vurup, "Sizi seviyorum!" diye bağırdı kızlara. Bunun onları güldürdüğünü bildiği için cama öpücükler kondurdu. Kendi arabalarının arka camları dudak izleriyle doluydu.

Kızlar coşkuyla ona el sallıyordu. Neal ön koltukta şoförle konuşuyordu.

Georgie minivan köşede gözden kaybolmadan önce bir an Ne-al'ın kendisine baktığını sandı; elleri havada asılı kaldı.

Ailesi gitmişti.

3**. BÖLÜM**

\/ardıma ihtiyacın var mı?"

I Georgie gözlerini kırpıştırdı.

Seth yanında duruyor, bir dosyanın ucuyla başına vuruyordu. Jeff German, yazarlar tatile çıkmadan önce bir bölümün yeniden yazılmasını istemişti ve bu işin büyük kısmı Georgie'ye aitti. (Çünkü Georgie kimsenin yardımına güvenmiyordu.) (Bu onun meselesiydi ve yakınmamalıydı.)

Öğleden sonra gürültü, yiyecek ve Noel ilahilerinden oluşan bir karmaşa halinde geçmişti. Nedense -tamam, alkol yüzünden- herkes saat ikiden üç buçuğa dek Noel şarkısı söylemeye karar vermişti. Sonra birileri, belki de Scotty, Georgie'nin kapısının altından içi karides dolu bir tepsi göndermeye çalışmıştı. Şimdi saat altıydı ve etraf sessizleştiği için Georgie nihayet senaryo değişikliği üzerinde biraz ilerleme kaydetmeyi başarmıştı.

"Hayır," dedi Seth'e. "Ben hallediyorum."

"Emin misin?"

Georgie başını ekrandan kaldırmadı. "Evet."

Seth masanın Georgie'ye ait kısmına, klavyenin yanına oturdu. "Ee..."

"Ee ne?"

"Omaha'ya gittiler ha?"

Georgie bu sorunun cevabı evet olduğu halde başını iki yana salladı. "Yapılması gereken buydu. Uçak biletlerini almıştık ve ben zaten bütün hafta çalışacağım."

"Evet, ama..." Seth bacağıyla Georgie'nin kolunu dürttü. Georgie başını kaldırıp ona baktı. "Noel'de ne yapacaksın?"

"Anneme gideceğim." Aslında bu tam anlamıyla yalan sayılmazdı. Georgie isterse hâlâ annesinin evine gidebilirdi. Annesi orada olmasa da.

"İstersen *benim anneme* gelebilirsin."

"Kendi annem olmasaydı gelirdim."

"Ya da belki ben senin annene gelirim," dedi Seth sırıtarak. "Annen bana bayılıyor."

"Bu bir referans sayılmaz."

"Bu sabah sen gelmeden önce burayı tam üç kez aradı. Telefonunu bilerek kapalı tuttuğunu düşünüyor. Onunla konuşmak zorunda kalmamak için."

Georgie tekrar ekrana baktı. "Keşke gerçekten de öyle yapsaydım."

Seth ayağa kalkıp deri çantasını omzuna astı. Bu bölümü yeniden yazmak Georgie'nin bir saatini daha alacaktı. Belki de her şeye sil baştan başlamalıydı...

"Hey. Georgie."

Georgie klavyenin tuşlarına basmaya devam ederek, "Evet?" dedi.

“Georgie"

Georgie bir kez daha başını kaldırdı. Seth kapının önünde durmuş, dikkatle onu inceliyordu. "Çok yaklaştık," dedi. "Hayalimiz nihayet gerçek oluyor."

Georgie başını sallayıp gülümsemeye çalıştı. Çabasında yine başarısız olmuştu.

"Yarın görüşürüz," dedi Seth. Avucunu kapının pervazına vurup odadan dışarı çıktı.

Georgie kız kardeşi aradığında eve dönüş yolundaydı.

"Yemeği sensiz yedik/' dedi Heather.

"Ne?"

"Saat dokuz oldu. Hepimiz acıkmıştık."

Doğruya. Yemek. "Önemli değil/' dedi Georgie. "Anneme onu yarın arayacağımı söyle."

"Yine de bu gece buraya gelmeni istiyor. Evliliğinin bittiğini ve bizim desteğimize ihtiyacın olduğunu söylüyor."

Georgie gözlerini kapamak istedi ama araba kullanıyordu. "Evliliğim sona ermedi Heather ve desteğinize ihtiyacım yok."

"Yani Neal seni terk edip çocuklarla birlikte Nebraska'ya gitmedi mi?"

"Neal çocukları *büyükannelerini* ziyarete götürdü/' dedi Georgie. "Bana velayet davası falan açmış değil."

"Öyle bir şey olsa sence hâkim çocukların velayetini ona vermez mi?"

Georgie *kesinlikle vereceğini* düşündü.

"Gelsen iyi olur/' dedi Heather. "Annem ton balıklı makarna yaptı."

"İçine bezelye de koydu mu?"

"Hayır."

Georgie Calabasas'taki bomboş evini düşündü. Ve gardırobun yanında duran içi boş bavulunu. Boş yatağını.

"Tamam/' dedi.

"iPhone şarjın var mı?" Georgie telefon ve anahtarını mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Artık yanında çanta taşımıyor, ehliyetini ve kredi kartını arabanın torpido gözünde tutuyordu.

"Bana bir iPhone alsaydın olurdu." Heather tezgâhın üzerine eğilmiş, cam kâseden ton balıklı makarna yiyordu.

"Yemeği çoktan yediğinizi sanıyordum," dedi Georgie.

"Benimle böyle konuşma. Beslenme bozukluğu yaşamama neden olacaksın."

Georgie gözlerini devirdi. "Ailemizin herhangi bir ferdinin beslenme bozukluğu yaşama ihtimali sıfır. Uzak dur yemeğimden."

Heather makarnadan koca bir lokma daha aldıktan sonra cam kâseyi Georgie ye verdi.

On sekiz yaşındaki Heather menopoz dönemi bebeğiydi. Yani Georgie'nin annesi hayatında bir değişiklik yapmaya karar verip yanında çalıştığı masörle yatmış ve otuz dokuz yaşında kazara hamile kalmıştı. Masörle evliliği de ancak Heather doğana dek sürmüştü.

Georgie o zamanlar çoktan üniversiteye başlamış olduğu için Heather'la sadece bir ya da iki yıl aynı evde yaşamıştı. Bazen kendini onun ablası değil de teyzesiymiş gibi hissediyordu.

İkisi birbirine ikiz kardeş kadar benziyordu.

Heather da Georgie gibi kıvırcık, açık kahverengi saçlara ve açık mavi gözlere sahipti. Vücudu da tıpkı onun lisedeki hali gibi basık bir kum saati şeklindeydi. Gerçi Heather Georgie'den biraz daha uzundu...

Bu açıdan şanslıydı. Günün birinde hamile kaldığında belki onun karnı Georgie'ninki gibi çelik tambura dönmezdi. "*Sezaryenle doğum yaptığın için karnın böyle,”* demişti annesi Georgie'ye. Sanki iki sezaryen yapmayı sırf tembellikten Georgie kendisi istemiş gibi. *“Ben iki normal doğum yaptım ve vücudum hemen eski haline döndü.”*

"Neden karnıma bakıyorsun?" diye sordu Heather Georgie'ye.

"Belki gerçekten beslenme bozukluğu yaşarsın diye."

"Georgie!" Anneleri küçük ama karnı burnunda bir köpeği göğsüne bastırmış halde içeri girdi. Uzun boylu bir Afro Amerikalı olan, Georgie'nin üvey babası Kendrick de beraberindeydi. Kendrick inşaatlarda giydiği tozlu kıyafeti hâlâ üzerinden çıkarmamıştı. "Geldiğini duymadım," dedi annesi.

"Az önce geldim."

"Dur yemeğini ısıtayım." Annesi köpeği Georgie'nin eline tutuşturup kâseyi aldı. Köpeklere dokunmaktan nefret eden Georgie bunun kendisini bir romantik komedideki kötü karaktere dönüştüreceğini bilse de onu kendinden uzaklaştırdı.

Kendrick uzanıp köpeği Georgie'den aldı. "Nasılsın Georgie?" Yüzünde öyle şefkatli bir ifade vardı ki Georgie, *"Kocam beni terk etmedi*/" diye bağırmak istiyordu.

Ama Kendrick böyle bir davranışı hak etmiyordu. O bir kızın isteyebileceği en genç ve iyi üvey babaydı. (Kırk yaşındaki Kendrick, Georgie'den sadece üç yaş büyüktü. Annesi onunla berbat durumdaki havuzlarını temizlemeye geldiğinde tanışmıştı.) (Böyle şeyler gerçekten oluyordu.) (Valley'de.)

"İyiyim Kendrick. Teşekkürler."

Georgie'nin annesi mikrodalgaya bakarak başını hüzünle iki yana salladı.

"Ben gerçekten çok iyiyim," dedi Georgie odadaki herkese seslenerek. "Dizimiz yeşil ışık almaya çok yaklaştığı için Noel'i evde geçiriyorum."

"Diziniz mi? Onunla ilgili bir problem mi vardı?" diye sordu annesi.

"Hayır," dedi Georgie. "*Jeff'd Up'tan* değil, kendi dizimizden bahsediyorum. 'Vakit Geçsin Diye'den."

"Ben sizin dizinizi seyretmiyorum," dedi annesi. "Oradaki çocuk çok saygısız."

"Trev mi?" diye sordu Heather. "Trev'i herkes sever."

Trev, *Jeff'd Up*'taki ortanca oğuldu. Onu Georgie yaratmıştı. Yirmi yaşındaki, umursamaz ifadeli bu münzevi karakter hiçbir şeyden hoşlanmaz ve hoşa giden hiçbir şey yapmazdı.

Georgie bütün öfkesini Trev karakterine gömüyordu. Jeff Ger-man'a, çalıştığı kanala, Trev'in kendisine duyduğu öfkeyi. Yaptıkları dizinin, *Home Improvement* dizisinin Jonathan Taylor Thomas ve VVilson'ı olmayan ve içinde hiçbir güzellik barındırmayan bir versiyonu olduğu gerçeğine duyduğu öfkeyi.

Trev aynı zamanda dizinin parlayan yıldızıydı.

Georgie gözlerini kısarak kardeşine baktı. "Sen Trev'i seviyor musun?"

"Tanrım, sadece ben değil," dedi Heather. "Onu herkes seviyor. Okuldaki bütün kötü çocuklar 'Bu berbat' yazılı tişörtler giyiyorlar.

Etrafa korku salan, havalı kötü çocukları değil, Insane Clovvn Posse dinleyen bunalımlı ve kendi halindeki kötü çocukları kastediyorum."

"Aslında o laf 'Bu berbat' değil," dedi Kendrick yardımcı olmaya çalışarak. "'*Bu berbaaaat.'"*

Heather güldü. "Ah, Tanrım, tıpkı onun gibi söyledin baba."

"Bu berbaaaat," dedi Kendrick tekrar.

Trev'in "bu berbat" sözü herkesin diline takılmıştı. Georgie gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovdu.

Annesi bir kez daha başını iki yana sallayıp makarna kâsesini masaya koydu ve köpeği Kendrick'ten alıp yüzünü onun gri, ıslak burnuna sürttü. "*Seni unuttuğumu mu sandın*?" diye sordu ona tatlı bir dille. "*Seni unutmadım küçük anne*."

Georgie masaya oturup kâseyi kendine doğru çekerek, "Teşekkürler," dedi.

Kendrick onun omzuna vurdu. "Ben Trev'i seviyorum," dedi. "Yeni diziniz de eskisine benzer bir şey mi olacak?"

"Pek sayılmaz," dedi Georgie kaşlarını çatarak.

Kendrick'in ona baba gibi davranmaya çalışmasından hâlâ rahatsız oluyordu. Ne de olsa ondan sadece üç yaş büyüktü. "*Sen benim babam değilsin,"* demek istiyordu bazen ona. On iki yaşındaki bir kız gibi. (Georgie on iki yaşındayken Kendrick on beşindeydi. İkisi o dönemde flört edip birlikte alışveriş merkezine bile gidebilirdi.)

Heather buzdolabından bir pizza kutusu çıkarıp, "'Vakit Geçsin Diye' bir saatlik bir komedi drama," dedi sakin bir sesle. "Birkaç farklı dizinin karışımından

oluşuyor."

Georgie kardeşine minnettarlıkla gülümsedi. En azından biri-leri onu dinlemişti.

"Square Pegs, My So-Called Life ve Arrested Development'm bir karışımı."

Seth orada olsa, "*Bir de gerçekten ilgi gören bir dizinin,*" diye eklerdi.

Scotty de, "Ve The Cosby Shovv'î^!" derdi.

Sonra Georgie, "Cosby Shovv *hariç,"* diye belirtir ve hazırladıkları pilot bölüm yeterince çeşitlilik içermediği için üzülürdü. (Yarın bu konuyu Seth'e açacaktı.)

"Vakit Geçsin Diye", lise hayatındaki zorlukları ele alan bir diziydi. Lise yıllarında yaşanan bütün iniş-çıkış ve tuhaflıkları abartılı bir dille yansıtıyordu.

En azından onu bu şekilde tanıtıyorlardı. Georgie geçen ay Maher Jaferi'ye diziyi bu şekilde tanıtmıştı. O toplantıda fazlasıyla formundaydı. Vurgulanması gereken her şeyi vurgulamıştı.

Seth'le ikisi Jafari'nin ofisinden çıkar çıkmaz caddenin karşısındaki bara gitmişlerdi. Seth bar taburesinde ayağa kalkıp kadehini Georgie'nin şerefine kaldırmış ve içindeki viskiyi kutsal bir su gibi onun başına serpmişti.

"Sen olağanüstü birisin Georgie McCool. Orada adeta Barbara Streisand gibiydin. Adamın gülmekten gözünden yaş geldi, fark ettin mi?"

Bu sözlerle ayağını tabureye vurmaya başlayınca Georgie onun çıplak bileklerini tutmuştu... *"Yapma, düşeceksin."*

"Sen," demişti Seth aşağı bakıp kadehini kaldırarak. *"Sen benim gizli silahımsın."*

Şimdi Heather, Georgie'nin sandalyesine yaslanmış elindeki soğuk pizza dilimini sallayarak bir şeyler anlatıyordu. "'Vakit Geçsin Diye' daha şimdiden favori dizim oldu," dedi. "Üstelik ben televizyon kanallarının en tercih ettiği izleyici kitlesindenim."

Georgie ağzındaki makarnayı yuttu. "Teşekkürler ufaklık." "Bugün hiç kızlarla konuştun mu?" diye sordu annesi. Köpeği yüzüne tutmuş, çenesiyle kulaklarının

arasını kaşıyordu. Hayvanın sulu gözleri onun her hareketiyle dışarı fırlıyordu.

Georgie suratını buruşturup bakışlarını annesinden kaçırdı. "Hayır," dedi. "Birazdan arayacağım."

"Arada kaç saat fark var?" diye sordu Kendrick. "Orada çoktan gece yarısı olmadı mı?"

"Ah, Tanrım." Georgie elindeki çatalı bıraktı. "Haklısın." Telefonu yine kapalı olduğu için hâlâ mutfak duvarında asılı duran kahverengi sabit telefona gitti.

Heather, Kendrick, annesi ve köpek, hepsi birden onu seyrediyordu. Yeni bir köpek tırnaklarını seramik zemine çarpa çarpa içeri girdi ve başını kaldırıp ona baktı.

"Odamdaki telefon duruyor mu?" diye sordu Georgie.

"Sanırım duruyor," dedi annesi. "Gardıroba bak."

"Harika. Ben sadece..." Georgie kendini mutfaktan dışarı atıp koridorda yürüdü.

Annesi Georgie'nin odasını o liseden mezun olur olmaz köpeklerinin kazandığı ödüllerle doldurmuştu. Bu biraz sinir bozucuydu çünkü Georgie evden ancak üniversiteden mezun olduktan sonra ayrılmıştı.

"*Köpeklerimin kurdelelerini başka nerede sergileyebilirim*?" diye sormuştu duruma itiraz eden Georgie'ye. "*Onlar ödüllü köpekler. Zaten sen de yakında evden ayrılacaksın*."

"Henüz değil. Şu an hâlâ bu evde yaşıyorum."

"'Ayakkabılarını çıkar Georgie. Burası ahır değil."

Georgie'nin eski yatağı hâlâ odadaydı. Komodini, okuma lambası ve toplayıp götürmeye bir türlü fırsat bulamadığı kitapları da. Gardırobunun kapısını açıp ardında bıraktığı ıvır zıvır yığınını altüst etti ve nihayet antika değeri olan sarı, kadranlı telefonu buldu. Bu telefonu lisedeyken bir garaj satışında kendisi satın almıştı çünkü o yıllarda tam anlamıyla gösteriş budalasıydı.

Tanrım, telefon ne kadar da ağırdı. Ahizenin kordonunu çözdü ve telefonu prize

sokmak için yatağın altına uzandı. (Bu duyguyu unutmuştu... kordonun ucunun bir *klik* sesi eşliğinde prize oturmasının verdiği duyguyu.) Yatağa çıkıp telefonu kucağına yerleştirdi ve derin bir nefes alıp ahizeyi kaldırdı.

Önce Neal'ın cep telefonunu denedi ama arama başarısız oldu. Omaha'da hatlar berbattı. Bu yüzden kayınvalidesinin ezbere bildiği ev telefonunu çevirdi...

Neal'la sadece tek bir yazı ayrı geçirmişlerdi... okulun üçüncü yılında çıkmaya başlamalarını takip eden yazı. Georgie o yaz her gece Neal'ı Omaha'daki evinden aramıştı. Hatta onu bu odadan, bu sarı telefonla aramıştı.

O zamanlar odasının duvarlarında sadece birkaç köpek fotoğrafı vardı ama bu kadarı bile Neal'la gece geç saatlere dek müstehcen sohbetler yapmalarının ardından battaniyesinin altına saklanmak istemesi için yeterliydi. (Neal gibi birisinin telefonda müstehcen sohbetler yapacağı kimsenin aklına gelmezdi. O normalde küfür bile etmezdi. Ama o yaz uzun geçmişti.)

Neal'ın annesi telefonu dördüncü çalışında açtı. "Alo?"

"Selam Margaret, merhaba. Geç olduğunu biliyorum, özür dilerim. Saat farkını hep unutuyorum. Neal uyanık mı?"

"Georgie?"

"Ah, affedersin. Evet, benim... Georgie."

Neal'ın annesi bir süre konuşmadı. "Bir dakika, gidip bakayım."

Georgie nedense kendini huzursuz hissederek bir süre bekledi. Sanki on dört yaşındayken hoşlandığı bir çocuğu aramıştı. On dört yıldır evli olduğu adamı değil.

"Alo?" Neal'ın boğuk sesi uykudan uyandırıldığını söylüyordu.

Georgie sırtını dikleştirdi. "Selam."

"Georgie."

"Evet... *Selam."*

"Burada saat çok geç."

"Biliyorum. Hep unutuyorum. Özür dilerim. Saat dilimleri."

"Ben..." Neal canı sıkkınmış gibi homurdandı. "Ben sanırım senin aramanı beklemiyordum."

"Ah. Şey. Oraya vardığınızdan emin olmak istedim."

"Buradayım."

"Güzel."

"Evet..."

"Annen nasıl?"

"İyi... ikisi de iyi... herkes iyi. Bak Georgie, şu an çok geç bir saat."

"Haklısın. Özür dilerim Neal. Seni yarın ararım."

"Arar mısın?"

"Evet. Yani yarın seni daha *erken bir saatte* arayacağım. Ben sadece, şey..."

Neal yine homurdandı. "Tamam/' dedikten sonra da telefonu kapadı.

Georgie sessizleşen ahizeyi kulağında tutarak bir süre öylece oturdu.

Neal telefonu yüzüne kapamıştı.

Georgie ona kızların nasıl olduğunu soracak zaman bulamamıştı.

Ona "seni seviyorum" bile diyememişti. Georgie Neal'a her konuşmalarında üstünkörü de olsa mutlaka "seni seviyorum" der ve Neal da ona aynı şekilde karşılık verirdi. Bu, ilişkilerinin hâlâ devam ettiğinin bir ispatı, teminatı gibiydi.

Belki de Neal ona kızmıştı.

Elbette kızmıştı. Neal Georgie'ye her zaman kızgındı ama belki bu defa onun tahmin ettiğinden daha fazla kızmıştı.

Belki.

Ya da belki sadece yorgundu. Ne de olsa sabahın dördünden beri ayaktaydı.

Georgie de dört buçuktan beri ayaktaydı. Birden kendini çok yorgun hissetti. Calabasas'a dek araba sürüp kendisini bekleyen kimsenin olmadığı boş bir eve adım atacağını düşündü...

Sonra ayakkabılarını çıkarıp eski yatak örtüsünün altına kıvrıldı ve ellerini iki kez çırpıp ışığı kapadı. Elli çift hüzünlü köpek gözünün karanlıkta hâlâ parladığını görebiliyordu.

Yarın Neal'ı arayacaktı.

Ona söyleyeceği ilk söz "seni seviyorum" olacaktı.

19 ARALIK 2013

PERŞEMBE

- 4. BÖLÜM
  - 9. BÖLÜM
  - 15. bölüm
    - 18. BÖLÜM
    - 23. BÖLÜM
    - 30. BÖLÜM

4**. BÖLÜM**

Georgie'nin ofis kapısına yapıştırılmış Post-it'te Pamela'dan (girişteki kız) bir not vardı. Georgie dün gece ofisten ayrılırken bu notu fark etmemiş olmalıydı.

Bay German'la konuştuğunuz sırada eşiniz aradı. Uçaktan indiklerini ve müsait olduğunuzda onu aramanızı söyledi.

Georgie sabah işe gelirken Neal'ı iki kez aramış -dün gece yaptıkları o zoraki konuşmayı bir şekilde telafi etmek istiyordu-ama ona ulaşamamıştı.

Aslında bu o kadar da alışılmadık bir durum sayılmazdı. Neal telefonunu bazen alt katta, bazen arabasında bırakır ya da zil sesini açmayı unuturdu. Georgie'nin aramalarını asla *kasten* yanıtsız bırakmazdı. O güne dek bunu hiç yapmamıştı.

Georgie Neal'a mesaj bırakmayı başaramamış, kelimeler ağzından bir türlü çıkmamıştı. En azından Neal onun aradığını görecekti. Bu da bir şey sayılırdı.

Dün gece Neal'ın sesi fazlasıyla soğuktu.

Belli ki Georgie onu uykudan uyandırmıştı. Ama fazlası da vardı. Neal'ın, annesinin iyi olduğunu söyleyiş şekli —*"ikisi de iyi"*-, Georgie'ye kısa bir an onun babasını da kastettiğini düşündürmüştü.

Oysa Neal'ın babası üç yıl önce ölmüştü. Bir demiryolu işçisiydi ve görev başındayken kalp krizi geçirmişti. Neal o gün annesinin telefonuyla haberi aldığında hiçbir şey söylemeden yatak odasına gitmişti. Georgie onu tanıdığından beri ikinci kez ağladığını görmüştü.

Belki de dün geceyi ailesinin evindeki eski odasında geçirdiği için kafası karışmıştı. Babasına dair bütün o hatıralar...

Ya da belki Alice ve Noomi'yi kastetmişti. '7yi. *İkisi de iyi. Herkes iyi."*

Georgie kahvesini masaya bırakıp telefonunu şarja taktı.

Seth onu seyrediyordu. "Regl mi oldun?"

Aslında bunun işyeri ortamı için rahatsız edici bir soru olduğu düşünülebilirdi

ama öyle değildi. Bir yetişkin olarak her gün aynı kişiyle çalışıp da onunla asla regl döneminiz hakkında konuşmamanız imkânsızdı.

Ya da belki mümkündü ama Georgie böyle bir şeye mecbur kalmamaktan memnundu. "Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "İyiyim."

"Hiç de iyi görünmüyorsun," dedi Seth. "Üzerindekiler dün giydiklerin mi?"

Kot pantolon. Neal'ın eski Metallica konseri tişörtlerinden biri. Hırka.

"Büyük odada çalışmalıyız," dedi Georgie. "Şu beyaz yazı tahtaları olan odada."

"Üzerindekiler *dün* giydiklerin," dedi Seth. "Ve dün bile berbat görünüyorlardı."

Georgie nefesini bıraktı. "Dün gece annemde kaldım, tamam mı? Duş alabildiğim için şanslı sayılırsın." Heather'ın banyosunu ve şampuanını kullanmıştı. Şu an şekerleme gibi kokuyordu.

"Annende mi kaldın? Araba kullanamayacak kadar sarhoş muydun?"

"Sadece çok yorgundum."

Seth gözlerini kıstı. "Hâlâ yorgun görünüyorsun."

Georgie de kaşlarını çatarak ona baktı; elbette Seth her zamanki gibi kusursuzdu. Pamuklu bir gömlek, paçaları çıplak ayak bileklerinin epeyce üstünde olan taba rengi bir pantolon ve süet makosen ayakkabılar. Seth bu haliyle az önce bir Banana Republic mağazasından çıkmış gibi görünüyordu. En azından Georgie öyle göründüğünü düşünüyordu; kendisi bir Banana Republic mağazasına girmeyeli seneler olmuştu. Artık tüm alışverişini internetten yapıyordu, o da gerçekten çok çaresiz kalırsa.

Ama Seth onun aksine kendini asla bırakmıyordu. Tersine şimdi dış görünüşüne eskisinden daha fazla özen gösteriyordu. Sanki Ge-orgie'yle ilk kez tanıştıkları 1994 yılından beri hiç yaşlanmamıştı.

Seth'i ilk kez gördüğünde Seth hoş bir kızın masasına oturmuş onun saçlarıyla oynuyordu. Georgie *Kaşık'taki* tek kızın kendisi olmadığını görünce heyecanlanmıştı.

Sonradan o kızın sadece çarşamba günleri reklam satışı için oraya geldiğini öğrenmişti. "*Kızlar mizaha fazla ilgi duymuyorlar* diye açıklamıştı Seth. Bu açıklama ekibin diğer pek çok üyesinin, "Kızlar hiç komik değil," şeklindeki yorumundan daha iyiydi. *(Georgie* dört yıl boyunca üniversitenin çıkardığı mizah dergisinde çalıştıktan sonra ekipteki birkaç kişiyi bu yoruma, "Sözüm meclisten dışarı," lafını eklemeye ikna edebilmişti.)

Georgie, Los Angeles Üniversitesi'nde okumayı *Kaşık* için seçmişti. Eh, bu seçiminde okulun tiyatro programı ve kampüsün annesinin evine, orada yaşamaya devam etmesine imkân tanıyacak kadar yakın olması da etkili olmuştu.

Yine de asıl sebep *Kaşık'*tı. *Kaşık* ondan sorulurdu.

Georgie dergiyi dokuzuncu sınıfta okumaya başlamış, eski sayılarını saklamayı, kapak sayfalarını yatak odasının duvarlarına asmayı alışkanlık haline getirmişti. Herkes *Kaşık'*ın Batı Yakası'nın *Harvard Lampoon'u* olduğunu söylüyordu ama ondan daha kolay okunuyor ve daha güzel görünüyordu. Georgie'nin en sevdiği mizah yazarlarının bazıları meslek hayatına bu dergide başlamıştı.

Georgie *Kaşık'ın*, öğrenci birliği binasının bodrum katındaki bir dinlenme odası/bilgisayar laboratuvarı olan ofisine, okula başladığı ilk hafta adım atmıştı. Orada kahve hazırlamaya ya da kişisel ilanların yazım hatalarını düzeltmeye bile razıydı ama *asıl istediği* yazı yazmaktı.

Seth onun *Kaşık'ta*. tanıştığı ilk kişiydi. İkinci sınıf öğrencisi olarak çoktan editörlük konumuna yükselmiş olan Seth, ilk başlarda yazı işleri toplantılarında Georgie'yle göz teması kuran tek çalışandı.

Ama elbette bunun sebebi onun Seth, Georgie'nin de bir kız olmasıydı.

O zamanlar Seth boş zamanlarını kızlarla ilgilenerek geçirmekten hoşlanıyordu. (Onun zaman içinde değişmeyen Özelliklerinden biri de buydu.) Şansına, geçmişte ve günümüzde kızlara gösterdiği ilgi çoğunlukla karşılık görmüştü.

Kahverengi gözleri, gür kumral saçlarıyla uzun boylu bir adam olan Seth yakışıklı ve dikkat çekiciydi. Ayrıca eski bir Beach Boys albümünün kapağından fırlamış gibi giyinirdi.

Georgie onun çizgili pamuklu gömleklerine ve haki pantolonlarına alışmıştı.

Seth'e alışmıştı. Onun sürekli masasına oturmasına ya da kanepede yanına ilişmesine alışmıştı. *Kaşık*'ta neredeyse her zaman tek kız kendisi olduğu için ondan sürekli ilgi görmeye alışmıştı.

Ve ikisi iyi bir ekip olduğu için.

Öyle olacağı en başından belliydi. Georgie ve Seth aynı tarz esprilere gülüyor ve beraberken daha eğlenceli oluyorlardı. İkisinden biri içeri girdiğinde diğeri gösteriye başlardı.

Seth Georgie'den gizli silahı olarak bahsetmeye o dönemde başlamıştı. Ekibin diğer üyeleri Georgie'yi görmezden gelmekle öylesine meşgullerdi ki çoğu zaman onun ne kadar eğlenceli olduğunu gözden kaçırıyorlardı.

"İnsanlar en sevdikleri sitcom'ları kimin yazdığını umursamıyorlar," diyordu Seth. *"Onları yazanın küçük çerçeveli gözlük takan bir delikanlı olup olmadığını umursamıyorlar*." (90'lardı.) *"Ya da hoş bir sarışın olup olmadığını*(Bu Georgie ydi.) "*Yanımda kal Georgie, ikimiz kimse farkına bile varmadan zirveye ulaşacağız!'*

Georgie öyle yapmıştı.

Mezuniyetten sonra, her biri bir öncekine kıyasla biraz daha iyi olan yarımşar saatlik beş sitcom'da onunla birlikte çalıştı.

Şimdi nihayet çok seyredilen bir diziye —*Jeff'd Up*- imza atıyorlardı ve bunun berbat bir dizi olması kimin umurundaydı? (Georgie'nin, Seth'in ve hayal kırıklığı yaşayan yüreği yaralı diğer yazım ekibi üyelerinin dışında kimin umurundaydı?) Dizi seviliyor ve onların imzasını taşıyordu.

Ve bu yeni işi alırlarsa her şeye değecekti.

Seth, Maher Jafari'nin ofisinden telefon aldıkları günden beri mutluluktan uçuyordu. Başarılı geçen o tanıtım toplantısına rağmen Jafari'nin "Vakit Geçsin Diye"den vazgeçeceğini düşünmüşlerdi. Onlardan vazgeçeceğini. Adam onlara ret mesajına benzer tuhaf bir mesaj yollamıştı. Ama iki gün önce asistanı arayıp kanalın sezon ortasında bir dizi değişikliğine ihtiyaç duyduğunu söylemişti.

Çabucak gösterime sokabilecekleri bir diziye ihtiyaçları vardı. Ve ucuza mal edebilecekleri.

"Maher sizde ışık gördüğünü söylüyor. Diziyi iki hafta içinde yetiştirebilir misiniz?"

Seth bir haftada *hazır olacaklarına* söz vermişti. "*Önümüzdeki* hafta elinizde olur."

Sonra çalışma sandalyesinin üstüne çıkıp bir kez daha dans etmeye başlamıştı. "Bu bizim *Sopranos* umuz Georgie. *Mad Men'*imiz."

"İn aşağı," demişti Georgie. "İnsanlar senin sarhoş olduğunu düşünecekler."

"Aslında sarhoş sayılabilirim," demişti Seth. "Nasıl olsa birazdan *zaten* olacağım. Ve zaman kavramı sadece bir yanılsamadır."

"Sen de *delisin.* Noel'e kadar dört bölüm yetiştirebilmemiz imkânsız."

Seth hâlâ dans ediyordu. Öne arkaya salladığı başının üstünde kement çeviriyormuş gibi yapıyordu. "Ayın yirmi yedisine kadar zamanımız var. Yani on gün."

"Ben o on gün içinde Omaha'ya gidip Noel kutlayacağım." "Omaha'nın canı cehenneme. Bu sene Noel bize erken geldi." "Dans etmeyi bırak, Seth. Oturup konuşalım."

Seth dans etmeyi bırakmış ve kaşlarını çatarak ona bakmıştı. "Senin kulakların duyuyor mu? *Maher Jafari bizim dizimizi istiyor.* Onu hatırladın mı? Dünyaya geliş sebebimiz olan şu diziyi?"

"Sen birilerinin dünyaya komedi dizisi yazmak için geldiğine mi inanıyorsun?"

"Evet," demişti Seth. "Ve o birileri biziz."

O günden beri de yerinde duramıyordu... Georgie onunla tartıştığında, onu görmezden geldiğinde bile. Sürekli gülümsüyordu. Hiç durmadan şarkı mırıldanıyordu ki normalde bunun Georgie'yi deli etmesi gerekirdi. Ama o buna da alışmıştı.

Georgie *Jeff'd Up'm* ne zamana yetişmesi gerektiğini sormak için tekrar Seth'e baktı...

Ve öylece kaldı.

Seth sırf komiklik olsun diye klavyenin tuşlarına işaretpar-maklarıyla basarak bir e-posta yazıyor ve kendi kendine sırıtıyordu. Kaşları sürekli hareket halindeydi.

Georgie iç geçirdi.

Herkes ikisinin birlikte olacağını düşünmüştü.

Eh, teknik anlamda gerçekten de *öyleydiler.* Tanıştıkları andan beri her gün konuşmuşlardı.

Ama insanlar onların bu ilişkiyi *daha da ileri* götüreceklerini sanmıştı. Herkes gibi Georgie de öyle düşünmüştü...

Seth, kapısında bekleyen hayranlarının icabına baktığında. Diğer ihtimalleri elediğinde. Seth'in acelesi yoktu ve Georgie bu konuda söz hakkına sahip değildi. O da kendine bir sıra numarası almış, sabırla bekliyordu.

Sonra bir gün sabrı tükenmişti.

Seth yazar ofisine gitmek için dışarı çıktığında Georgie Neal'ı tekrar aramaya karar verdi.

Neal telefonu üçüncü çalışında açtı. "Alo?"

Hayır bu Neal değildi. "Alice? Sen misin?"

"Evet."

"Ben annen."

"Biliyorum. Telefon senin şarkını çaldı."

"Neymiş o şarkı?"

"Good Day Surıshine."

Georgie dudağını ısırdı. "Benim şarkım bu mu?"

"Evet."

"Çok güzel bir şarkı."

"Evet."

"Hey," dedi Georgie. "Baban nerede?"

"Dışarıda."

"Dışarıda?"

"Kar kürüyor," dedi Alice. "Burada *kar* var. Beyaz bir Noel geçireceğiz."

"Çok şanslısınız. Uçak yolculuğu iyi geçti mi?"

"Hı hı."

"En iyi kısmı neydi?.. *Alice!”* Kızlar telefonu açmaya ve başkalarını aramaya bayılırlar ama konuşurken her defasında ilgilerini yitirirlerdi. "Sen televizyon mu seyrediyorsun?"

"Hı hı."

"Duraklatma tuşuna bas ve annenle konuş."

"Yapamam. Büyükannemin televizyonunda duraklatma tuşu yok." "O halde televizyonu bir süreliğine kapayıver."

"Nasıl yapıldığını bilmiyorum."

"Pekâlâ, sadece..." Georgie öfkesini belli etmemeye çalıştı. "Seni gerçekten çok özledim."

"Ben de seni özledim."

"Sizi seviyorum... Alice?"

"Evet?"

"Noomi'yle de konuşayım."

Önce bir hışırtı duyuldu, sonra birileri telefonu düşürmüş gibi bir çarpma sesi.

Nihayet, "Miyav?" dedi bir ses.

"Noomi? Ben annen."

"Miyav."

"Miyav. Neler yapıyorsun?"

"Alice'le *Chip 'n Dale* seyrediyoruz."

"Büyükanneniz sizi gördüğüne sevindi mi?"

“Chip V *Dale* seyredebileceğimizi söyledi."

"Tamam. Seni seviyorum."

"Sen yeryüzündeki en iyi annesin!"

"Teşekkürler. Hey, Noomi, babana aradığımı söyle, tamam mı?"

"Miyav."

"Miyav. Babana aradığımı söyle, tamam mı?"

"Miyav!"

"Miyav." Georgie görüşmeyi sonlandırdıktan sonra bir süre telefonunu kurcalayıp kızlarının fotoğraflarına baktı. Onlarla telefonda konuşmaktan nefret ediyordu; bu onları daha da uzaktalarmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Ve kendini çaresiz hissetmesine. Onların başına kötü bir şey geleceğini bilse bile bunu engelleyemezmiş gibi. Bir keresinde Georgie otobandan evi aramış ve telefonu mısır gevreği kâsesine düşüren Alice'in onu oradan alıp almamaya karar vermesini dinlemekten başka bir şey yapamamıştı.

Üstelik... kızların sesi telefonda daha tiz çıkıyordu. Yaşları olduğundan küçükmüş gibi geliyordu ve Georgie onların her nefes alışını duyabiliyordu. Bu onları ne kadar özlediğini fark etmesine neden oluyordu. Onların büyümelerini görme şansını kaçırdığını. Kızlar her geçen gün biraz daha büyüyüp değişiyordu ve Georgie onların yanında değildi.

Georgie onlarla tüm gün telefonda konuşmasa, kendisi işteyken zamanın

donduğunu hayal etmesi daha kolay olurdu.

Onları her gün arıyordu. Çoğu zaman günde iki kez.

Georgie, Seth ve Scotty hava karardıktan çok sonra bile "Vakit Geçsin Diye" üzerine çalışmaya devam etti. Scotty başını sandalyenin arkasına yaslayıp ağzı bir karış açık halde uyuyakalana dek çalıştılar. Seth onu öylece bırakma taraftarıydı. "En azından yarın vaktinde burada olacağını biliriz."

Ama Georgie ona acıdı. Ağzına üç paket tatlandırıcı boşaltıp hapşırarak uyanmasını sağladı. Sonra ona araba kullanarak eve gidebilecek kadar kendine gelebilmesi için yarım kutu diyet kola içirdi.

Scotty gittikten sonra Georgie ve Seth bir süre beyaz yazı tahtasına baktılar. O gün büyük oranda dizinin karakterleri üzerine çalışmışlardı. Dallı budaklı bir aile ağacı çizip karakterlerin birbirleriyle olan ilişkilerini belirlemiş ve bu ilişkilerden ortaya çıkabilecek hikâyeler üzerine beyin fırtınası yapmışlardı.

Çalışmalarının büyük kısmı yıllar içinde biriktirdikleri ve bazıları güncelliğini yitirmiş fikirleri hatırlamaktan ibaretti. (*Chloe emo olmaya karar veriyor ama bunun ne anlama geldiğini asla çözemiyor. Adam, Monica Lewinsky'nin hararetli bir savunucusu.)* Bu karakterler hakkında öyle uzun süredir konuşuyorlardı ki Georgie onları gözünde canlandırabiliyor, seslerini taklit edebiliyordu.

Seth duvara astıkları not kartlarının birkaçını indirdi. "Yine de iyi oldu, değil mi? Bu... bu komik bir dizi, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi Georgie. "Planladığımız kadar hızlı ilerlemiyoruz."

"Bunu hiçbir zaman başaramadık zaten. Bir şekilde altından kalkacağız."

"Evet." Georgie gözlerini ovdu. Tekrar Seth e baktığında, dudaklarında sadece kendisine özel olduğunu bildiği o gülümsemelerden birini gördü. Bu onun başkalarına sunduğu gülümsemeler kadar belirgin bir gülümseme değildi. Dikkat çeken dişleri değil, gözleriydi.

"Haydi eve git," dedi Georgie'ye. "Biraz uyu. Hâlâ yorgun görünüyorsun."

Georgie gerçekten yorgundu.

Bu yüzden evine gitti.

5**. BÖLÜM**

Georgie eve vardığında sokak kapısı kilitliydi. Bir süre anahtarlarını aradı.

Çıkmadan önce birkaç ışığı açık bıraktığı için ev karanlık değildi ama öyle hissettiriyordu. Georgie parmakucunda yürüdüğünü fark etti. Boğazını temizledi. Sırf konuşabildiğinden emin olmak için, "Ben geldim," dedi yüksek sesle.

En son ne zaman eve geldiğinde içeride kimseyi bulamadığını hatırlamaya çalıştı ama olmadı. Ev ilk kez boştu.

Calabasas a, Georgie Noomi'ye hamile kaldığında taşınmışlardı. Sadece iki odalı, nane yeşili, alçak bir bungalov olan Silver Lake'teki evlerinin bulunduğu mahallede çocuktan çok dövme salonları ve karaoke barları vardı.

Georgie orayı özlüyordu. Elbette dövme salonlarını ve karaoke barlarını değil... Neal'la ikisi kızlar doğmadan önce bile pek dışarı çıkmazlardı. Georgie evin kendisini özlüyordu. Kutu gibi olmasını. Samimi ortamını. Birkaç çalıdan ibaret uyduruk bahçesini ve mor çiçekleri eski Jetta sının üstünü her bahar yapış yapış yapan pelesenk ağacını özlüyordu.

O evi Neal'la birlikte dekore etmişlerdi. Koca bir yıl boyunca her hafta sonunu hırdavatçıda geçirip boya seçmeye çalışmışlardı. Georgie hep karteladaki en canlı rengi seçiyordu.

*"Sürekli en canlı rengi seçemezsin*diyordu Neal.

"Ama diğer renkler en canlı renge göre hep sönük kalıyor."

"Onlara bakmasını bilmiyorsun da ondan."

"Nasıl yani?"

Neal neredeyse her zaman son sözü Georgie'nin söylemesine izin verirdi; Silver Lake'teki evleri orada resmen bir gökkuşağı yaşıyormuş gibi görünüyordu. Ayrıca hangi duvarları Georgie'nin boyadığını anlamak da mümkündü çünkü o duvarların kenar ve köşeleri berbat haldeydi.

O zamanlar ikisi de iş sahibiydi. Neal hafta sonları çalışıyordu. Bu yüzden eski evleri sık sık tamamen Georgie'ye kalıyordu. Georgie yalnızken Neal'la asla seyredemeyeceği programları seyrediyordu. (VVarner Bros'taki her programı.) Neal eve döndüğünde kanepede yanına kıvrılıp yemek hazırlama vakti gelene dek onunla uğraşıyordu.

Georgie o dönemde hâlâ Neal'a yardım ediyormuş gibi görünüyordu. Onunla birlikte mutfakta oluyor, sebzeleri doğramasını seyrederken şarap içiyordu.

"Bundan para kazanabilirsin," diyordu. "*Domates kesmeyi gerektiren bir reklamda domates kesebilecek kadar iyisin."*

Neal bu sözleri duyunca domatesleri daha gürültülü doğruyor, abartılı hareketlerle bıçağı dilimlerin üstünde gezdiriyordu.

"Ben ciddiyim. Bir sonraki Iron Chef sen olabilirsin."

"Ya da Applebee's'te çalışırım."

Georgie mutfak tezgâhının üstünde hep aynı yere oturur ve Neal onun etrafında çalışırdı. Georgie'nin kadehine bolca şarap koyar ve üzerindekinin soğuması için çatala üfleyerek daha yemek hazır olmadan onu beslerdi...

Bu kaç yıl önceydi? Sekiz mi? On mu?

Georgie telefon ve anahtarlarını sehpaya, Noomi'nin resimli kitaplarının üstüne bırakıp mutfağa girdi. Buzdolabında hâlâ Neal'ın iki gece önce hazırladığı somon duruyordu. Georgie karnı zil çaldığı halde yemek yiyecek kadar iştahlı hissetmiyordu. Isıtmaya bile gerek duymadan somonu çatalla salona götürdü ve içeride biraz ışık olsun diye televizyonu açtı. Kayıt cihazında *Jeff'd Up'm* biri tekrar, diğeri bir saatlik yılbaşı özel programı olan iki yeni bölümü vardı.

Yılbaşı özel programının çekimi tam bir işkence olmuştu. Senaryoya göre Jeff ve Trev, nefret ediyormuş gibi göründükleri bir sokak köpeğiyle birbirlerinden habersiz, duygusal bağ kuracaklardı. Trev, Jeff tarafından evden dışarı atılan köpeği gizlice tekrar eve alacak, sonra Jeff de aynısını yapmaya karar verip köpeği arayacak ve ne yaptığı ortaya çıkınca onu bir kez daha sokağa atacaktı. Dizinin efektlerinde kahkahadan çok acıma ifadesi vardı ve Georgie efekti hazırlayan çocuğun üst üste aynı sesi kullandığını rahatça duyabiliyordu.

Bir köpeğe rol vermek hataydı.

Jeff German *kendi* köpeğinin kullanılmasını istemiş ve hiçbir talimatı yerine getiremeyen yaşlı bir beagle olan köpeğine kimsenin dokunmasına izin vermemişti. Sonra Trev'i oynayan çocuğun köpek alerjisi olduğu ortaya çıkmış ve annesi bütün gün elinde epinefrin iğnesiyle peşinde dolaşmıştı. Neticede çocuğun iğneye ihtiyacı olmamıştı ama gözleri akıp şişmişti.

"Sorun değil/' demişti Seth. *"Ağlamış gibi görünüyor*

"Şu köpekten kurtulalım," demişti Georgie de. *"Yerine başka bir şey bulalım"*

"Sen köpekleri sevmiyorsun. Yerine ne koyalım istersin. Kedi mi?"

"Benim aklımda yetim bir çocuk vardı."

"Kesinlikle olmaz Georgie. Kanal bizden çocuğu evlat edinmemizi falan ister sonra."

Georgie normalde *Jeff'd Up'ı* seyrederken Seth'le mesajlaşırdı. Ama şimdi telefonu odanın diğer tarafindaydı ve yerinden kalkmak istemiyordu. Sadece Neal ararsa kalkardı.

Gerçi bu saatte onun araması düşük ihtimaldi. Gün içinde de aramamıştı.

Georgie öğle yemeğinden sonra birkaç kez ona ulaşmaya çalışmış ama karşısına hep telesekreter çıkmıştı. Neal'ın annesinin ev telefonu da sürekli meşgul çalıyordu. (Georgie'nin meşgul sesi duymasının üzerinden öyle uzun zaman geçmişti ki bu ses kafasını karıştırmıştı.)

Boşalan tabağını sehpaya bırakıp örgü battaniyeyi omuzlarına

aldı.

"Yaaaa..." dedi seyirciler.

Georgie tavana baktı. Neal tavana birkaç çiçek resmi çizmişti. Bir köşeden başlayıp kıvrılarak duvardan aşağı iniyorlardı. Mavi-beyaz çiçek yağmuru. Georgie çiçeğin ismini unutmuştu.

Calabasas'taki bu evi Neal seçmişti. Veranda ve bahçesi hoşuna gitmişti. Büyük mutfağı. İki katlı ve tavan arasının olması da öyle. (Silver Lake'teki evleri bir buçuk katlıydı ve yatak odaları asma kattaydı. Neal geceleri tavana çarpan yağmur damlalarını dinlemekten nefret ederdi.)

Calabasas'a taşındıklarında Georgie beş aylık hamile olduğu için boya işlerine yardım edememişti. (Boya kokusu yüzünden.) Ayrıca o dönemde Seth'le yapımcı olarak çalışmaya başladıkları için gece gündüz çalışıyorlardı ve Georgie kendini işe yaramaz birisiymiş gibi hissediyordu.

Noomi'ye hamileliği boyunca kendini hep öyle hissetmişti. İlk hamileliğine göre daha fazla kilo almıştı. Daha fazla ağrısı vardı. Parmakları öyle bir şişip morarmıştı ki bilgisayarda yazı yazarken onlara bakıp kendini balon gibi hissediyor, doğum yapacağı zaman Seth'in onu yazar ofisinden yuvarlayarak dışarı çıkaracağını hayal ediyordu.

(Nihayetinde doğum bir türlü başlamamıştı. Georgie hamile kalmakta sorun yaşamıyor ama doğum yapmakta zorlanıyordu. İki doğumunda da gerçek bir kasılma hissetmemişti.)

Neal duvarları onsuz boyamaya başladığında rahatlamıştı. Neal ilk başta boya kartelasındaki en canlı renkleri seçmişti; birkaç odayı Georgie'nin zevkine uygun, parlak renklere boyamıştı. Ama bu defa evin büyük kısmına beyaz hâkimdi. Ya da açık sarı. Açık mavi.

Noomi ana kucağından kurtulup yerde Alice'le oynayacak kadar büyüdüğünde Neal duvarlara resim yapmaya başlamıştı. Georgie bir akşam eve geldiğinde dalları gardırobun arkasından kıvrılarak dışarı uzanan bir söğüt ağacıyla karşılaşmıştı.

Neal doğa ve dcıiz manzaraları yapıyordu. Gökyüzü manzaraları. (Böyle bir şey var mıydı?) Evin her duvarına resim yapmış, biri bitmeden diğerine başlamıştı. Georgie ona bunun sebebini sormamıştı.

Neal kendisine *soru sorulmasından* hoşlanmazdı. Böyle durumlarda çenesi kasılırdı. Karşısındakine alaycı bir cevap verirdi. Bu onu ilgilendirmezmiş gibi.

Herkes kendi işine bakmalıymış gibi.

Kimse cevaplanması gerekmeyen sorular sormamalıymış gibi.

Georgie yıllar içinde soru sormamak konusunda ustalaşmıştı. Bazen soru sormadığını fark etmiyordu bile.

Şu an yaşadıkları ev eski evlerinden çok daha güzeldi...

Neal boya seçmek ve mobilya yerleştirmek konusunda Georgie'nin hiç olmadığı kadar başarılıydı.

Ayrıca artık çamaşırları da o yıkadığı için çamaşır yıkama sorunu yaşanmıyordu.

"Çamaşır hiç bitmiyor," diyordu.

"Bu iş için birini tutabiliriz," diyordu Georgie de.

"Birini tutmaya ihtiyacımız yok "

Komşularının bir dadısı, temizlikçisi, bahçıvanı, havuz bakım işçisi ve evlere hizmet veren bir köpek bakım uzmanı vardı. Neal bu komşulardan nefret ediyordu. *"Kimsenin ailesinden daha kalabalık bir ekibe ihtiyacı olamaz. Malikânede yaşamıyoruz"*

"Ev cinleriyle yaşayan Malfoy'lar gibi," demişti Alice.

Neal o sıralar ona Harry Potter kitapları okuyordu.

Bahçelerindeki çimleri Neal biçerdi. Üzerinde yıpranmış bir kargo pantolon ve liseden beri giydiği bir tişörtle. Hep güneş kremi kokardı çünkü güneş kremi sürmediğinde teni hemen yanardı. Hatta kreme rağmen ensesinde kırmızı yanık lekeleri vardı.

Neal ağaçları budardı. Buzdolabında lale tohumu saklar, market fişlerinin arkasına bahçe tasarımları çizerdi. Yatağa tohum katalogları serer ve Georgie'nin içlerinden seçim yapmasını isterdi.

"Mor mu yoksa beyaz patlıcan mı?" diye sormuştu ona geçen yaz.

"Beyaz patlıcan da ne? Bu... Bu mor bezelye gibi bir şey."

"Mor bezelye gerçekten var. Sarı portakal da."

"Dur. Kafamı karıştırıyorsun."

"Ah, senin aklını başından alacağım, bebeğim."

"Sen bana kur mu yapıyorsun?”

Neal ağzında kalem kapağıyla ona doğru dönüp başını yana eğmişti. *"Evet. Sanırım öyle yapıyorum.”*

Georgie üzerindeki eski kazağa ve tüy tüy olmuş tayta bakmıştı. *"Seni bu moda sokan üzerimdekiler mi?"*

Neal hafifçe gülümsemiş ve ağzındaki kalem kapağı düşmüştü. *"Şu ana dek öyleydi."*

Neal...

Georgie yarın sabah onu arayacaktı. Bu defa ona mutlaka ulaşacaktı. Sadece... Sadece tuhaf birkaç gün geçirmişlerdi. Georgie meşguldü. Neal da öyle. Zaman dilimleri de onlardan yana değildi. Ve Neal Georgie'ye kızgındı.

Georgie aralarını düzeltecekti; Öfkesi için onu suçlayamazdı. Sabah olduğunda her şey yoluna girecekti.

Tavandakinin *boru çiçeği* olduğunu hatırladığı anda uykuya daldı.

20 ARALIK 2013 CUMA

6. BÖLÜM

Bir cevapsız arama.

Kahretsin, kahretsin.

Georgie o sabah, kurmayı unuttuğu için çalmayan alarmından yarım saat sonra kanepede uyandı. Koşar adım üst kata çıkıp duş aldı ve üzerine temiz bir kot pantolonla Metallica tişörtü geçirdi. (Tişört Georgie'nin kokusundan çok Neal'ın kokusunu taşıyordu.)

Dışarı çıkarken telefonunu aldığında ekrandaki mesajı gördü.

Bir cevapsız arama

Acil Durum Numarası

Georgie, Neal'ın numarasını bu isimle kaydetmişti. (Her ihtimale karşı.) (Acil bir durum olursa diye.) Telefonda bir sesli mesaj da vardı. Georgie mesajı dinledi ama duyduğu yarım saniyelik bir sessizlikten başka bir şey değildi. Neal o duştayken aramış olmalıydı.

Georgie, Neal'ı hemen aradı ve karşısına telesekreter çıktı. Bip sesini duyar duymaz konuşmaya başladı. "Selam," dedi. "Benim. Aradığını duymamışım ama bu bir daha olmayacak... Beni ara. Beni ne zaman istersen arayabilirsin. Rahatsız edecek falan değilsin."

Telefonu kapar kapamaz kendini aptal gibi hissetti. Elbette Neal aradığında onu rahatsız etmiş olacaktı. Georgie kimse tarafından rahatsız edilmemek için Los Angeles'ta kalmıştı.

Kahretsin.

O sabah Georgie'nin elinden hiçbir iş çıkmıyordu. Seth bunun farkında değilmiş gibi davrandı. Ve Georgie'nin üstündeki Metallica tişörtünü görmemiş gibi.

"Burada oturup başka kanal için dizi yazmak bana kendimi tuhaf hissettiriyor/' dedi Scotty bakışlarını yazar ofisinde gezdirerek. "Ebeveynimizin yatağında iş pişiriyor gibiyiz." Seth ve Georgie'yle arasında sekiz boş sandalye bırakarak her zamanki yerine, konferans masasının en uzak köşesine oturmuştu. "Keşke resepsiyondaki kız burada olsaydı da bize kahve yapsaydı. Sen kahve yapmayı biliyor musun Georgie?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

Scotty gözlerini devirdi. "Amacım cinsiyet ayrımcılığı yapmak değildi. Kahve makinesinin çalıştırma düğmesinin nerede olduğunu sahiden bilmiyorum. İnsan o düğmenin gözle görülür bir yerde olacağını düşünüyor."

"Şey, ben de bilmiyorum," dedi Georgie.

Seth bilgisayarının üstünden Scotty'ye baktı. "Neden gidip bize kahve almıyorsun? En az yarım saat boktan esprilere ihtiyacımız olmayacak."

"Canın cehenneme," dedi Scotty. Kaşlarını çatarak duvarda asılı duran çerçeveli

Jeff'd Up posterine baktı. "Jeff German'ın yatağında iş pişiriyor gibiyiz."

"Kimse öyle bir şey yapmıyor," dedi Georgie. "Haydi git de bize kahve getir."

Scotty ayağa kalktı. "Sizi yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor. Benim varlığımı bile unutuyorsunuz."

"Ben seni unutmadım," dedi Seth telefonunu eline alarak. "Sana siparişlerimizi mesajla gönderiyorum."

Scotty dışarı çıkar çıkmaz Seth sandalyesini Georgie'nin yanına çekti ve kolçağın üstünden ona doğru eğildi. "Seni kahve makinesini çalıştırırken *gördüm.”*

"Bu bir prensip meselesi."

"Bu, tahtaya yazı yazmayı da reddedeceğin anlamına mı geliyor?"

"Ben senin sekreterin değilim."

"Evet ama not tutmak konusunda Scotty'ye güvenmiyorsun ve benim elyazımı okuyamıyorsun."

Georgie gönülsüzce de olsa ayağa kalktı, bir kalem buldu ve ilerlemelerini tahtaya yazmaya başladı. İşin aslı, not tutan kişi olmak hoşuna gidiyordu. Kendini son söz sahibi olarak görüyordu.

Üniversitedeyken Seth sesli düşünerek *Kaşık'*ın ofisinde volta atar, Georgie de onun ağzından çıkanları kaydederdi. Seth dergi baskıdan geldiğinde öfkeyle, "*Georgie benim Unabomber esprime ne oldu?” diye sorardı.*

"Kim bilir? Belki de Montana'da inzivaya çekilmiştir."

"*Sansürlediğin, harika bir espriydi*

"0 *espri miydi? Yaptığın espriler biraz komik olursa işim kolay-laşır. Kafam karışmaz*."

Okulun üçüncü yılında Georgie Seth'le birlikte *Kaşık'*m ikinci sayfasında haftalık bir köşe hazırlamaya başlamıştı. Nihayet ekipten biri olduğunu hissediyordu.

Yeterince iyi olduğunu.

O zamanlar da Seth'le aynı masayı paylaşıyordu; ikisi bu alışkanlığı o dönemde edinmişti. Seth Georgie'yi saçını çekebileceği, Georgie de onu tekmeleyebileceği kadar yakınında istiyordu.

"Kahretsin Georgie, fena canım yandı... ayağında kalın tabanlı bot var."

Georgie Unabomber tartışmasını çok net hatırlıyordu çünkü Neal'ı *Kaşık'*ta ilk kez o tartışma sırasında görmüştü. Seth Georgie'ye hazırladıkları köşenin daha politik olmasını istediğini söylüyordu. Daha "iğneleyici" olmasını...

"Ben iğneleyici espri yapmayı iyi bilirim Georgie, sakın bana..."

"O kimdi?" diye sordu Georgie onun sözünü keserek.

"Kim?"

"Baskı odasına giren çocuk."

Seth Georgie önünü kestiği için sandalyesine yaslandı. "Hangisi?"

"Üzerinde mavi svveatshirt olan."

"Ah," dedi tekrar doğrularak. "O karikatür hobbiti. Sen karikatür hobbitini tanımıyor musun?"

"Hayır. Neden ona öyle diyorsun?"

"Çünkü yaptığı iş bu... derginin arka sayfasındaki karikatürü o çiziyor." Seth'in önünde *Kaşık'm* bir kopyası vardı ve hazırladıkları köşenin kenar boşluğuna Unabomber esprisini yazıyordu. "Birini hallettim. Geriye 4.099 dergi kaldı."

"Güneşi Durdurun'u bu çocuk mu çiziyor? O bant karikatürü?"

"Çiziyor. Yazıyor. Balonlarını dolduruyor."

"O dizi derginin en komik kısmı."

"Hayır Georgie, derginin en komik kısmı bize ait."

"Neal Grafton bu çocuk mu?" Georgie başını o tarafa çevirmeden baskı odasına bakmaya çalıştı.

"Ta kendisi."

"Onu neden daha önce hiç görmedim?"

Seth tek kaşını kuşkulu bir ifadeyle indirip ona baktı. "Bilmiyorum. İnsan içine çıkmaktan hoşlanan biri sayılmaz."

"Sen onunla tanıştın mı?"

"Karikatür hobbitine âşık mı oldun yoksa?"

"Onu doğru düzgün görmedim bile," dedi Georgie. "Sadece olağanüstü yetenekli olduğunu düşünüyorum. Güneşi Durdurun'un birkaç kişinin elinden çıktığını sanıyordum. Bu arada ona neden hobbit diyorsun?"

"Çünkü kısa boylu, şişman ve hobbite benziyor."

"Hiç de şişman değil."

"Onu doğru düzgün görmedin bile." Seth uzanıp Georgie'nin önündeki *Kaşık* dergisini aldı ve kapağının iç kısmına Unabomber esprisini yazdı.

Georgie sandalyesine yaslanıp baskı odasına kaçamak bir bakış fırlattı. Bir kolon tarafından engellense de Neal'ın bir çizim masasının üstüne eğilmiş olduğunu görebiliyordu.

"Derginin en komik kısmı *bize* ait," diye mırıldandı Seth.

Scotty'nin getirdiği kahve hiçbir işe yaramadı.

Georgie'nin başı ağrıyordu. Midesi de. Ve tekrar yıkadığı halde saçları hâlâ Heather'ın şekerli şampuanı gibi kokuyordu.

Sadece yorgun olduğunu düşündü. Ama hissettiği, yorgunluktan farklı bir şeydi... sanki korkuyordu ve bu mantıksızdı. Ortada bir sorun yoktu ve çıkacakmış gibi de görünmüyordu. Sadece...

Neal'la iki buçuk gündür konuşmamıştı.

İlk kez bu kadar uzun bir süreyi konuşmadan geçirmişlerdi. Tanıştıklarından beri ilk kez. Eh, aslında tanıştıklarından beri ilk kez demek pek de doğru olmazdı.

Yani işler her zaman... (Ne söylemeliydi? *İşlerin her zaman yolunda gitmediğini* mi? *Aralarının iyi olmadığını* mı? *Mutlu olmadıklarını* mı?) İlişkileri... her zaman *kolay* olmamıştı.

Bazen konuşurlarken bile konuşuyor gibi değillerdi. Bazen sadece fikir alışverişinde bulunuyorlardı. Birbirlerini bilgilendiriyorlardı.

Ama daha önce hiç böyle olmamıştı. İletişimleri hiç tamamen kopmamıştı.

Georgie Neal'ın sesini duymaya alışıktı.

Onun sesini duyarsa rahatlayacaktı.

Seth'in öğle yemeği getirmek için dışarı çıkmasını fırsat bilip ofiste bir köşeye çekildi ve Neal'ı tekrar aramayı denedi. Cep numarasını tuşladı ve beklerken parmaklarıyla masada ritim tuttu.

"Alo?" dedi birisi kuşkulu bir sesle; elindekinin bir telefon olduğundan ve onu gerçekten cevapladığından emin değilmiş gibi. Bu Neal'ın annesiydi.

"Margaret? Selam, ben Georgie."

"Selam Georgie. Telefon mu yoksa iPod mu çaldı anlamadım. Bir iPod'u yanıtlıyor olabileceğimi düşündüm."

"Riske girmene sevindim. Nasılsın?"

"Naomi az önce bunda televizyon seyrediyordu. İçinde gerçek bir televizyonun olduğu bir odada. Sanırım uzay çağını yaşıyoruz.

Şu aletin şekli bile telefona benzemiyor, değil mi? Daha çok oyun kartı destesi gibi..."

Noomi'ye gerçek ismiyle seslenen tek kişi Margaret'tı. Georgie kızına ismini veren kendisi olsa da bu ismi duyduğu her defasında irkiliyordu.

"Sanırım haklısın," dedi. "Hiç bu açıdan bakmamıştım. Nasılsın Margaret?

Geçen gece geç saatte aradığım için üzgünüm."

"Beni duyabiliyor musun Georgie?"

"Gayet net duyuyorum."

"Çünkü mikrofonun nerede olduğunu bilmiyorum... bu alet çok küçük."

"Haklısın, çok küçük."

"Konuşurken onu ağzıma mı yoksa kulağıma mı götürmeliyim?"

"Hımm..." Georgie aynı tarz telefonla konuştuğu halde bu soruyu biraz düşünmek zorunda kaldı. "Kulağına. Sanırım."

"Benim cep telefonum kapaklı. Gerçek bir telefona daha çok benziyor."

"Bence annen Asperger Sendromu'ndan mustarip," demişti Georgie Neal'a.

"*50'lerde Asperger Sendromu diye bir şey yoktu."*

"Yani sosyal hayata uyum sağlamakta zorluk çekiyor demek istedim"

"O *sadece bir matematik öğretmeni"*

"Margaret." Georgie bunu yaparsa sabırsızlığının sesine yansımasını az da olsa engelleyeceğini umarak gülümsemeye çalıştı. "Neal oralarda mı?"

"Evet. Onunla mı konuşmak istemiştin?"

"Bu harika olur. Evet. Teşekkür ederim."

"Neal az önce kızlarla birlikte Dawn a gitti. Davvn'un bir papağanı var ve kızların onu görmek isteyebileceğini düşündü."

"Dawn," dedi Georgie.

Komşu kız Davvn. Bu tabirin tam karşılığı olan Dawn. Neal'ın nişanlanmanın eşiğinden döndüğü Davvn. (Ortada hiçbir zaman bir yüzük olmamışsa bu bir nişan sayılmazdı, değil mi? Yaz tatilinde yapılmış sözlü bir anlaşma nişan sayılmazdı, değil mi?)

Tanrı aşkına. Lanet olsun.

Neden Neal geçmişte pek çok kız arkadaş edinmemişti ki sanki? Konuştuğu, flört ettiği kızlar. Seks için kullandığı ve sonrasında kendini suçlu hissettiği kızlar... Neden onun hayatında sadece *Dawn* olmuştu?

Dawn, Georgie ve Neal'ın her ziyaretinde onlara bir merhaba demek için Neal'ın annesine uğrardı. Yandaki evde yaşıyordu ve kendi anne babasının bakımını üstlenmişti.

Güzel kahverengi gözleri ve düz, kahverengi saçları vardı. Hemşireydi. Boşanmıştı. Kızlar Davvn'un onlara hediye ettiği pelüş oyuncakları Kaliforniya'ya götürür, yataklarının üstüne yerleştirirlerdi.

Georgie'nin başına bir ağrı girdi. Saçları zehirli çörek gibi kokuyordu.

"Amadeus!" dedi Margaret birden hatırlamış gibi.

"Pardon?" diye sordu Georgie boğazını temizleyerek.

"Amadeus. Davvn'un papağanının adı. Ne kuş ama."

"Ona aradığımı söylersen sevinirim."

Margaret bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ah, Neal'ı kastediyorsun," dedi.

"Evet. Onu kastediyorum."

"Elbette Georgie. Söylerim."

"Teşekkürler Margaret. Ona beni her zaman arayabileceğini de söyle."

"Elbette söylerim. Ah, bekle, telefonu kapamadan önce... mutlu yıllar dilerim Georgie! Umarım yeni dizini kabul ederler."

Georgie kısa bir tereddüt yaşadı. Ve Neal'ın annesini gerçekten çok sevdiğini hatırladı. "Teşekkürler Margaret. Mutlu yıllar. Kızlara benim için sarıl."

"Georgie, bekle. Telefonu nasıl kapayacağım?"

"Ben kapayacağım. Böylece senin bir şey yapmana gerek kalmaz."

"Tamam, teşekkürler."

"Kapatıyorum Margaret. Mutlu yıllar."

Seth, "Komik, değil mi?" diye sorduktan sonra aynı espriyi dördüncü kez tekrarladı. "Komik mi yoksa sadece tuhaf mı?"

Georgie emin değildi. Dikkatini toplamakta güçlük çekiyordu.

"Benim molaya ihtiyacım var," dedi Scotty. "Artık baktığım yeri bile göremiyorum."

"Kendini biraz zorla," diye emretti Seth. "Sihrini kullanmanın tam zamanı."

"Bence gidip buzlu yoğurt almanın tam zamanı."

"Yaptığın tek şey tıkınmak. Daha ağzına bir şey atar atmaz bir sonraki öğünü düşünmeye başlıyorsun."

"Monotonluktan ancak böyle kurtulabiliyorum," dedi Scotty.

Seth'in kaşları kalktı. "Bu monotonluk değil. Bu bizim lanet olası hayalimizin gerçeğe dönüşmesi."

"Öyle olacak," dedi Scotty. "Ben yoğurdumu alınca."

"Georgie, söyle şuna. Komik bir şeyler bulana dek yoğurt falan yiyemez."

Georgie sandalyesinde kaykılmış, ayaklarını masaya uzatıp gözlerini kapamıştı. "Şu an bir şey söyleyecek halde değilim. Sihrimi konuşturmakla meşgulüm."

"Buzlu yoğurt ister misin Georgie?" diye sordu Scotty kapıdan.

"Hayır, teşekkürler."

Georgie kapının kapandığını duydu. Sonra omzuna bir tükenmez kalem çarptı.

"Biraz uyusan iyi olur."

"Hımmm."

"Arada şekerleme yapabileceğimiz bir kanepeye ihtiyacımız var. 'Vakit Geçsin Diye' dizisinin mutlaka bir şekerleme kanepesi olacak. *Kaşık*'taki kanepeyi hatırlıyor musun? O birinci sınıf bir şekerleme kanepesiydi."

Georgie hatırlıyordu. Gri, kadife bir kanepeydi ve yastıklarının kumaşı yıpranıp dümdüz olmuştu. Georgie ne zaman oraya otursa Seth koskoca kanepede yer kalmamış gibi hemen yanına ilişirdi.

Daracık bir yere sıkışmak zorunda kaldıkları halde. Başını Georgie'nin kucağına ya da omzuna koymayı severdi. Georgie onun kız arkadaşı olmadığı zamanlarda bunu yapmasına izin verirdi. (Seth'in neredeyse her zaman bir kız arkadaşı olurdu.)

Seth iflah olmaz bir çapkındı. Georgie'ye bile kur yapardı; hatta belki de *özellikle* ona.

Tanışmalarını takip eden birkaç ayda Georgie bu ilgiyi heyecan verici bulmuştu. Seth'in neredeyse gördüğü her kıza kur yaptığını, çoğu zaman kendisinden başka bir kızın *peşinde olduğunu* keşfettiğinde ise hayal kırıklığı yaşamıştı.

Sonrası sadece onun sesiydi. Konuşması. Mırıldanması. Georgie dikkati başka yerde olsa bile Seth'in sesini duymayı severdi. Başını omzuna yaslayan, dalgalı, kumral saçlarıyla kulağını okşayan Seth'le birlikte şekerleme kanepesinde oturmayı...

Georgie Neal'ı ikinci görüşünde Seth'le birlikte şekerleme kanepesine yayılmış haldeydi. Seth, o dönemde kız arkadaşı olduğu için (uzun bacakları, belirgin elmacıkkemikleri olan, artist gibi bir kız) Georgie'ye yaslanmak yerine elini başına destek yapmıştı. Georgie onu dirseğiyle dürttü. "İşte yine o."

"Ah. Kim?"

"Karikatürist."

"Hobbit mi?"

"Onunla tanışacağım."

"Neden?"

"Çünkü aynı işyerinde çalışan insanlar böyle yaparlar," dedi Georgie.

"O burada çalışmıyor. Sadece karikatürlerini teslim etmeye geliyor."

"Onunla tanışacağım. Ve ona karikatürlerini ne kadar beğendiğimi söyleyeceğim."

"Bunu yaptığına pişman olacaksın," diye uyardı Seth. "O aksi bir adam. Shire'da arkadaş canlısı olmaya en uzak hobbit o."

"Bana Tolkien'den örnekler vermekten vazgeç. Onunla ilgili bildiğim tek şey 'Frodo yaşıyor' lafı."

Seth başını Georgie'nin omzuna yasladı.

Georgie silkinerek ondan kurtuldu. "Onunla. Tanışacağım." Kanepeden kalktı.

"Tamam," dedi Seth kederli bir sesle. "Umarım ikiniz çok mutlu olursunuz. Etrafları şişko hobbit bebekleriyle sarılı sevimli, küçük hobbit çifti."

Georgie dönüp ona baksa da yürümeye devam etti. "Ben hob-bite benzemiyorum."

"Kısa boylusun Georgie," dedi Seth kanepeye iyice yayılarak. "Yuvarlak hatların var ve hoş görünüyorsun. Bu gerçekle başa çık-san iyi olur."

Georgie köşeden dönüp baskı odasına girdi ve durdu. Yazarlar bu odaya neredeyse hiçbir zaman girmezlerdi. İçeride sadece çizerler ve *Kaşık* baskıya gireceği geceler dizgi elemanları olurdu. Neal bir çizim masasında oturuyordu. Önünde karakalem çizilmiş bir bant karikatür vardı ve bir çini mürekkebi şişesini açmakla meşguldü. Radyoda Foo Fighters'ın sesi duyuluyordu.

Georgie bir an şekerleme kanepesine dönmeyi düşündü.

"Selam," dedi onun yerine.

Neal başını kaldırmadan ona baktı. Sonra tekrar karikatürüyle ilgilendi. "Selam."

Siyah bir tişörtün üstüne mavi pazen gömlek giymişti ve koyu renkli saçları asker tıraşı yapılmış gibi kısacıktı.

"İsmin Neal, değil mi?" diye sordu Georgie.

Neal yine ona bakmadan, "Evet," dedi.

"Ben Georgie."

"Gerçekten mi?"

"Pardon?"

"İsmin gerçekten bu mu?"

"Şey, evet?"

Neal başını salladı. "Ben takma isim sanıyordum. Georgie McCool. Kulağa takma isimmiş gibi geliyor."

"İsmimi biliyor musun?"

Neal nihayet ona baktı. Yuvarlak, mavi gözlerini ve neredeyse başının tamamını ona doğru çevirmişti. *“Kaşık*'ta fotoğrafın var/'

"Ah." Georgie erkeklerle iletişim kurmakta başarılı sayılmazdı ama çoğu zaman bundan daha iyi iş çıkardığı kesindi. "Anladım. Senin de öyle. Yani karikatürlerini kastediyorum. Buraya seninle karikatürlerin hakkında konuşmaya geldim."

Neal başını tekrar hazırladığı sayfaya çevirdi. Elinde eski tarz bir kalem tutuyordu; upuzun bir ucu olan bir dolmakalem. "Karikatürlerimde bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Georgie. "Ben sadece... onları çok beğeniyorum. Sana onları ne kadar beğendiğimi söyleyecektim."

"Hâlâ söylemeyi düşünüyor musun?"

"Ben..."

Neal'ın gözleri çok geçmeden onunkilerle buluştu ve Georgie bir an bu gözlere bir gülümseme yerleştiğini hissetti.

O da gülümsedi. "Evet. Onları gerçekten beğeniyorum. Bence o karikatürler derginin en komik kısmı."

Şimdi Neal'ın gülümsediğinden neredeyse emindi. Ama bu gülümseme sadece dudaklarının hafifçe yukarı doğru kıvrılmasından ibaretti.

"Bilemiyorum," dedi Neal. "İnsanlar burçlarla daha çok ilgileniyormuş gibi görünüyorlar..."

Derginin burçlar bölümünü Georgie hazırlıyordu. (Farklı bir isimle. Açıklamak zordu.) Neal bunu *biliyordu.* Georgie'nin adını biliyordu. Elleri küçüktü ve kâğıda emin hareketlerle kalın, düz bir çizgi çizmişlerdi.

"Gerçek mürekkep kullandığını bilmiyordum," dedi Georgie.

Neal başını yukarı aşağı salladı.

"Seyredebilir miyim?"

Neal bir kez daha başını salladı.

7. BÖLÜM

Georgie'nin annesinin dikkat çekici bir göğüs dekoltesi vardı. Bronz teni çilliydi ve dekoltesi fazlasıyla derindi.

Annesi, "Aileden geliyor/' dedi Georgie'yi dekoltesine bakarken yakaladığında.

Heather bezelye kâsesini Georgie'ye doğru itti. "Annemin göğüslerine mi bakıyordun?"

"Sanırım evet," dedi Georgie. "Çok yorgunum ve annem de o tişörtü giyerek insanı adeta göğüslerine bakmaya teşvik ediyor."

"Ah, tabii ya," dedi Heather. "Kurbanı suçla."

"Kendrick'in önünde böyle konuşmayın," dedi anneleri. "Onu utandırıyorsunuz."

Kendrick önündeki spagettiye bakıp gülümsedi ve başını iki yana salladı.

Annesi o öğleden sonra Neal'ın aramasını bekleyen Georgie'ye cep telefonundan

ulaşmayı başarmıştı. "*İzin ver de sana yemek yapayım. Senin için endişeleniyorum.”*

“Yapma,” demişti Georgie. "*Benim için endişelenme.”* Yine de iş çıkışı ona uğramayı kabul etmişti.

Annesi spagetti, köfte ve tatlı olarak da ananaslı kek yapmıştı. Evdekiler sofraya oturmak için Georgie'yi beklemişlerdi. Bu yüzden içeri girer girmez Neal'ı aramak için izin istemeyi planlayan Georgie bunu yapamamıştı. (Saat neredeyse yedi buçuk olduğuna göre Omaha'da dokuz buçuk olmalıydı).

Georgie yolda Neal'ı iki kez cepten aramayı denemişti. Karşısına yine telesekreter çıkması, Neal'ın hâlâ Davvn'la olduğu anlamına gelmediği gibi bunun tersini de kanıtlamazdı.

(Georgie'nin Davvn'la ilgili endişe duyması anlamsızdı. Neal onunla gençken beraber olmuştu.)

(Ama insanlar Facebook'ta lise mezuniyet balosundaki partnerlerine rastlar rastlamaz eşlerini terk etmiyorlar mıydı?)

(Ayrıca Davvn hiç yaşlanmıyordu. Ona bakmak insana her zaman keyif veriyordu ve o hep güzeldi. Georgie ona en son Neal'ın babasının cenazesinde rastlamış ve paketi açılmamış gibi göründüğünü düşünmüştü.)

"Bugün kızlarla konuştun mu?" diye sordu annesi.

"Dün konuştum."

"Onlar bu durumla nasıl başa çıkıyorlar?"

"İyi." Georgie'nin yediği köfte boğazına takıldı. "Biliyor musun, aslında ortada başa çıkılması gereken bir durum yok."

"Çocukların sezgileri güçlüdür, Georgie. Tıpkı köpekler gibi." Georgie'nin annesi bu sözlerle birlikte tabağındaki köftelerden birini çatalıyla kucağındaki köpeğe uzattı. "Evdekilerin mutsuz olduğunu hemen anlarlar."

"Sanırım az önce kendi torunlarını hayvana benzettin."

Annesi umursamaz bir tavırla boş çatalını ona doğru salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Heather Georgie'ye doğru eğilip iç geçirdi. "Bazen kendimi onun kızı gibi hissediyorum. Bazen de en az kurdeleye sahip köpeği gibi."

Heather da spagetti yiyordu ama bir restoranın karton kutusundan. Georgie ona bunun sebebini sormaktan vazgeçti. Saatine baktı... Yedi kırk beş.

"Neal'a saat geç olmadan onu arayacağıma söz verdim." Belki kendisine değil ama onun telesekreterine böyle bir söz verdiği doğruydu. "Sakıncası yoksa odamdaki telefonu kullanacağım."

"Ama yemeğin bitmedi/' diye itiraz etti annesi.

Georgie koridoru çoktan yarılamıştı. "Birazdan dönerim!"

Odasına vardığında kalbi küt küt atıyordu. Formdan mı düşmüştü yoksa sadece gergin miydi?

Sarı telefonu çekip yatağına oturdu ve onu kucağına alıp nefesinin düzene girmesini bekledi.

Neal'ın ciddi bakışlı, mavi gözlerini ve sert çenesini hayalinde canlandırarak, *Ne olur telefonu aç,* diye geçirdi içinden. Gözünün önünde onun solgun tenli, güçlü yüzü belirdi. *Ne olur. Şu an senin sesini duymaya gerçekten ihtiyacım var.*

Önce Neal'ın cep numarasını çevirdi, sonra vazgeçip annesinin ev telefonunu denedi. Belki Margaret telefonu açardı; onların jenerasyonu manevi açıdan kendilerini hâlâ çalan her telefonu açmaya mecbur hissediyordu.

Georgie bir yandan telefonun çalışını dinliyor, bir yandan da içinde kanat çırpan kelebekleri kontrol altına almaya çalışıyordu. İşin aslı onları un ufak etmeye uğraşıyordu.

"Alo?"

Neal. Nihayet.

Neal, Neal, Neal.

İçindeki kelebekler tekrar harekete geçip boğazından yukarı doğru kanat çırptılar. Georgie yutkundu. "Selam."

"Georgie." Neal bunu bir şeyi teyit edermiş gibi söylemişti. Kibarca teyit edermiş gibi.

"Selam," dedi Georgie bir kez daha.

"Tekrar arayacağını düşünmemiştim."

"Annene arayacağımı söyledim. Son konuşmamızda sana da söylemiştim... neden aramayayım ki?"

"Bilmiyorum. O zaman da beni arayacağını düşünmemiştim."

"Seni seviyorum," deyiverdi Georgie.

"Ne?"

"Son konuşmamızda biz... sen benim seni sevdiğimi söylememe fırsat tanımadan telefonu kapayıverdin/'

"Yani şimdi beni sevdiğini söylemek için mi aradın?"

"Ben..." Georgie'nin kafası karışıktı. "Oraya vardığınızdan emin olmak için aradım. Nasıl olduğunu sormak için. Kızların nasıl olduğunu sormak için."

Neal güldü. Dudaklarından çıkan hoş bir ses değildi. Savunmaya geçtiğinde hep böyle gülerdi.

"Kızlar," dedi. *"Kızlar* iyi. Dawn'u mu kastediyorsun? Çünkü onu hiç görmedim."

"Ne? Annen bugün onun evine gittiğini söyledi."

"Annemle ne zaman konuştun?"

"Bugün. Davvn'un papağanını göstereceğini söyledi. Amadeus'u."

"Davvn'un papağının ismi Falco."

Georgie kendini savunmak istercesine başını eğdi. "Affedersin. Davvn'un papağanları konusunda uzman değilim."

"Ben de öyle."

Georgie başını iki yana sallayıp gözlüğünü çıkardıktan sonra avucunu gözüne bastırdı. "Neal. Bak. Üzgünüm. Seni aramamın sebebi bu değil."

"Biliyorum. Aslında beni sevdiğini söylemek için aradın."

"Evet. İşin gerçeği bu yüzden aradım. *Seni seviyorum."*

"Eh, ben de seni seviyorum. Sorunumuz bu değil Georgie," dedi Neal neredeyse fısıldayarak.

Georgie de fısıldayarak konuştu. "Neal. Seni bu kadar üzdüğümü bilmiyordum. Buradan ayrılmadan önce bana ne kadar üzgün olduğunu söylemeliydin. Bunu bilseydim gitmene izin vermezdim... ben de seninle gelirdim."

Neal tekrar güldü ve bu defa sesi öncekinden bile beterdi. "Sana söylemeli miydim?" diye tısladı. *"Söyledim* zaten. 'Bu şekilde devam edemem,' dedim. 'Seni seviyorum ama bunun *ne şimdi ne de gelecekte* yeterli olacağından emin değilim,' dedim. 'Bu şekilde yaşamak istemiyorum Georgie,' dedim. Hatırladın mı?"

Georgie'nin nutku tutulmuştu. Hatırlıyordu. Ama...

"Bir saniye/' dedi Neal sessizce. "Bu konuşmayı ailemin önünde yapmak istemiyorum..." Ahizeyi örterek, "Yukarı çıktığımda telefonu kapar mısın baba?" diye seslendi.

"Elbette. Georgie'ye benden selam söyle."

"Ona selamını kendin iletebilirsin. Şu an hatta."

"Georgie?" dedi birisi telefona. Neal'ın babası olmayan birisi. O olamayacak birisi.

"Bay Grafton?"

"Bu yıl Noel tatilinde aramızda olmaman bizi üzdü. Senin için kar bile yağdırmıştık."

"Ben de orada olamadığım için üzgünüm," dedi Georgie. Öyle demiş olmalıydı. Öyle dediğini duymuştu.

"Eh, belki seneye gelirsin," dedi telefondaki kişi. *Bu kişi Ne-aVın babası olamazdı çünkü o çoktan ölmüştü. Üç yıl önce tren bakım istasyonunda ölmüştü.*

Hatta önce bir klik sesi, sonra paralel telefonun açıldığını söyleyen boğuk bir ses duyuldu. "Açtım baba, teşekkürler."

"Görüşürüz Georgie," dedi Neal'ın babası. "Mutlu yıllar."

"Mutlu yıllar," dedi Georgie elinde olmadan.

Yeni bir klik sesi duyuldu.

Georgie olduğu yerde kalakalmıştı.

"Georgie?"

"Neal?"

"Sen iyi misin? Yoksa ağlıyor musun?"

Georgie *ağlıyordu.* "Ben... Ben gerçekten yorgunum. Uykusuzum ve *Neal*, ah, Tanrım. Hiç olmayacak bir şey hayal ettim. Babanın bana mutlu yıllar dilediğini duyar gibi oldum. Bu sence de..."

"Babam sana gerçekten de mutlu yıllar diledi."

Georgie nefesini tuttu.

"Georgie?"

"Şu an konuşacak durumda olduğumu sanmıyorum."

"Georgie, bekle."

"Şu an konuşamam Neal. Ben... Ben gitmeliyim."

Georgie telefonu çarparak kapadı ve ona birkaç saniye baktıktan sonra aşağı itti. Telefon gürültüyle yere yuvarlandı. Ahize uçarak komodinin üstüne kondu.

Georgie telefona bakakaldı.

Bu gerçek olamazdı. Az önce yaşadıklarının hiçbiri gerçek olamazdı.

Neal'ın babası ölmüştü. Neal Georgie'ye her zaman "seni seviyorum" derdi. Ve onun "kızlarla" kimi kastettiğini biliyor olmalıydı.

Ayrıca... özellikle ve özellikle... Neal'ın babası *ölmüştü.*

Georgie... hayal görüyor olmalıydı.

Yorgundu. Çok yorgundu.

Ve üzgündü. Fazlasıyla stres altındaydı. Uykusuzdu.

Birileri ona ilaç vermiş de olabilirdi. Bu, Neal'ın ölen babasının *mezardan kalkıp* ona mutlu yıllar dilemesinden daha mümkündü. Az önce. Böyle bir şey. Olmamıştı.

O gün başka ne olmamıştı? Georgie işe gitmiş miydi? Dün geceyi kanepede geçirmiş miydi? Sabah uyanmış mıydı?

Uyan! Kahretsin, uyan Georgie!

Belki uyandığında, belki gerçekten uyandığında Neal'ı yanında yatarken bulacaktı. Belki kavga etmemiş olacaklardı. (Kavga etmişler miydi ki?) Belki gerçek hayatta hiç kavga etmemişlerdi.

Georgie uyandığında, "*Her şeyin şu anki gibi olduğu bir rüya gördüm*diyecekti Neal'a. "*Ama rüyamda mutlu değildik. Noel zamanıydı ve sen beni bırakıp gitmiştin..."*

"Georgie?" Annesi ona mutfaktan sesleniyordu. Tabii Georgie bunu da rüyasında görmüyorsa. "İyi misin?"

"İyiyim!" diye seslendi Georgie.

Annesi her şeye rağmen yanına geldi. "Bir ses duydum," dedi kapı eşiğinden.

Ahizesi üstünden fırlamış halde yerde duran telefona baktı. "Her şey yolunda mı?"

Georgie gözlerini sildi. "Yolunda. Ben sadece..." Başını iki yana salladı. "Bilemiyorum, biraz sinirlerim bozuk olabilir."

"Elbette öyle olacak, tatlım. Kocan seni terk etti."

"O beni terk etmedi/' dedi Georgie. Belki de gerçekten terk etmişti. Belki Georgie'nin kendini böyle perişan hissetmesinin sebebi buydu. "Sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Bu iyi bir fikir."

"Ya da belki bir şeyler içmeye."

Annesi odaya girip telefonu yerden aldı ve tekrar sehpanın üzerine yerleştirdi. "Bence içmesen iyi olur."

Georgie zaten bir şeyler içiyor muydu? Daha önce hiç buna benzer bir şey yaşamış mıydı? Yoksa hafızasını mı kaybediyordu?

"Neal'ın babasını hatırlıyor musun?" diye sordu annesine.

"Paul'ü mü? Elbette hatırlıyorum. Neal tıpkı babasına benziyor."

"Benziyor mu yoksa *benziyor muydu?"*

"Ne?"

"Neal'ın babası hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Georgie.

"Sen neden bahsediyorsun? Adamcağız kalp krizi geçirmemiş miydi?"

"Geçirmişti." Georgie uzanıp annesinin kolunu tuttu. "Paul kalp krizi geçirmişti."

Şimdi annesinin endişesi gözle görülür bir biçimde artmıştı. "Şu an sen de kalp krizi geçiriyor olabilir misin?"

"Hayır/' dedi Georgie. Acaba gerçekten kalp krizi mi geçiriyordu? Ya da belki felç?

Gülümseyip kendi yanaklarına dokundu; çöken bir şey yoktu. "Hayır. Hayır, sanırım sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Bence araba kullanmasan iyi olur."

"Bence de."

"Tamam." Annesi dikkatle onu inceledi. "Bugünleri de atlatacaksın Georgie. Ben babandan ayrıldığımda hayatımın geri kalanında yapayalnız olacağımı sanmıştım."

"Sen babamı başka bir adam için terk ettin."

Annesi umursamaz bir tavırla başını iki yana salladı. "Şu an hissettiklerin mantıklı değil. Evlilik tamamen mantık dışıdır."

"Ölümle sonuçlanan bir kalp krizi, değil mi?"

"Neden Neal'ın babasına bu kadar kafayı taktın? Zavallı adam. Zavallı Margaret."

"Bilmiyorum/' dedi Georgie. "Sadece dinlenmeye ihtiyacım var."

"Dinlen o zaman/' dedi annesi ışığı kapayıp odadan çıkarak.

Georgie bir saat kadar karanlıkta öylece uzandı.

Biraz daha ağladı.

Ve kendi kendine konuştu. "Hayal görüyorum. Yorgunum. Sadece yorgunum."

Gözlerini kapayıp biraz uyumaya çalıştı.

Gözlerini tekrar açtı ve sarı telefona baktı.

Eve gitmeyi düşündü. Dışarı çıktı ve bir süre arabada oturdu. Sonra cep telefonunu çıkarıp Neal'ı aradı. (Neal telefonu açmadı.) *(Çünkü lanet olası telefonunu hiç açmıyordu.* Belki de Georgie'yi *terk etmişti.* Belki ikisi birbirinden o kadar uzaklaşmıştı ki Georgie onun aslında kendisini terk ettiğini fark etmemişti. Belki Georgie'ye evi terk ettiğini söylemiş ama Georgie onu dinlememişti.)

Georgie arabada oturup ağladı.

Sonra saat epeyce geç olduğu halde Neal'ın annesinin ev telefonunu aramayı denedi. Neal'la konuşmaya ihtiyacı vardı. Normal bir konuşmaya. Her şeyi yoluna sokmak için onunla normal bir konuşma yapmaya ihtiyacı vardı.

Neal'ın annesinin telefonu meşguldü. Belki de Paul gece yarısı diğer hayaletlerle mühim telefon görüşmeleri yapıyordu.

Georgie yeniden uyumayı düşündü. Böyle korkmasının durumu -bu nasıl bir durumsa- daha da kötüleştirdiğini düşündü.

Eve girip mutfak dolaplarını karıştırdı ve muhtemelen annesinin pişirdiği son naneli kekten kalan bir şişe nane likörü buldu. (Annesi ve Kendrick içki içmeyi sevmezdi.) (Yoksa esrar mı içiyorlardı? Bu mümkündü. Neal bundan hep şüphelenmişti.)

Georgie şişeyi kafasına dikti. Kendini şerbetle sarhoş oluyormuş gibi hissetti.

Sonrasında uyuyakalmış olmalıydı.

21 ARALIK 2013 CUMARTESİ

8. BÖLÜM

Hepsi Seth'ten gelen dört cevapsız arama.

Öğlen olmuş ve Georgie işe doğru yola koyulmuştu. Telefonu onu arabanın çakmağına taktığı anda çalmaya başladı.

"Affedersin/' dedi Georgie aramayı cevaplandırarak. "Uyuyakalmışım."

"Tanrım Georgie/' dedi Seth. "Neredeyse polisi arayacaktım."

"Aramayacaktın."

"Arayabilirdim. Seni bulmak için Calabasas'a kadar direksiyon sallamayı planlıyordum. Sorun nedir?"

"Dün gece yine annemde kaldım. Üzgünüm. Alarmı kurmayı unutmuşum."

Bu Georgie'nin yaşadıklarının çok ama çok kısa bir özetiydi. Yarım saat önce köpeklerden birinin yüzünü yalamasıyla annesinin kanepesinde uyanmıştı. Sonraki yirmi dakikayı kusarak geçirmişti. Ardından on dakika boyunca Heather'ın odasında uygun bir kıyafet aramış -hiçbiri üzerine olmamıştı- ve nihayet annesinin gardırobundaki kadife bir eşofman takımı ve taşlarla süslü, göğüs dekolteli bir tişörtle yetinmek zorunda kalmıştı. Dişlerini bile fırçalayamamıştı.

(Gerçi zaten tepeden tırnağa nane koktuğu için buna ihtiyacı yoktu.) "Yoldayım/' dedi Seth'e. "Öğle yemeği alıp geliyorum."

"Öğle yemeğimiz var. Bir de yarım kalmış bir senaryomuz... berbat bir senaryo oldu, acele et."

"Geliyorum." Georgie telefonu kapayıp 101. Otoban'a saptı.

Seth'ten dört, Neal'dan sıfır cevapsız arama.

Başparmağını telefon ekranında gezdirdi. Dün geceyi düşünmüyordu. Dün gece olanları şu an aklına getirmek istemiyordu.

Yeni bir gün başlamıştı. Neal'ı arayacak ve her şeye sil baştan başlayacaktı. Telefonu direksiyona yaslayıp son aramaları taradı ve acil durum numarasını tuşladı.

Telefon çaldı...

"İyi günler, gün ışığı."

"Selam Alice. Ben annen."

"Biliyorum, telefonda senin şarkın çaldı. Ayrıca sen aradığında ekranda fotoğrafın çıkıyor. Cadılar Bayramı'nda çekilmiş bir fotoğrafın. Teneke Adam kılığındasın."

Neal Korkak Aslan olmuştu. Alice Dorothy. Ve Noomi de kedi Toto.

"Babanla konuşmalıyım."

"Araba mı kullanıyorsun?"

"İşe gidiyorum."

"Araba kullanırken telefon açmayacağına söz vermiştin. Seni babama söyleyeceğim."

"Sadece yol verirken bekleyeceğime söz vermiştim. Baban nerede?"

"Bilmem."

"Orada değil mi?"

"Hayır."

"Büyükannen nerede?"

"Bilmem."

“Alice"

"Evet?"

"Büyükanneni bul lütfen."

"Ama şu an *Rescuers* seyrediyoruz."

"Duraklatma tuşuna bas."

"Büyükannemin televizyonunda duraklatma tuşu yok!"

"Sadece birkaç dakikasını kaçıracaksın. Ben sana neler olduğunu anlatırım."

"Bana filmin sonunu söylemeni istemiyorum, anne."

"Alice. Beni dinle. Sesim sana bu konuda tartışmaya girecekmişim gibi geliyor mu?"

"Hayır." Alice bu sözlere alınmış gibiydi. "Ciddi ses tonunla konuşuyorsun."

"Büyükanneni bul."

Telefon yere bırakıldı. Kısa süre sonra birisi aldı.

"Ciddi ses tonunla konuşma, anne." Bu Noomi'ydi. Belli ki ağlama numarası yapıyordu. Noomi neredeyse hiçbir zaman gerçek gözyaşı dökmezdi; ağlamayı öğrenmeden çok önce ağlama taklidi yapmayı öğrenmişti.

"Ciddi ses tonumla konuşmuyorum Noomi. Nasılsın?"

"Sadece çok üzgünüm."

"Üzülme."

"Ama sen ciddi ses tonunu kullanıyorsun ve bu hoşuma gitmiyor."

"Noomi," dedi Georgie muhtemelen ciddi ses tonuyla. "Seninle konuşmuyordum bile. Tanrı aşkına biraz sakin ol."

"Georgie?"

"Margaret!"

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Georgie. "Ben sadece... Neal oralarda mı? Onunla mutlaka konuşmalıyım."

"Neal kızlara birkaç şey almak için dışarı çıktı."

"Ah," dedi Georgie. "Sanırım telefonunu yanma almadı."

"Sanırım öyle... Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Evet. Sadece onu özledim. Kızları. Herkesi." Georgie gözlerini kapadı, sonra çabucak tekrar açtı. "Seni ve... Paul'ü."

Margaret bir süre sessiz kaldı.

Georgie sözlerinin devamını getirmeye karar verdi. Neyin peşinde olduğunu kendisi de bilmiyordu. "Kızlar Paul'ü benim gibi yakından tanıma şansı bulamayacakları için üzgünüm."

Margaret derin bir nefes aldı. "Düşündüğün için teşekkür ederim, Georgie. Neal'ın kızları Omaha'ya getirmesine izin verdiğin için de teşekkür ederim.

Paul'ü kaybettikten sonra, şey, yılın bu döneminde yalnız kalmak çok zor."

"Elbette," dedi Georgie başparmağıyla gözlerini silerek. "Neal'a aradığımı söyle lütfen."

Telefonu kapayıp yolcu koltuğuna bıraktı.

Bu konuşma her şeyi ispatlamıştı.

Georgie aklını yitirmişti.

"Tanrım," dedi Seth Georgie içeri girdiğinde. Muhtemelen sözlerinin etkisini artırmak için ağzını açmış ona bakıyordu. "Yüce Tanrım."

Scotty içtiği diyet kolayı burnundan püskürttü. "Ah, kahretsin," dedi. "Tanrım, yanıyorum."

Georgie, "Sadece işimize baksak..." diyerek şansını denedi.

"Sana ne oldu böyle?" Seth sandalyesinden kalkmış, Georgie'nin etrafında turluyordu. "Britney Spears'ın dansçılarıyla flört ettiği ve çıplak ayakla benzincilerde dolaştığı zamanlardaki hali gibisin."

"Annemin giysilerini ödünç aldım. Eve gidip üstümü değiştirerek bir saat daha oyalanmamı istemeyeceğini düşündüm."

"Ya da duş alarak," dedi Seth onun saçlarına bakıp.

"Bunlar *annenin* giysileri mi?" diye sordu Scotty.

"Kendisi özgür ruhlu bir kadındır," dedi Georgie. "Çalışmak için buradayız, değil mi? Ben geldim ve artık çalışalım mı?"

"Yüzünde yeşil bir şey var," dedi Seth onun çenesine dokunarak. "Yapışkan bir şey." Georgie hızla ondan uzaklaşıp uzun konferans masasındaki sandalyesine yerleşti.

Scotty tekrar öğle yemeğiyle ilgilendi. "Neal şehir dışına çıktığında böyle mi oluyor yani? Tasmanı kısa tutmasına şaşırmamak gerek."

"Benim boynumda tasma falan yok," dedi Georgie. "Sadece *evliyim*."

Seth ona bir kutu itti. Georgie kutuyu açtı. Kore usulü ıslak taco. Açlığının mı yoksa mide bulantısının mı daha şiddetli olduğuna karar vermek için bir süre bekledi. Açlığı baskın çıktı.

Seth ona bir çatal verdi. "İyi misin?"

"İyiyim. Bana şu ana dek neler yaptığınızı gösterin."

Georgie iyi değildi. Kesinlikle değildi.

"Sana söylemeli miydim? *Söyledim zaten. 'Bu şekilde devam edemem/ dedim. 'Seni seviyorum ama bunun ne şimdi ne de gelecekte yeterli olacağından emin değilim/ dedim. 'Bu şekilde yaşamak istemiyorum Georgie,' dedim. Hatırladın mı*?"

Aslında bu mantıklıydı. Georgie kocasının kendisini terk ettiğine dair kuruntulu bir paranoya yaşayacaksa onun kendisini *gerçekten* terk ettiği o dönemi hatırlaması gayet normaldi.

Daha doğrusu neredeyse terk edeceği dönemi. Evlenmelerinden önce.

Okulun son yılında, Noel tatilindeydiler. Birlikte bir televizyon kanalının o zaman için epey önemli görünen partisine katılmışlardı. Seth çoktan Fox'taki bir sitcom'da çalışmaya başlamıştı ve Georgie'nin dizideki diğer yazarlarla tanışmasını istiyordu. Dizinin yıldızı bile orada olacaktı. Bir evin arka bahçesinde düzenlenen partide havuz, bira ve limon ağaçlarının arasına asılmış Noel ışıkları vardı.

Neal geceyi çitlerin önünde dikilerek geçirmiş ve insanlarla sohbet etmeyi reddetmişti. Bu onun için bir prensip meselesiydi. Sanki birileriyle iki çift laf etse, onlara biraz *kibar* davransa bazı şeyleri kabullenmiş olacaktı. (Seth'i. Kaliforniya'yı. Georgie'nin *bu tür* bir işte, *bu tür* insanlarla çalışacağı ve kendisinin de buna boyun eğeceği gerçeğini.)

Böylece bulabildiği en ucuz birayla çitlerin önünde dikilmiş ve ağzını sımsıkı kapamıştı.

Georgie bu küçük direnişe öyle öfkelenmişti ki Neal'la partiden son ayrılanlardan biri olmaya özen göstermişti. Seth'in yeni çalışma arkadaşlarıyla tek tek tanışıp sohbet etmişti. "Seth ve Ge-orgie gösterisinde" kendisine düşen

rolü başarıyla oynamıştı. (Rolü güzeldi; bütün can alıcı sözler ona aitti.) Oradaki herkesi kendine hayran bırakmıştı.

Parti bitince onu evine bırakacak Neal'ın Satürn marka külüstür arabasına binmişti. Neal yolda ona ilişkilerinin bittiğini söylemişti.

*"Bu şekilde devam edemem*demişti.

"Seni seviyorum ama bunun ne şimdi ne de gelecekte yeterli olacağından emin değilim. Bu şekilde yaşamak istemiyorum, Georgie."

Bir sonraki sabah da yanında Georgie olmadan Omaha'ya gitmişti.

Georgie o hafta boyunca ondan haber almamıştı. İlişkilerinin bittiğini düşünmüştü.

Neal'ın haklı olabileceğini, belki de gerçekten ayrılmaları gerektiğini düşünmüştü.

Sonra, 1998 yılının Noel sabahı Neal'ı evinin kapısında bulmuştu. Neal elinde büyük teyzesinin nikâh yüzüğüyle yeşil paspasta diz çökmüştü.

Georgie'ye evlenme teklif ediyordu.

"Seni seviyorum," demişti. "Seni diğer her şeyden nefret ettiğim kadar çok seviyorum."

Georgie gülmüştü çünkü bu sözlerin romantik olduğunu düşünebilecek tek kişi Neal'dı.

Sonra Neal'ın teklifini kabul etmişti.

Georgie telefonunu dizüstü bilgisayarına taktı ve zil sesinin sonuna dek açık olup olmadığını kontrol etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Seth. "Yazar ofisinde telefon kullanmanın yasak olduğunu unuttun mu? Bu kuralı *sen* koymuştun."

"Resmi bir görevle burada değiliz," dedi Georgie.

"Sen resmi *olmayan* bir görevle bile burada değilsin," diye tersledi Seth.

"Özür dilerim. Kafamda çok fazla şey var."

"Tamam. Ben de özür dilerim. Dört bölüm hazırlamamız gerekiyor, hatırladın mı?"

Georgie gözlerini ovdu. Bu sadece bir rüyaydı. Dün gece yaşananlar. Ona rüyaymış gibi hissettirmese de öyle olmalıydı. Olağanüstü bir olaydı.

İnsanlar bunu yaşardı. Normal insanlar. *Olağanüstü olaylar.* Sonra gözlerine soğuk bez bastırıp tatil planı yaparlardı.

Georgie'nin aklında Neal ve Neal'ın *babası* vardı. Geri kalanı tamamen zihninin oyunuydu. Georgie'nin zihni bu konuda ustaydı. Olağanüstü durumlar yaratmakta.

"Bu belki de kariyerimizin en önemli haftası," diye mırıldanıyordu Seth. "Ve senin aklın burada değil."

"Benim aklım burada," dedi Scotty.

"Seni kastetmiyorum," dedi Seth ona. "Hiçbir zaman seni kastetmedim."

Scotty kollarını kavuşturdu. "Biliyor musun, etrafta kimse olmadığında beni acımasız esprilerinin hedefi yapmandan hoşlanmıyorum. Ben Cliff Clavin değilim."

"Ah, Tanrım," dedi Seth parmağıyla onu göstererek. "Sen gerçekten tam da Cliff Clavin gibisin. Bundan böyle sana başka bir gözle bakamam. *Family Ties* seyretmiş miydin? Oradaki Skippy de olabilirsin."

"Ben *Family Ties* seyretmiş olamayacak kadar gencim," dedi Scotty.

"Sen ancak *Cheers'ı* seyretmiş olamayacak kadar gençsin."

"*Cheers'ı* Netflix'te seyretmiştim."

"Dış görünüşünle bile Skippy'ye benziyorsun. Georgie sence Scotty bizim Skippy'miz mi yoksa Cliff'imiz mi?"

Georgie daha önce hiç olağanüstü bir durum yaşamamıştı.

Gerçi şu an bir yenisini daha yaşıyor olabilirdi. Gözlüğünü başına koydu ve burnunun ucunu çimdikledi.

"Georgie." Seth kaleminin tepesindeki silgiyle onu dürttü. "Beni duyuyor musun? Scotty diyorum... Skippy mi yoksa Cliff mi?"

Georgie gözlüğünü tekrar taktı. "O bizim Radar O'Reilly'miz."

"Vay canına Georgie/' dedi Scotty sırıtarak. "Biraz daha devam edersen ağlayacağım."

"Sen *M*A*S*H* dizisi için çok gençsin," diye homurdandı Seth.

Scotty omuzlarını silkti. "Sen de öyle."

Dizi üzerinde çalıştılar. Çalışırken daha kolaydı. Georgie için her şey yolundaymış gibi davranmak daha kolaydı.

Ortada bir sorun *yoktu.* Sadece birkaç saat önce kızlarıyla konuşmuştu ve ikisi de gayet iyiydi. Neal da Noel alışverişine gitmişti.

Demek Neal'ın Georgie'yi aramak için acelesi yoktu... bu çok da alışılmadık bir durum sayılmazdı. Ne hakkında konuşacaklardı ki? Georgie ve Neal tanıştıkları günden beri (neredeyse) her gün konuşuyorlardı. Arayı kapamaları falan gerekmiyordu.

Georgie diziye çalıştı. Onların dizisine. Seth'le kendilerini kaptırıp bir saat boyunca diyalog yazmış, masa tenisi oynar gibi birbirlerinin cümlelerine karşılık vermişlerdi. (Çoğunlukla bu şekilde çalışırlardı. Rekabete dayalı işbirliği.)

İlk pes eden Seth oldu. Georgie ona fazlasıyla saçma bir "annen" esprisi yaptı ve sandalyesine yaslanan Seth kıkır kıkır gülmeye başladı.

Scotty önce alkış tuttu sonra, "İkinizin bu işi yirmi yıldır yaptığına inanamıyorum," dedi samimiyetle.

"O kadar uzun zaman olmadı," dedi Georgie.

Seth başını kaldırdı. "On dokuz yıl oldu."

Georgie ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Sen liseden 94 yılında mezun olmadın mı?"

"Evet."

"Şu an 2013 yılındayız. Tam on dokuz yıl olmuş."

"Tanrım."

Tanrım. Gerçekten o kadar olmuş muydu?

Olmuştu.

Georgie'nin *Kaşık* ofisinde Seth'e rastlamasının üstünden tam on dokuz yıl geçmişti.

Neal'ı ilk kez fark etmesinin üstünden on yedi yıl.

Neal'ın, ailesinin evinin arka bahçesindeki leylakların yanında onunla evlenmesinin üstünden de on dört yıl.

Georgie böyle on yıllık, uzun zaman dilimleriyle konuşacak kadar yaşlanacağını hiç düşünmemişti. Elbette bu yaşa gelene dek öleceğine falan inanmıyordu... sadece bu şekilde hissedeceğini tahmin etmemişti. Uzun zaman dilimlerinin ağırlığı. Yirmi yıl boyunca aynı rüyanın peşinden koşmak. Aynı adamla on yedi yıl geçirmek.

Yakın zamanda hayatının Neal'la geçen kısmı, onsuz geçen kısmından daha uzun olacaktı. Onun karısı olma sıfatını diğer bütün sıfatlarından daha uzun süre taşımış olacaktı.

Bu ona çok fazla geldi. Sorun *sürede* değil, bu süreyi tasavvur edememesindeydi. Verilen vaatler taşınması güç birer kaya gibiydi.

Neal'la evlenmelerinin üstünden on dört yıl geçmişti.

Neal'ın ondan ayrılmak istemesinin üstünden on beş yıl. Ve tekrar ona dönmesinin.

Georgie'nin onu ilk görmesinin, onda karşı koyamadığı bir şeyler bulmasının

üstünden on yedi yıl geçmişti.

Seth tek kaşını kaldırmış hâlâ Georgie'ye bakıyordu.

Georgie ona son otuz altı saat içinde yaşadıklarını anlatsa ne düşünürdü acaba?

"*Tanrım, Georgie, istersen haftaya aklını oynatabilirsin. Haftaya her şeyi yapabilirsin. İstersen uyursun. Noel'i kutlarsın. Sinir krizleri geçirirsin. Ama bu hafta hayallerimizi gerçeğe dönüştüreceğiz*

"Kahve yapacağım," dedi Georgie.

9. BÖLÜM

a ı

Uçü akşam yemeği boyunca da çalıştı. Daha hızlı yol almaya, daha fazla mesafe kat etmeye bile başlamışlardı...

Sonra yazdıkları senaryo adeta *Jeff'd Up'ın* bir bölümüne dönüştüğü için bu kadar hızlı ilerlediklerini fark ettiler.

"Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım," dedi Seth. "Bizim beynimiz yanmış. Resmen beynimiz yanmış."

"Bu berbaaaat," dedi Scotty.

Seth kollarıyla tahtayı silmeye başladı. Ekose gömleğinin ne hale geldiğini görünce bunu yaptığına pişman olacaktı.

Zihinlerini boşaltmak için *Barney Millerin* birkaç bölümünü seyretmeye karar verdiler. Seth dizinin tamamını içeren VHS kasetleri ofiste tutuyordu. Ofiste eski bir televizyon ve bir köşeye sıkıştırılmış video oynatıcı vardı.

"İnternetten de seyredebiliriz," dedi Scotty IKEA'nm hamak sandalyesine yerleşerek.

Seth video oynatıcının önüne diz çöküp içine bir kaset yerleştirdi. "İkisi aynı şey değil. İnternetten izleyince voodoo büyüsü etkili olmuyor."

Georgie dizüstü bilgisayarını yanına alıp kulaklığını taktı ve ofisin kapısında Neal'ı aramayı denedi. (Cevap alamadı.)

Seth, *Barney Millerin* jenerik müziği başlar başlamaz iç geçirdi. Georgie'ye otuz iki dişini birden gözler önüne seren geniş bir gülümseme sundu. "Bu işin altından kalkacağız/' dedi.

Georgie de elinde olmadan ona gülümsedi ve yerde onun yanına oturdu.

Georgie üniversitenin ilk iki yılını bu şekilde geçirmişti. Seth'le *Kaşık'*ta çalışmadığı zamanlarda onun kaldığı dernek evinde takılır, *Barney Miller, Taxi*

ve *M*A*S*H* dizilerini seyrederdi.

Seth'in dernekteki odasının dört bir yanı VHS kasetlerle kaplıydı.

"Senin öğrenci derneğinde ne işin var?" diye sormuştu Georgie ona. *"Mizah yazarları öğrenci derneklerine üye olmazlar"*

"Benim gibi çok yönlü bir insanı bu şekilde sınıflandıramazsın, Georgie."

"Tamam ama bunu neden yaptın?"

"Bildik sebeplerden. Sırtını dayayabileceğin dostlar ve lacivert ceketler... hem belki günün birinde seçimlere adaylığımı da koyarım."

"Vakit Geçsin Diye"nin ilk taslağını Seth'in dernekteki odasında yazmışlardı. Georgie'nin daktiloya aldığı ikinci taslağını da *Kaşık'*ta.

Georgie nasıl olmuştu da okulun üçüncü yılına dek Neal'ı fark etmemişti? O da tıpkı Georgie gibi üniversitenin ilk yılında *Kaşık'*ta çalışmaya başlamıştı. Georgie onu pek çok kez görmüş ama fark etmemiş olmalıydı. Sebebi hayatının tamamen Seth e odaklı olması mıydı? Seth tam bir ilgi budalasıydı. Kaba ve saldırgan bir biçimde sürekli Georgie'nin ilgisini talep ediyordu...

Ama Georgie Neal'ı bir kez fark ettikten sonra onu ofiste sürekli görür olmuştu. Baskı odasına gitmek için masasının yanından geçtiğinde ona bakmamaya çalışıyordu. Şanslı olduğu günlerde Neal ona bakıp başını sallıyordu.

"Bu ilgiye bir anlam veremiyorum," demişti Seth bu şekilde geçen bir ayın ardından.

"Hangi ilgiye?"

Ortak kullandıkları masada oturuyorlardı ve Seth Georgie'nin Çin usulü tavuğunu yemekle meşguldü. Yemek çubuğunu bir parça tavuğa batırıp, "Senin ilgine. Şu şişko karikatür adama/' demişti.

Bu ilgiye Georgie de anlam veremiyordu; gözünün neden bir anda Neal'dan başkasını görmez olduğuna. "Biz sadece arkadaşız/' dedi.

"Belli," dedi Seth.

"Birbirimizi arkadaş olarak görüyoruz."

"Sorun da bu ya zaten Georgie... o hiç de *arkadaş canlısı* değil. Birisi yanına fazla yaklaştığında resmen homurdanıyor."

"Bana homurdanmıyor," dedi Georgie.

"Hiç şaşırmadım."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü sen güzel bir kızsın. Muhtemelen bugüne dek onunla konuşan tek güzel kız sensin. Homurdanamayacak kadar şaşırıyordur."

Georgie Neal'ı takip ettiğini belli etmemeye çalışıyordu. Onu gördüğünde soğukkanlı davranmaya gayret ediyordu. Ama arkasından baskı odasına girmek için hep bir bahane buluyordu. Bazen çizerlerden biriyle konuşması gerekiyormuş gibi davranıyordu. Bazen doğrudan Neal'ın çalıştığı masaya gidip duvara yaslanıyor ve onun kendisini fark etmesini bekliyordu.

Seth tam bir ahmaktı; Neal şişman falan değildi. Sadece biraz gevşek bir vücudu vardı. Köşeleri olmayan, ufak tefek ve güçlü bir vücudu.

"Beni takip ediyorsun," demişti Neal o gece. Seth'in Georgie'nin Çin usulü tavuğunu tıkındığı gece.

Yine bir bahane bulup baskı odasına giren Georgie, Neal'ın masasının yakınlarındaki bir sütuna yaslanmış duruyordu. "Seni takip falan etmiyorum," dedi. "Sadece ürkütmek istemedim."

"Beni ürküttüğünü mü düşünüyorsun?"

O hafta yayınlanacak bant karikatür her zamankinden karmaşıktı. Tek bir karede pek çok karakter vardı. Neal karenin bir köşesini çizmeye başlamıştı. Georgie başını masanın üstüne eğdi. "İrkilip mürekkebi çizdiğin karikatürün üstüne dökmeni istemem."

Neal başını iki yana salladı. "Böyle bir şey yapmam."

"Belli mi olur?"

"Ben irkilmem."

"Sinirlerin çelik gibi sağlam ha?"

Neal omuzlarını silkti.

"Yani gizlice arkana geçip, ne bileyim, *bağırsam* falan kılın bile kıpırdamaz, öyle mi?"

"Büyük ihtimalle."

Georgie taburelerden birini çekip karşısına oturdu. "Ama baltalı bir katil olabilirim."

"Olamazsın."

"Olabilirim."

"Baltalı katil Georgie McCool..." Neal bu ihtimali düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Hayır. Olamazsın."

"Ama gizlice arkana sokulan kişinin *ben* olup olmadığımı bilemezsin."

"Bilirim."

"Nasıl?"

Neal kısa bir süre ona baktıktan sonra işine devam etti. "Çok belirgin bir varlığın var."

"Belirgin mi?"

"Hissedilir," dedi Neal.

Georgie gülümsememek için kendini zor tuttu. "Bu bir iltifat mı?"

"Bilmem. Öyle mi olmasını istersin?"

"İnsanların bir odaya girdiğimde varlığımı hissetmelerini isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"

"Bunu *benim* hissetmemi isteyip istemediğini soruyorum."

"Ben..."

Neal, Georgie'nin omzunun üstünden karşıya baktıktan sonra tekrar başını eğdi. "Erkek arkadaşın seni çağırıyor."

Georgie hafifçe yana dönüp baktı. Seth dudaklarına kasten parlak bir gülümseme yerleştirmiş, kapı eşiğinde duruyordu. "Selam. Georgie. Sana bir şey gösterebilir miyim?"

Georgie gözlerini kısarak ona baktı ve gerçekten yardıma mı ihtiyacı olduğunu yoksa sadece Neal'la ikisinin arasına mı girmek istediğini anlamaya çalıştı. "Şey, elbette," dedi. "Bir dakika lütfen."

Seth eşikte bekledi.

Georgie kaşlarını imalı bir biçimde yukarı kaldırıp ona bakarak, "Bir. Dakika. Lütfen," dedi.

Daha şimdiden suratını asmış olan Seth başını sallayıp oradan ayrıldı.

Georgie ayağa kalktı. "O benim erkek arkadaşım değil."

"Ya," dedi Neal çizdiği tavşanın yüzüne bir gülümseme yerleştirerek. "O halde yapışık ikizsiniz."

"Yazı partneriyiz." Georgie gönülsüzce kapıya yöneldi.

"Yazı partneri," diye mırıldandı Neal işine devam ederek.

Elbette Seth'in gerçekte Georgie'nin yardımına ihtiyacı yoktu. (Ayrıca Georgie'nin yemeğinin neredeyse tamamını mideye indirmişti.)

"Yalancı çobanı oynadığını biliyordum," dedi Georgie yemek kabını masada Seth'in oturduğu tarafa iterek. "Bir dahaki sefere seni duymazdan geleceğim."

"Yalancı çobanı değil, yalancı hobbiti oynuyordum," dedi Seth sandalyesini onunkine yaklaştırarak.

"Sen bir kıza asılırken aynı şeyi sana yapsam nasıl olur?"

"Ah, Tanrım, Georgie, sözünü geri al. *Karikatür hobbitine asılıyor olamazsın*."

"Ben senin kız arkadaşlarınla ilgili asla yorumda bulunmuyorum."

"Çünkü hepsi hoş ve iyi kızlar. Üniforma giyer gibi benzer giyiniyorlar. Tanrım, gerçekten üniforma giyseler ne güzel olur, değil mi?"

"Asıl konu... bunun benim hakkım olması, Seth. Erkeklerle konuşmak hakkım. Hayatımın kalan kısmını yapayalnız mı geçirmemi istiyorsun?"

"Hayır. Saçmalama."

"O halde kendi işine bak."

Seth öne doğru eğilip dirseğini Georgie'nin sandalyesinin koluna yasladı. "Kendini yalnız mı hissediyorsun, Georgie? İhtiyaçların mı var?"

"Kendi işine bak dedim."

"Çünkü bana bu ihtiyaçları anlatabilirsin. Bence dostluğumuz bu tür konuşmalara hazır."

"Senden nefret ediyorum."

"Bu söz aslında 'seni seviyorum' ve 'sensiz yaşayamam' anlamına geliyor."

"Seni duymuyorum."

"Bekle, bir konuda gerçekten yardımına ihtiyacım var." Seth bilgisayar ekranını Georgie'ye çevirip bir şeyi işaret etti. "Şu komik mi? Snoopy ve Snoop Dogg'la ilgili bir espri. Charlie Brovvn ona ne zaman mama verse Snoopy, 'Teşekkürler Çaki...' diyor."

Seth, Georgie'nin Neal'la sohbetini engellemeye çalıştığı bir sonraki sefer onu gerçekten de duymazdan geldi. "İhtiyaç duyduğun yardımın biraz bekleyebileceğinden eminim," diyerek onu başından savdı.

Neal bunu duyunca başını çalıştığı karikatürden neredeyse tamamen kaldırdı. Kaşlarından biri yukarı kalktı ve dudaklarının bir köşesi hafifçe kıvrıldı.

Neal'ın dudakları güzeldi.

Belki herkesin dudakları güzeldi ama bunu ancak birinin sürekli dudaklarına baktığınızda fark ediyordunuz.

Georgie sürekli Neal'ın dudaklarına bakıyordu.

Neal'a bakmak kolaydı; bakışları neredeyse her zaman çalıştığı karikatürün üstünde olduğu için yakalanma riski yoktu. Ve ona bakmak kolaydı çünkü o bakılacak bir kişiydi.

Belki nefes kesici değildi. Seth'in şık giyindiği ve ellerini saçlarında gezdirerek poz kestiği zamanlarda olduğu gibi değildi. Neal Georgie'nin nefesini kesmiyordu. Hatta tam tersi geçerliydi. Ama bu sorun değildi; ciğerlerini havayla doldurmana sebep olan birinin yanında olmak güzeldi.

Georgie Neal'a bakmaktan *hoşlanıyordu*. Koyu renkli ama siyah denemeyecek saçlarından. Solgun teninden. Neal'ın yanakları, kısa ve geniş ellerinin arkası bile solgundu. Georgie gün boyu kampüste dolanıp duran birinin nasıl böyle solgun olduğuna akıl sır erdire-miyordu. Belki de Neal yanında şemsiye taşıyordu. Her halükârda teni dudaklarının pembeliğini öne çıkarıyordu.

Neal birinci sınıf dudaklara sahipti; küçük, muntazam ve simetrik. Üstdudağının kalınlığı altdudağıyla neredeyse aynıydı. Biri üstdudağının hemen üstünde, diğeri altdudağının hemen altında olan dudak çukurları bile aynıydı. Hiç değişmeyen bir dudak bükme hareketi yapıyormuş gibiydi.

Elbette Georgie onu öpmeyi hayal ediyordu.

Muhtemelen Neal'a alıcı gözüyle bakan herkes onu öpmeyi düşünürdü. Belki de Neal'ın insanlarla göz teması kurmaktan kaçınmasının sebebi buydu; onları kontrol altında tutmak.

Neal şimdi bant karikatürün kenarına bir şeyler çiziyordu. Bir kız. Kalp şeklinde bir yüzü, gözlüğü olan... saçları dağınık bir kız.

Sonra bir konuşma balonu çizdi. *“Bütün gün burada duramam. Mizah dünyasının bana ihtiyacı var*/"

Georgie kıpkırmızı kesilmiş olmaktan endişelendi. "Seni rahatsız mı ediyorum?"

Neal başını iki yana salladı. "Burada durmak senin için eğlenceli olamaz."

"Eğlenceli değil... büyüleyici. Tıpkı bir sihirbazı seyretmek gibi."

"Şu an tek camlı gözlük takan bir kirpi çiziyorum."

"Ellerinle istediğin her şeyi ortaya çıkarabiliyorsun," dedi Georgie. "Buna sihir denir."

"Avuçlarımın arasında *gerçek* bir kirpi belirseydi dediğin doğru olurdu."

"Özür dilerim," dedi Georgie sandalyesinde sırtını dikleştirerek. "Ben gideyim de rahatça çalış."

"Sen buradayken de çalışabilirim," dedi Neal başını kaldırmadan.

"Ama..."

"Sen konuşurken bile çalışabilirim."

Georgie tereddüt ederek tekrar sandalyesine yerleşti. "Tamam." Neal onun karikatürüne yeni bir konuşma balonu ekledi. *"Şimdi ne söylemeliyim*?"

Sonra sayfanın altına kendini işaret eden başka bir balon çizdi. *"Ne istersen Georgie McCool*Yanına daha küçük bir balon ekledi. *"Tabii gerçek ismin buysa*..."

Georgie kızardığının farkındaydı. Neal'ın elinin tekrar dergiye gittiğini görüp boğazını temizledi. "Buralı değilsin, değil mi?"

Neal bu sözlere dudaklarının iki yanının yukarı kıvrıldığı gerçek bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Nebraskalıyım."

"Kansas gibi mi yani?"

"Sanırım Nebraska diğer her şeyden çok Kansas'a benziyor. Kansas hakkında çok şey mi biliyorsun?"

"Oz *Büyücüsü nü* defalarca seyrettim."

"Eh, o halde Nebraska'nın Kansas'a benzediğini söyleyebiliriz. Ama renklidir."

"Burada ne işin var?"

"Seni büyülemeye geldim."

"Kaliforniya'ya beni büyülemeye mi geldin?"

"Öyle olmalı," dedi Neal. "Bu bile asıl sebepten daha mantıklı." "Neymiş o sebep..."

"Oşinografi eğitimi almak için buradayım."

"Bence bu gayet mantıklı bir sebep."

"Şey..." Neal kirpinin yüzünün etrafına kısa çizgiler çizdi. "Sonradan aslında okyanustan hoşlanmadığımı fark ettim."

Georgie güldü. Neal gözleriyle ona eşlik etti. "Buraya gelene dek okyanusu görmemiştim," dedi Georgie'ye bir an bakarak. "Bu bölümde okumanın havalı olacağını düşünmüştüm."

"Öyle değil mi?"

"Okyanus ıslak," dedi Neal. "Ve dış mekânda."

Georgie gülmeye devam etti. Neal da karikatür çizmeye. "Güneş yanığı..." dedi Neal. "Deniz tutması."

"Peki şimdi ne okuyorsun?"

"Hâlâ aynı bölümdeyim," dedi Neal çizdiği karikatüre bakıp başını sallayarak. "Burslu okuduğum için oşinografi eğitimi almaya devam etmek zorundayım."

"Ama bu çok kötü. Okyanusu sevmiyorsan oşinografi okuyamazsın."

"Sorun değil." Neal'ın yüzünde yeni bir gülümseme belirir gibi oldu. "Zaten ilgimi çeken başka bir şey yok."

Georgie hâlâ gülüyordu.

Neal sayfanın altına yeni bir konuşma balonu ekledi. "*Neredeyse hiçbir şey.”*

"Henüz gidemezsin." Seth kollarını kavuşturmuş, kapının önünde dikiliyordu.

"Saat yedi oldu Seth." Omaha'da dokuz olmalıydı. Hatta belki Omaha'da hâlâ 1998 yılı yaşanıyordu.

"Doğru," dedi Seth. "Ama öğlen birde geldin ve gün boyu elinden hiçbir iş çıkmadı."

"Bir, bu doğru değil," diye itiraz etti Georgie. "İki, madem elimden iş çıkmadı eve gidebilirim."

"Hayır," diye yalvardı Seth. "Lütfen kal. Belki kendini toparlarsın."

"Yorgunluktan ölüyorum," dedi Georgie. "Ayrıca muhtemelen hâlâ akşamdan kalmayım. Ve biliyor musun? Son üç saattir senin de elinden iş çıkmıyor... Bunun için bahanen ne?"

"Sen üretken olmadığında ben de olamıyorum Georgie." Seth elini çaresizce havaya kaldırdı. "Bu hep böyleydi."

Georgie telefonunu şarjdan çıkardı. "O halde belki yarına ikimiz de düzeliriz."

"Bunu benimle paylaşabilirsin," dedi Seth az önceki gibi yapmacık olmayan, alçak bir sesle. "Bugün olanları. Hafta boyu neler yaşadığını."

Georgie ona baktı. Kahverengi gözlerine ve tek bir teli bile kırlaşmayan saçlarına. Seth paketinden yeni çıkmış gibiydi.

O Georgie'nin en iyi arkadaşıydı.

"Hayır," dedi Georgie. "Paylaşamam."

10. BÖLÜM

Georgie akşam eve dönerken telefonunu arabanın çakmaklığına takıp Neal'ı aramak istedi. Sonra durdu. Neal gün boyu onun hiçbir aramasını yanıtlamamıştı.

Georgie'nin onunla konuştuğu son defa... Onunla konuştuğu *son* defa.

Georgie o konuşmayı aklına getirmemeye çalışıyordu.

Yaşadıklarını hâlâ kabullenemiyordu.

Büyük, karanlık ve bomboş evini düşündü... daha şimdiden hayaletli olduğunu hissettiren evini...

Ve evine gitmekten vazgeçip otobanın Reseda çıkışına saptı.

Annesinin evinin anahtarı onda yoktu, bu yüzden kapıyı çaldı.

Kapıyı her zamankinden çok daha derli toplu görünen Heather açtı. Dudak parlatıcısı ve en az üç kat göz farı kullanmıştı.

"Ah," dedi. "Sen miydin?" Georgie'yi kolundan tutup içeri çekti. "Çabuk içeri gir ve pencerelerden uzak dur."

"Neden? Birileri evi mi gözetliyor?"

"İçeri gir."

Georgie eve girdi. Annesi ve Kendrick kanepede oturmuş televizyon seyrediyordu. Hamile olan şişko köpeği aralarına almış, durmaksızın seviyorlardı. "Georgie!" dedi annesi. "Geleceğini bilmiyorduk."

"Canım Calabasas a kadar araba sürmek istemedi. Sizin eviniz stüdyoya çok daha yakın."

"Elbette." Annesinin yüzü endişeliydi. Georgie onun kendisi için mi yoksa köpek için mi endişeli olduğunu bilemedi. "Şimdi iyi misin?"

"Evet, ben..." Kapı çaldı. Georgie açmak üzere tekrar arkasına döndü.

"Hayır!" diye bağırdı annesi. Köpek havladı. Heather Georgie'yi kenara itip çılgına dönmüş gibi geri çekilmesini işaret etti.

"Pizzacı geldi," diye fısıldadı annesi.

"Bu bir açıklama sayılmaz," dedi Georgie de fısıldayarak.

Heather camdan dışarı baktı, bedenini saran tişörtü düzeltti ve kapıyı açtıktan sonra dışarı çıkıp arkasından kapadı.

"Âşık olmuş," dedi annesi köpeğin şişkin karnını kaşıyarak. Sonra küçük bir çocuk sesiyle, "*Bunun nasıl bir duygu olduğunu sen de hatırlıyor sundur”* dedi

köpeğe. "*Değil mi? Değil mi küçük anne?”*

"Hatırladığını sanmıyorum," dedi Georgie. "Onu Tarzana'da daha önce hiç görmediği bir köpekle çiftleştirmiştin."

"Şişşt," dedi annesi köpeğin gözlerini kapayarak, "eşi onu hamile bırakamadığı için buna mecbur kaldım."

"Ahhh," dedi Georgie ürpererek.

"Bugün seni *daha iyi* gördüm," dedi annesi. Hâlâ küçük bir çocuk gibi konuşuyor, hâlâ köpeğe bakarak gülümsüyordu.

"Öyleyim," dedi Georgie. Öyleydi. Öncesine kıyasla daha iyiydi. Sarhoş ya da akşamdan kalma değildi. Ayrıca neredeyse yirmi dört saattir bir ölüyle konuşmamıştı ki bu da olumlu bir gelişme sayılırdı.

"Sevindim," dedi annesi. "Acıktıysan dolapta biftek var."

"Ve pizza," dedi Heather salona girerek. Adeta ışıl ışıl parlıyordu. Kapadığı sokak kapısına yaslandı ve pizza kutusunu karnına bastırdı.

Georgie kutuya baktı. "Ah, hayır. Bu çok özel bir pizza. Ona elimi sürmeye cesaret edemem. Zaten işte yemek yemiştim. Sanırım biraz uzanacağım."

Salondan mutfağa yönelmişken, "Aslında..." dedi durup annesine bakarak. "Cep telefonunu kullanabilir miyim?"

"Elbette kullanabilirsin. Çantamda olacak." Annesi köpeği Kendrick'in kucağına verip kanepeden kalktı. "Kot pantolonunu yıkadım," dedi çantasını bulup içini karıştırarak. "Ama üzerindeki eşofman sana çok yakışmış. Arada böyle rahat şeyler giymelisin." Android işletim sistemi kullanan telefonlardan biri olan taşlı telefonunu Georgie'ye uzattı. Ekranında bir köpek resmi vardı.

Georgie Neal'ı aradı ve karşısına telesekreter çıkınca telefonu kapadı. Sonra nefesini tutup Margaret'ın ev telefonunu aramayı denedi. Meşguldü.

"Teşekkürler," dedi telefonu annesine iade ederek. "Kendrick? Senin telefonunu alabilir miyim?" Georgie bir şeyler denemeye çalıştığının farkındaydı ama ne olduğunu kendisi de bilmiyordu.

Kendrick'in siyah, sade telefonunun üstünde kurumuş alçı lekeleri vardı. Yine telesekreter. Yine meşgul sabit telefon. "Teşekkürler," dedi telefonu Kendrick'e vererek.

Annesi muhtemelen onun kimi aradığını anlamak için telefonuna baktı. "Ah, tatlım, Neal'ın senin aramalarını reddettiğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Georgie dürüstçe. "Teşekkürler. Burada kalmama izin verdiğiniz için de teşekkürler."

Annesi kolunu onun omzuna koydu ve başının yan tarafına bir öpücük kondurdu. Georgie kendini bir süre bu yarı kucaklamanın rehavetine bıraktıktan sonra odasına yöneldi.

Sanki kötü geçen bir okul gününün ardından eve dönmüştü. Annesi onun kot pantolonunu ve Neal'ın tişörtünü katlayıp geri döneceğini biliyormuş gibi yastığının üstüne yerleştirmişti. (Neal onu terk etmekle kalmamış, evden de kovmuş gibi.) Georgie'nin eski yatağına temiz çarşaf bile serilmişti.

Georgie önce duş almayı düşündü, sonra yatağına oturup sarı telefonu kucağına yerleştirdi. Neal'ı tekrar aramasının bir anlamı yoktu. Bunu az önce denemiş ve Neal telefonu açmamıştı.

Kocası gerçekten onun aramalarını reddediyor olabilir miydi?

Belli ki öyleydi. Neal'ın telefonu sadece başkaları tarafından açılıyordu... onun orada olmadığı iddiasıyla. Belki de Neal'ın annesi oğluyla işbirliği yapıyordu. Belki o Georgie'nin bilmediği bir şey biliyordu.

Margaret bunun olmasını istemezdi. Georgie'yi severdi ve kızların böyle bir şey yaşamasını asla arzu etmezdi. (Georgie kafasındaki en kötü senaryo için "*böyle bir şey"* tanımından daha açıklayıcı bir tanım kullanmak istemiyordu.)

Margaret bunun olmasını asla temenni etmez ve istemezdi...

Ama Neal onun oğluydu. Ve oğlunun mutsuz olmasını da istemezdi.

Bu bir gerçekti.

Georgie'nin duygusallığı, paranoyası ya da kuruntularından bağımsız bir

gerçekti. Georgie bu konuda tamamen dürüsttü.

Neal mutlu değildi. Neal uzun zamandır mutlu değildi.

Bundan yakınmıyordu. "Ben mutsuzum," demiyordu. (*Tanrım... aslında bunu itiraf etmesi bir açıdan rahatlatıcı olurdu*.) Mutsuzluğu üzerinde taşıyor, onu soluyordu. Onu somut bir varlık gibi aralarına koyuyordu. Uykusunda yan dönerek ondan uzaklaşıyordu.

Neal mutsuzdu ve sebebi Georgie'ydi.

Onu mutsuz eden, Georgie'nin söylediği ya da yaptığı bir şey değildi. Georgie'nin kim olduğuydu.

Georgie, Neal için bir çapa gibiydi. (Bu olumlu bir benzetme değildi. Georgie ayaklarınızı yere sağlam basmanızı sağlayan, göğsünüze dövmesini yaptırdığınız türde bir çapa değildi.) O Neal'ı... aşağı çekiyordu.

Pekâlâ... *işte şimdi* aşırı duygusallaşmıştı.

Bu konu hakkında fazla düşünmek istememesinin sebebi buydu. Zihni derinlere dalıyor ve asla dibe ulaşamıyordu. Bu konuyu aklına getirmemeye çalışsa da gerçeği *biliyordu.* Etraflarındaki herkes gerçeği biliyordu. Margaret da biliyor olmalıydı. Neal'ın mutsuz olduğunu. Kaliforniya'dan nefret ettiğini, zaman zaman kendini kaybolmuş ve eli ayağı bağlanmış gibi hissettiğini. Kapana kısılmış gibi. Ve herkes Georgie'nin Neal'a, onun kendisine ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyaç duyduğunu biliyordu. *Kızların* babalarına annelerinden daha fazla ihtiyaç duyduğunu.

Elbette kızların velayeti Neal'a verilecekti. Zaten velayetleri daha şimdiden onda sayılırdı. Neal, Alice ve Noomi kapalı bir grup, bağımsız bir organizmaydı.

Neal onları okula ve parka götürüyor, banyoya sokuyordu.

Georgie ancak akşam yemeklerinde evde oluyordu.

Çoğunlukla.

Georgie Alice'i yüzme dersine götürdüğünde Alice onun yolu bulamamasından endişe ediyordu. "*Sanırım kaybolursak babamı arayabilirsin*."

Neal cumartesi sabahları dışarıdaki işlerini halletmeye gittiğinde kızlar o dönene dek kahvaltı yapmak istemiyordu. Düşüp canları yandığında, "Baba!" diye bağırıyorlardı.

Georgie sadece yedekti. Dördüncü tekerlekti. (Üç tekerlekli bir aracın dördüncü tekerleğiydi. Bir triportörün dördüncü tekerleğiydi.)

O ailesi olmadan bir hiçti. Koca bir hiç. Ama ailesi o olmadan? Georgie'nin yokluğu onların hayatındaki hiçbir şeyi değiştirmezdi. Hatta... hatta Neal daha mutlu bile olabilirdi.

Georgie bir kez daha midesinin bulandığını hissetti.

Sarı ahizeyi kaldırdı ama henüz çevir sesini duymaya hazır olmadığı için parmağını açma/kapama dilinin üstünde tuttu. Şu an Neal'ı aramasının bir anlamı yoktu; az önce zaten ona ulaşmayı denemişti.

Yarın işe giderken cep telefonuna bir şarj cihazı almalıydı.

Telefonun pilini değiştirsen de olur, diye haykırdı beyni. *Ya da dört bir yanı şarj cihazlarıyla dolu kendi evine gitmeyi dene!*

Neal dönene dek eve gitmeyeceğim, diye bağırdı Georgie ve o an ilk kez bunu gerçekten de yapmayacağını fark etti.

Parmağını kaldırdı ve hattan gelen uğultuyu dinledi.

Bu tekrar olmayacak, dedi kendine. Ne de olsa o gün herhangi bir tuhaflık yaşamamıştı. Neal ondan kaçıyordu ama bu tuhaf değil, sadece korkunçtu.

Bu tekrar olmayacak. Georgie'nin aklı yerindeydi. Gerçekliğe sımsıkı tutunduğunu hissetti. Çaresizce tutunduğunu. Canının yandığından emin olmak için ahizeyi başına vurdu. Sonra işaret-parmağını telefonun plastik kadranına geçirerek Neal'ın annesinin evinin numarasını çevirmeye başladı.

Çünkü...

Bunu yapmak istiyordu.

Çünkü sonrasında ne yaşanmış olursa olsun o ana dek bir sabit hattan diğerine

iki kez ulaşmayı başarmıştı.

Bir, kadranı çevirdi, *dört, sıfır, iki...*

Bu döner kadran adeta terapi gibiydi. İnsanı hızını yavaşlatmaya ve konsantre olmaya zorluyordu. Bir sonraki numarayı olması gerekenden daha hızlı çevirdiğinizde her şeye en baştan başlamanız gerekiyordu.

Dört, beş, üç...

Bu tekrar olmayacaktı. O tuhaf olay. Çılgınlık hali. Neal belki de telefonu açamayacaktı bile.

Dört, üç, üç, bir...

11. BÖLÜM

i i A lo?"

/_A

/ \ Georgie Nearın sesini duyunca nefesini bıraktı ve ona Amerika başkanının kim olduğunu sorma arzusunu bastırdı. "Selam/' dedi.

"Georgie." Neal'ın sesi rahatlamış gibiydi. (Kulağa Neal gibi, cennet gibi geliyordu.) "Aradın."

"Evet."

"Dün akşam tam bir budala gibi davrandığım için özür dilerim," dedi Neal çabucak.

Dün akşam. Georgie paniğe kapıldığını hissetti. *Dün akşam, dün akşam, dün akşam.* Neal'ın dün akşamı hatırlamıyor olması gerekirdi çünkü dün akşam olanlar sadece Georgie'nin çılgın zihninde gerçekleşmişti.

"Georgie? Orada mısın?"

"Buradayım."

"Bak, davranışım için özür dilerim." Neal kararlı bir sesle konuşuyordu. "Gün

boyu bunu düşündüm."

"Ben de özür dilerim," dedi Georgie boğulacak gibi.

"Sadece beni hazırlıksız yakaladın/' dedi Neal. "Hey... Sen yine mi ağlıyorsun?"

"Ben..." Georgie ağlıyor mu yoksa hıçkırıyor muydu? Belki ikisi de geçerliydi.

Neal sesini alçalttı. "Hey. Ağlama gün ışığı. Özür dilerim. Ağlama."

"Ağlamıyorum," dedi Georgie. "Yani ağlamayacağım. Üzgünüm. Ben sadece..."

"Her şeye yeniden başlayalım, tamam mı?"

Georgie hıçkırıkların arasında çaresizce bir kahkaha attı. "Yeniden mi başlayalım? Bunu yapabilir miyiz?"

"Şu anki konuşmamızı kastediyorum," dedi Neal. "Konuşmamıza yeniden başlayalım. Dün akşamki konuşmamıza da öyle. O konuşmayı tekrar yapalım, tamam mı?"

"Ben dün akşamdan çok daha öncesine dönmemiz gerektiğini hissediyorum," dedi Georgie.

"Hayır."

"Neden hayır?"

Neal şimdi fısıldayarak konuşuyordu. "Ben daha öncesine dönmek istemiyorum. Seninle yaşadığımız diğer hiçbir şeyden vazgeçmek istemiyorum."

"Tamam," dedi Georgie gözlerini silerek.

Bu çılgınlıktı. Bu konuşma hem tuhaf hem de çılgıncaydı. Gerçek olamazdı. Ama yine *de yaşanıyordu.* Georgie telefonu kapayarak yaşanan çılgınlığı sonlandırabilir miydi?

Yoksa sohbetin nereye varacağını anlamak için çılgınca davranmaya devam mı etmeliydi?

"Tamam," dedi tekrar.

"Tamam," dedi Neal. "Demek... eve varıp varmadığımı sormak için aradın. Evdeyim. Uzun bir yolculuk oldu ve yanımda sadece üç CD vardı. Bu yüzden gecenin bir yarısı Sahilden Sahile isimli bir radyo programı dinledim ve sanırım artık uzaylıların varlığına inanıyorum."

Georgie Neal'a ayak uydurmaya karar verdi. Bu halüsinasyonu görmesinin bir sebebi olmalıydı. Belki ona uyum sağlarsa ne istediğini öğrenir ve yoluna devam etmesini sağlardı. (Yoksa bu taktik hayaletler için mi geçerliydi?)

"Sen uzaylılara her zaman inandın/' dedi.

"Hiç de değil/' dedi Neal. "Onlara kuşkuyla bakıyorum... yani *bakıyordum.* Artık var olduklarından eminim/'

"Hiç uzaylı gördün mü?"

"Hayır. Ama Colorado'da çift gökkuşağı gördüm."

Georgie güldü. "John Denver bu sözleri duysa oturur ağlardı."

"Harika bir manzaraydı."

"Eve yolda mola vermeden mi gittin?"

"Evet/' dedi Neal. "Yirmi yedi saat boyunca direksiyon salladım."

"Aptallık etmişsin."

"Biliyorum. Ama kafamda çok şey vardı. Düşünmenin beni uyanık tutacağını düşündüm."

"Sağ salim varmana sevindim."

Halüsinasyon olduğu düşünülürse bu sohbet fazla mantıklı ilerliyordu. (Georgie diyalog yazmakta usta olduğu için buna pek de şaşırmamak gerekirdi.)

Georgie doğru tahmin etmişti: Neal'la konuştuğu ortadaydı -belki de Neal'la konuştuğunu hayal ediyordu- ama Neal üniversitedeyken Noel'de ettikleri kavgadan sonrasıymış gibi davranıyordu.

Gerçekte o Noel'de tartıştıktan sonra sohbet *etmemişlerdi.*

Neal Omaha'ya gittikten sonra Georgie'yi ne aramış ne de sormuştu, Georgie de bu yüzden onu aramaya gerek görmemişti. Sonra Neal o hafta bitiminde, Noel sabahında elinde bir nikâh yüzüğüyle Georgie'nin kapısında belirmişti...

"Sesin hâlâ üzgün geliyor," dedi Neal. Bunu Neal'ın kendisi söylememişti. Telefondaki Neal, halüsinasyon Neal, işitsel hayal olan Neal söylemişti.

"Garip bir gün geçirdim," dedi Georgie. "Ayrıca... sanırım sen birkaç gün önce benden ayrılmıştın."

"Hayır/' dedi Neal çabucak.

Georgie başını iki yana salladı. Hâlâ anlayamıyordu. "Hayır mı? Emin misin?"

"Hayır. Yani... öfkelendim, bazı kötü sözler söyledim —ki hepsinde ciddiydim- ama senden ayrılmayı düşünmedim."

"Biz ayrılmadık mı yani?" diye sordu Georgie. "Ayrılık" kelimesini telaffuz ederken sesi titremişti.

"Hayır," dedi Neal ısrarla.

"Ama ben hep senin benden ayrıldığını düşündüm."

"Hep mi?"

"Hep... Yani tartıştığımızdan beri."

"Ben senden ayrılmak istemiyorum, Georgie."

"Ama bu şekilde devam edemeyeceğini söyledin."

"Biliyorum."

"Ve sözlerinde ciddiydin."

"Öyleydim."

"Buna rağmen ayrılmadık mı?"

Neal homurdandı ama Georgie üstüne alınmadı. Onun çoğunlukla kendi kendine

homurdandığını biliyordu. "Bu şekilde *devam edemem,"* dedi Neal. "Ama *işlerin* değişeceğini umuyorum çünkü... sensiz de yaşayamam."

"Elbette yaşayabilirsin." Georgie şaka yapmıyordu.

Neal yine de güldü. (Aslında *gülmemişti',* Neal nadiren gülerdi. Onun yerine güçlüce nefes alır gibi boğuk bir ses çıkarırdı.) "Sensiz yaşayabileceğime inanıyor musun gerçekten? Çünkü şu ana dek bunu pek de başaramadım."

"Yanılıyorsun," dedi Georgie. Bunu söylemekte sakınca görmemişti. Nasıl olsa bu sohbet gerçek değildi ve ona bir zararı olmayacaktı. Aslında belki şu an yapması gereken şey buydu; gerçek Neal'a söyleyemediği her şeyi söylemek. İçini tamamen boşaltmak. "Benimle tanışmadan önceki yirmi yıl hayatta kalmayı başardın."

"O sayılmaz," dedi Neal Georgie'nin oyununa eşlik eder gibi. *[Hayır,* diye düşündü Georgie, *burada oyuna eşlik eden biri varsa o da benim. Siz sadece bir halüsinasyonsunuz, bayım).* "Seninle tanışmadan önce nelerden mahrum kaldığımı bilmiyordum."

"Hayal kırıklığı/' dedi Georgie. "Öfke. Boktan iş partileri."

"Sadece onlar değil."

"Uzun geceler/' diye devam etti Georgie. "Kaçırılan akşam yemekleri. İnsanları etkilemeye çalışırken kullandığım ses tonu..." Neal o ses tonundan nefret ediyordu.

"Georgie."

"... Seth."

Neal yine boğuk bir ses çıkardı. Bu defa gülüyormuş gibi değildi. "Neden beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun?"

*"Öyle yapmam gerektiği için*diye üsteledi Georgie. "Gitmeden önce bana söylediklerin için. Bu ilişkinin yürümediğine, seni mutsuz ettiğine ve böyle devam edemeyeceğine dair söylediklerin için. Bu sözleri gece gündüz düşündüm ve aksini ispatlayacak bir şey bulamadım. *Haklıydın* Neal. Ben değişmeyeceğim. Senin nefret ettiğin bir dünyada yaşamaya mahkûmum ve beraberimde seni de

bu dünyaya sürükleyeceğim. Belki de yol yakınken kendini kur-tarsan iyi olur."

"Senden ayrılmam gerektiğini mi düşünüyorsun yani?" diye sordu Neal. "Bunu mu istiyorsun?"

"İkisi birbirinden farklı sorular."

"Sensiz daha iyi bir hayat süreceğime mi inanıyorsun?"

"Muhtemelen." *Söyle,* diye düşündü Georgie. *Söyle gitsin.* "Aslında *evet.* O partiden sonra söylediklerini hatırlasana. Yaşadıklarımıza baksana."

"Ben o sözleri söyledikten sonra pek çok şey oldu."

"Çift gökkuşağı gördün/' dedi Georgie. "Ve artık uzaylılara inanıyorsun."

"Hayır. Sen bana üç defa telefon edip beni sevdiğini söyledin."

Georgie nefesini tutup bıraktı. Aslında Neal'ı bundan çok daha fazla aramıştı.

Neal şimdi ahizeyi iyice ağzına yaklaştırmış gibi konuşuyordu. "Beni *seviyor musun* Georgie?"

"Her şeyden çok/' dedi Georgie. Çünkü bütün olanlara rağmen hâlâ gerçeği söylüyordu. "Her şeyden çok."

Neal belki bu defa rahatladığı için tekrar homurdandı. "Ama/' dedi Georgie işin peşini bırakmayarak, "sen bunun yeterli olmayacağını söyledin."

"Olmayabilir."

"Yani..."

"Yani bilmiyorum," dedi Neal. "Ama senden ayrılmaya niyetim yok. Bunu şu an yapamam. Peki sen benden ayrılacak mısın?" "*Hayır*."

"O halde her şeye yeniden başlayalım," dedi Neal usulca.

"Ne kadar geriye gideceğiz?"

"Sadece konuşmamızın başlangıcına."

Georgie derin bir nefes aldı. "Yolculuk nasıl geçti?"

"İyi," dedi Neal. "Yirmi yedi saat sürdü."

"Seni aptal."

"Ve yolda çift gökkuşağı gördüm."

"Olağanüstü."

"Eve geldiğimde annem en sevdiğim Noel kurabiyelerinden yapmıştı."

"Şanslı şey."

"Keşke burada olsaydın, Georgie. Senin için kar bile yağdı." Bu gerçek değildi. Halüsinasyondu. Ya da bir şizofreni vakası. Bir rüya...

Georgie sırtını yatak başlığına yaslayıp telefonun spiral, plastik kordonunu ağzına götürdü ve kemirmeye başladı.

Gözlerini kapayıp oyuna eşlik etmeyi sürdürdü.

12. BÖLÜM

\volda hiç mola vermediğine inanamıyorum."

I "O kadar da kötü değildi."

"Yirmi yedi saat araba kullanmışsın. Sanırım bu kanunlara aykırı."

"Sadece kamyon şoförleri için."

"Elbette bir sebebi vardır

"O kadar da kötü değildi. Utah civarında içim geçer gibi oldu ama arabayı durdurup biraz yürüdüm."

"Ölebilirdin. Orada. Utah'ta."

"Bu normal bir ölümden daha beter bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Bana bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına dair söz ver."

"Bir daha asla Utah yakınlarında ölümün eşiğine gelmeyeceğime dair söz veriyorum. Artık Mormonların memleketinde daha dikkatli davranacağım."

"Bana uzaylıları anlat."

"Bana yolculuğunu anlat"

"Bana aileni anlat"

"Bana Omahayı anlat."

Georgie Neal'ın sesine doyamıyor, susmasını istemiyordu. Ne-al'ın sözlerine ara vermesini istemiyordu.

Zaman zaman o an yaşadığı şeyle tekrar yüzleşiyordu. Gerçek olsun ya da olmasın, eline bir imkân geçmişti. *Neal. 1998 yılı.* Bunun ne kadar büyük ve imkânsız bir olay olduğunu düşünmek başını döndürüyor ve bu düşünceden sıyrılmak için sürekli çaba harcıyordu.

Sanki Neal'ı tekrar elde etmişti. Onun Neal'ını. (Onun eski Neal'ını.)

Neal oradaydı ve Georgie ona istediği her şeyi sorabilirdi.

"Bana dağları anlat," dedi çünkü ona başka ne sorabileceğini bilmiyordu. Çünkü *"bana nerede hata yaptığımı anlat"* diye sormak anın büyüsünü bozabilirdi.

Çünkü şu an istediği tek şey Neal'ı dinlemekti.

"Er Ryan'ı Kurtarmak filmine sensiz gittim."

"Ne güzel."

"Babamla *Hayat Güzeldir'e* de gideceğiz."

"Ne güzel. Bensiz *Schindler'in Listesini* de izle."

"Bu konuyu konuşmuştuk," dedi Neal. "*Schindler'in Listesi* ni mutlaka seyretmelisin. Yeryüzündeki herkes o filmi mutlaka seyretmeli."

Georgie filmi hâlâ seyretmemişti. "Nazilerle ilgilenmediğimi biliyorsun."

"Ama *Hogan's Heroes'ı* sevmiştin..."

"Orası çizgiyi çektiğim yer oldu."

"Nazi çizgisini mi?"

"Evet."

"Albay Klink sana yetti herhalde."

"Kesinlikle."

Artık ne Georgie ağlıyor ne de Neal homurdanıyordu.

Georgie yorganın altına girmiş, ahizeyi hafifçe kulağına bastırmıştı.

Neal hâlâ oradaydı...

"Demek Noel'i Havuzcu'yla geçireceksin ha?"

"Tanrım," dedi Georgie. "Ona bu ismi taktığımı unutmuşum."

"Nasıl unutursun? Altı aydır ondan bu isimle bahsediyorsun."

"Kendrick o kadar da kötü sayılmaz."

"Kötü değil, tersine iyi biri gibi görünüyor zaten. Annenle yakında evleneceklerini mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Evet. Evlenecek gibi görünüyorlar." *Hem de çok yakında.*

"Bu konuda ne zamandan beri böyle iyimsersin?"

"Nasıl yani?"

"Bu konuyla ilgili son sohbetimizde bunun çok garip olduğundan yakınıp durmuştun. Annenle artık aynı yaş havuzundaki erkeklerle ilgileniyor olmanızdan."

Ah. Tabii ya. Georgie güldü. "Sen de bana annemin durumunda bu havuzun gerçek bir havuz olduğunu söylemiştin... Tanrım, bunu çok iyi hatırlıyorum."

Neal devam etti. "Ve annen bu yolda, bu hızla gittiği takdirde bir sonraki üvey babanın altıncı sınıf öğrencisi olacağını söylemiştin. Bu çok komikti."

"Komik mi buldun?"

"Evet."

"Ama gülmedin."

"Benim gülmediğimi biliyorsun, gün ışığım."

Georgie yan dönüp ahizeyi diğer kulağına aldı ve tekrar yorganın altına kıvrıldı. "Annemin *kırklı* yaşlarda, yirmili yaşlardaki delikanlılarla ilgilendiğine hâlâ inanamıyorum. Üniversite öğrencilerine bakıp da, 'Evet. İşte bu. Tam bana göre,' diye düşündüğüne. Sanırım *şu ana dek* bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu fark etmemiştim." Bu Georgie'nin Scotty'yle takılması gibiydi. Ya da

Heather'ın arkadaşlarından biriyle... mesela o pizzacı çocukla. "Erkekler yirmili yaşların başlarında *bebek* gibi oluyor/' dedi. "Henüz bıyıkları bile tam çıkmamış oluyor. Ergenlikle işleri bitmemiş oluyor." "Hey, ağır ol bakalım."

"Ah, affedersin. Sen hariç."

"Tamam. Ben hariç. Pek çok yaşıtımın aksine ben annenle flört edebilecek kadar olgunum."

"Kes şunu! Neal! Bunun şakasını bile yapma."

"Bu konuda bir anda iyimser olamayacağını biliyordum." "Tanrım. Annem bir sapık. O tam bir hovarda."

"Belki de sadece âşıktır."

"Partide olanlar için üzgünüm/' dedi Georgie.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, Georgie."

"Ben yine de üzgünüm."

"Böyle bir parti olduğu için mi? Bütün dikkatleri üzerine çektiğin için mi?"

"Seni o partiye zorla götürdüğüm için."

"Beni zorla götürmedin. Bana zorla bir şey *yaptıramazsın.* Ben yetişkinim ve senden çok daha güçlüyüm."

"Vücudunun üst tarafının güçlü olması her şey demek değil. Ona bakarsan ben de işveliyim."

"Pek öyle sayılmazsın."

"Evet, öyleyim. Kadınım. Kadınlar işvelidir."

"Bazıları. Her kadın işveli doğmaz."

"Madem işveli değilim," dedi Georgie, "nasıl oluyor da sana istediğim her şeyi yaptırabiliyorum?"

"Sen bana bir şey *yaptırmıyorsun.* Ben her şeyi istediğim için yapıyorum. Çünkü seni seviyorum."

"Ah."

"Tanrım, Georgie. Hayal kırıklığına uğramış gibi konuşma." "Neal... Gerçekten üzgünüm. Parti için."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam."

"Ayrıca sadece vücudumun üst tarafı güçlü değil," dedi Neal. "Benim vücudum tepeden tırnağa seninkinden güçlü. Seni otuz beş saniye gibi kısa bir sürede yatağa yatırabiliyorum."

"Sadece bunu yapmana *izin verdiğim* için," dedi Georgie. "Çünkü seni seviyorum."

"Ah, tamam."

"Hayal kırıklığına uğramış gibi konuşma, Neal."

"Hiç de öyle konuşmadığımdan eminim."

Georgie başını yastığına gömdü. Yorganı yüzüne çekti. Gözlerini kapadı.

Bu bir rüyaysa her gece görmek istiyordu; Neal'ın onun kulağına fısıltıdan yüksek bir sesle tatlı sözler söylemesini istiyordu.

"Ailem Noel'de burada olmamana üzüldü."

"Eminim annen oğlu kendine kaldığı için sevinmiştir." "Annem seni seviyor."

Sevmiyordu. 1998'de sevmiyordu.

"Bence abartıyorsun," dedi Georgie. "Ne zaman espri yapmaya çalışsam kasten kaşlarını çatıyor; sanki esprilerime *gülmeyerek* bana olan negatif duygularını yeterince vurgulayamıyormuş gibi."

"Sana nasıl davranması gerektiği konusunda biraz kararsız olsa da seni seviyor."

"Hayatımı mizah yaparak kazanmak istediğimi sanıyor." "Zaten öyle yapıyorsun."

"Kötü mizahla

"Annem seni seviyor," dedi Neal. "Beni mutlu etmen hoşuna gidiyor."

"Onun adına konuşma."

"Onun adına konuşmuyorum. Beni Los Angeles'ta ziyaret ettikleri ve hep birlikte şu Meksika lokantasına gittiğimiz gün bunu kendisi söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Çocukluğumdan beri hiç bu kadar gülümsemediğimi söyledi."

"Ne zaman gülümsedin ki? Ailenizin hiçbir ferdi gülümsemiyor. Siz gamzeleri boşa giden bir sülalesiniz."

"Babam gülümsüyor."

"Tabi ya..."

"Ailem seni seviyor, Georgie."

"Onlara neden orada olamadığımı söyledin mi?"

"Annenin Noel'de seni yanında görmek istediğini söyledim." "Sanırım bu doğru."

"Evet."

Saat gecenin biriydi. Omaha'da gecenin üçü. Ya da Neal her neredeyse orada.

Georgie, eli uyuştuğu halde ahizeyi diğer eline geçirmedi. Artık Neal'ı rahat bırakmalıydı. Onun esnediğini duyuyordu. Hatta uyukluyor bile olabilirdi çünkü Georgie son sorusunu tekrarlamak zorunda kalmıştı.

Ama telefonu kapamak istemiyordu.

Çünkü...

Eh, çünkü bu şeyin daha fazla devam etmesi düşünülemezdi. Bu şey her neyse. Son birkaç saatte yaşadıklarını kendisine bahşedilmiş bir hediye gibi görüyordu.

Ayrıca... Neal'ın sesini bir daha ne zaman duyacağından da emin değildi.

"Neal. Uyudun mu?"

"Hımmm," dedi Neal. "Uyumak üzereyim. Özür dilerim." "Önemli değil. Sadece... Bu gece neden her şeyi konuşmak istemedin?"

"Her *şeyi* mi? Yani seninle neden tartışmak istemediğimi mi soruyorsun?"

"Evet."

"Ben..." Hatta Neal'ın kıpırdandığını, belki de oturduğu yerde doğrulduğunu söyleyen bir ses duyuldu. "Kaliforniya'dan ayrıldıktan ve dün akşam telefonda sana bağırdıktan sonra kendimi kötü hissettim ve... bilemiyorum Georgie, belki de ilişkimiz gerçekten yürümeyecek. Los Angeles'a döneceğimi düşündüğümde öfkem depreşiyor. Kendimi eli kolu bağlanmış, kapana kısılmış gibi hissediyorum ve oradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyorum. Dürüst olmam gerekirse senden uzaklaşmak istiyorum."

"Tanrım, Neal..."

"Bekle, henüz bitirmedim. Aynen böyle hissediyorum. Ta ki sesini duyana dek. Ve sonra... senden ayrılmak istemiyorum. Bunu şimdi yapmak istemiyorum. Özellikle de bu akşam. Bu akşam aramızda hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak istedim. Bu akşam sadece sana olan aşkımı hissetmek istedim."

Georgie ahizeyi kulağına bastırdı. "Peki yarın ne olacak?"

"Bugün mü demek istiyorsun?"

"Evet."

"Bunu o an geldiğinde düşünürüz."

"Seni daha sonra tekrar aramamı ister misin? Bugün?"

Neal esnedi. "Evet."

"Tamam. Artık uyumana izin verebilirim."

"Teşekkürler," dedi Neal. "Üzgünüm ama çok yorgunum."

"Önemli değil. Saat farkı."

"Bir daha söyle."

"Neyi?"

"Beni neden aradığını."

Georgie ahizeyi sıktı. "Oraya sağ salim vardığından emin olmak için. Seni sevdiğimi söylemek için."

"Ben de seni seviyorum. Bu konuda şüphen olmasın."

Georgie'nin gözünden akan bir damla yaş burnundan aşağı süzüldü. "Bundan hiçbir zaman şüphem olmadı," dedi. "Asla."

"İyi geceler," dedi Neal.

"İyi geceler."

"Beni ara."

"Arayacağım."

22 ARALIK 2013 PAZAR

13. BÖLÜM

Georgie yatakta gerinip döndü ve birine çarptı.

Neal?

Belki her şey bitmişti. Belki bu her neyse ondan uyanmıştı ve Neal'ı yanında bulacaktı.

Gözlerini açmaya korktu.

Başının dibinde bir telefon çaldı. Zil sesi Beyonce'nin bir şarkisiydi.

Georgie döndü ve yorganın üstüne oturup telefonu açan He-ather'a baktı.

"Anne/' dedi Heather. "Şu an aynı evdeyiz. Sen bile bu kadar tembel olamazsın... Tamam. Sabırlı ol. Ona soracağımı söylemiştim." Georgie'ye baktı. "VVaffle ister misin?"

Georgie başını iki yana salladı.

"İstemiyormuş/' dedi Heather. "Bilmiyorum... daha yeni uyandı. Bugün işe gidecek misin?" Georgie'yi dürttü. *"Hey.* Bugün işe gidecek misin dedim."

Georgie başını sallayıp saate baktı. Dokuza geliyordu. Seth henüz polise başvurmuş olamazdı.

Heather, "Tamam/' diyerek iç geçirdi. "Ben de seni seviyorum... Hayır anne, bunu söylemek zor gelmiyor ama şu an koridorun diğer uçundasın... Tamam. Seni seviyorum. Hoşça kal."

Telefonu kapayıp kendini Georgie'nin yanına bıraktı. "Günaydın uykucu."

"Günaydın."

"Nasılsın?"

Sanrılar görüyordu. Muhtemelen delirmişti. Ama şaşırtıcı bir biçimde mutluydu.
"İyiyim," dedi Georgie.

"Gerçekten mi?"

"O da ne demek?"

"Yani," dedi Heather, "şartlar ne olursa olsun *anneme* iyi olduğunu söylemen gerektiğini biliyorum ama kendini *gerçekten* iyi hissetseydin şu an burada olmazdın."

"İyiyim. Sadece canım bomboş bir eve gitmek istemedi."

"Neal seni gerçekten terk mi etti?"

Georgie önce, "Hayır," dedi, sonra inleyerek, "Yani sanmıyorum," diye ekledi. Gözlüğüne uzandı. Karyola başına asmıştı. "Evden ayrılırken öfkeliydi ama beni terk etse eminim bunu bana söylerdi. Sen de öyle düşünmüyor musun?" Sorusunda ciddiydi.

Heather yüzünü buruşturdu. "Tanrım Georgie, bilmiyorum. Neal konuşmayı seven biri sayılmaz. İkinizin arasında sorun olduğunu bile bilmiyordum."

Georgie gözlerini ovdu. "Bizim aramızda her zaman sorun olmuştur."

"Eh, ama dışarıdan öyle görünmüyor. Seninle ne zaman konuşsam Neal ya yatağına kahvaltı getiriyor ya da sana katlanır bir doğum günü kartı hazırlıyor oluyor."

"Evet." Georgie kardeşine her şeyin bu kadar basit olmadığını söylemek istemedi. Neal öfkeli olduğunda da kahvaltı hazırlardı, hatta bazen bunu *sırf* öfkelendiği için yapardı. Georgie'ye soğuk davrandığı ve onunla doğru düzgün konuşmadığı zamanlarda bile ilişkilerinde var olduğunu göstermeye çalışır gibi.

"Ben çocukken hep Neal'ın senin beyaz atlı prensin olduğunu düşünürdüm."

Georgie'nin tuhaf mutluluk hissi yavaş yavaş kaybolmaya başladı. "Neden?"

"Çünkü düğününüzü hatırlıyorum... Senin o gösterişli gelinliğini ve Neal'ın ne kadar yakışıklı olduğunu. O gün Neal'ın saçları Pamuk Prenses'i öpen beyaz atlı prensin saçlarına benziyordu ki hâlâ öyle. Sana 'gün ışığım' diyordu. Hâlâ diyor mu?"

"Bazen/' dedi Georgie telefona bakıp gülümseyerek.

"Onun çok romantik bir erkek olduğunu düşünmüştüm..."

"Bana bir iyilik yap."

Heather kuşkulu gözlerle ona baktı. "Nasıl bir iyilik?"

"Ev telefonunu ara."

"Ne?"

"Sabit hattı/' dedi Georgie. "Sabit hattı ara."

Heather kaşlarını çatsa da cep telefonunu alıp numarayı tuşladı.

Georgie nefesini tutup kadranlı, sarı telefona baktı. Telefon çaldı. Georgie nefesini bırakıp ahizeyi kaldırdı. Heather'a bakarak, "Alo?" dedi. Bir kaçık gibi göründüğünü biliyordu.

"Selam," dedi Heather. "Waffle ister misin?"

"Hayır," dedi Georgie. "Seni seviyorum. Hoşça kal."

Heather gülümsedi. "Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Georgie bu defa annesinin banyosunda duş aldı. Annesinin şampuanı Heather'ın şampuanından bile beter kokuyordu. Badem ezmesi gibi.

Üstüne tekrar kot pantolonunu ve Neal'ın siyah tişörtünü geçirdi. Sutyeni çok iyi durumda değildi ama giyilemeyecek kadar kötü sayılmazdı. Külotu tartışmasız çok fazla giyilmişti ve onu çöp kutusunun derinliklerine gömüp dışarı iç çamaşırsız çıkmaya karar verdi.

Şarj aleti için eve uğradığında yanına temiz iç çamaşırı da alsan iyi olur, dedi zihni ona.

Sen de çeneni kapasan iyi olur, dedi Georgie karşılığında.

Giyindikten sonra yatağına oturup kadranlı telefona baktı.

Bu işi halletmesinin zamanı gelmişti.

Ahizeyi kaldırıp kararlı bir şekilde Neal'ın evinin numarasını çevirdi.

Margaret, telefonu üçüncü çalışında açtı.

"Alo?"

"Selam... Bayan Grafton/' dedi Georgie.

"Evet?"

"Ben Georgie."

"Ah, selam Georgie. Neal hâlâ uyuyor. Dün gece geç yatmış olmalı. Ona seni aramasını söylememi ister misin?"

"Hayır. Yani ona sadece daha sonra tekrar arayacağımı söyleyin. Aslında zaten arayacağımı biliyor. Ama... ben ona bir şey soracaktım." Neal'ın annesine Amerika'nın başkanını sorması onu tam bir kaçık gibi gösterirdi... "Acaba siz Beyaz Saray sözcüsünün kim olduğunu biliyor musunuz?"

Neal'ın annesi sesli düşündü. "Newt Gingrich değil miydi? Yoksa değişti mi?"

"Hayır/' dedi Georgie. "Sanırım doğru kişi. İsmi dilimin uçundaydı." Ahizeyi yüzüne yaklaştırdı. "Teşekkürler. Şey, hoşça kalın. Teşekkürler." Telefonu kapayıp ani bir hareketle ayağa kalktı ve birkaç adım geriledi.

Sonra dizüstü çöküp yatağın altına girdi ve telefonu prizden çekti. Kordonu kenara itip yatağın altından çıktı ve karşı duvara emekleyip komodine baktı.

Artık bu işi halletmeliydi.

Hâlâ aynı şeyi yaşıyordu.

Ve bunu halletmeliydi.

İhtimaller:

1. Israrcı bir halüsinasyon.

2. Gerçekten uzun bir rüya. (Belki de normal uzunlukta ama fazla uzunmuş gibi gelen bir rüya.)

3. Şizofrenik bir vaka.

4. Sebepsiz bir Zamanın Bir Yerinde *senaryosu.*

5. Lost*'ta olduğu gibi aslında öldüm mü acaba?*

6. Uyuşturucu kullanımı. Hatırlanmayan.

7. Mucize.

8. Boyutlararası geçiş sağlayan bir kapı.

9. Şahane Hayat *durumu? (Bir meleğin, intiharın ve mantıklı denilebilecek bir açıklamanın olmadığı?)*

10. Lanet olası, sihirli telefon.

Bu işi halletmeliydi.

Arabada oturup telefonunun şarjını çakmaklığa taktı. Neal'dan cevapsız arama yoktu. Otuz yedi yaşındaki gerçek Neal'dan. *(Neal onu neden aramıyordu? Gerçekten bu kadar kızgın mıydı? Neal, Neal, Neal!)*

Georgie, Neal'ın cep telefonunu tuşladı ve telefonu annesi açınca hiç şaşırmadı.

"Georgie?"

"Margaret."

"Bu defa senin aradığını anladım çünkü ekranda fotoğrafın vardı. Burada ne kılığındasın? Robot mu?"

"Teneke Adam. Hey Margaret, Beyaz Saray'ın sözcüsü kim?"

"Ah, bilmiyorum. Şu keskin bakışları olan Cumhuriyetçi olabilir mi?"

"Bilmem," dedi Georgie gerçekten de bilmediğini fark ederek. *Nancy Pelosıden sonraki kimdi*? "Nevvt Gingrich olamaz ama değil mi?"

"Ah, hayır," dedi Margaret. "O başkanlığa adaylığını koymamış mıydı? Bulmaca mı çözüyorsun?"

Bu harika bir bahane olabilirdi; Georgie keşke diğer Marga-ret'a da bulmaca çözdüğünü söyleseydi. "Evet," dedi. "Hey, Neal'la görüşebilir miyim?"

"Az önce dışarı çıktı."

Elbette öyle yapacaktı.

"Dün sana dönmedi mi?" diye sordu Margaret. "Aradığını söylemiştim."

"Telefonu duymamış olmalıyım/' dedi Georgie.

"Alice burada, onunla konuşmak ister misin? Alice gel de annene merhaba de..."

"Alo?" Alice'in sesi uzaklardan geliyordu.

"Alice?"

"Biraz yüksek sesle konuş anne, seni duyamıyorum." Odanın diğer tarafında gibiydi.

"Alice!" Georgie telefonunu kulağından uzaklaştırıp bağırdı. "Telefonu eline al!"

"Elimde zaten!" diye bağırdı Alice. "Ama Davvn telefonu başımıza değdirirsek kanser olacağımızı söylüyor!"

"Bu doğru değil."

"Ne?"

"Bu doğru değil!" diye bağırdı Georgie.

"Dawn öyle söyledi! O bir hemşire!"

"Miyav!"

"Bu Noomi miydi? Onunla da konuşayım!"

"Noomi'nin kanser olmasını istemiyorum."

"Hoparlörü aç, Alice."

"Nasıl yapıldığını bilmiyorum."

"Telefonda 'hoparlör' yazan bir tuş olacak!"

"Ah... şu mu?"

Georgie telefonu tekrar kulağına yaklaştırdı. "Beni duyuyor musunuz?"

"Hı hı."

"Cep telefonu seni kanser yapmaz, Alice. Hele onu sadece birkaç dakika kullanmak hiç yapmaz."

"Miyav."

Alice iç geçirdi. "Sana inanmadığımı düşünme anne ama sen hemşire değilsin. Doktor ya da bilim insanı da değilsin."

"Bilim insanı!" dedi Noomi kıkırdayarak. "Bilim insanları iksir yapar."

"Nasılsınız kızlar?" diye sordu Georgie.

"İyiyiz/' dedi ikisi bir ağızdan. Georgie onlara bunu neden sormuştu ki? Kızlar bu soruyu duyduklarında hemen sus pus olurlardı. Onlarla beyin kanseri hakkında konuşsa daha iyiydi.

"Babanız nerede?"

"Markete gitti," dedi Alice. "Hep birlikte büyükannemin Noel kurabiyelerinden yapacağız. Şu fare şeklindeki çikolatalı olanlardan bile."

"Onların altında vişne olacak/' dedi Noomi.

Alice hâlâ konuşuyordu. "Ayrıca fıstık ezmeli toplar ve yeşil Noel ağaçları da yapacağız. Büyükannem bana mikseri kullanabileceğimi söyledi. Noomi de bana yardım edecek ama bunun için sandalyeye çıkması gerekiyor. Davvn tehlikeli olabileceğini söyledi ama öyle olmayacak çünkü babam Noomi'yi tutacak."

Hemşire Dawn. "Harika/' dedi Georgie. "Bana da kurabiye ayıracak mısınız?"

"Miyav!"

"Elbette," dedi Alice. "Kutu bulmam lazım."

"Miyav anne!"

"Miyav Noomi."

"Şimdi gitmeliyiz çünkü mutfağı hazırlıyoruz."

"Alice, bekle... babana bir mesaj iletir misin?"

"Hı hı."

"Ona 'seni seviyorum' demek için aradığımı söyler misin?"

"Ben de seni seviyorum anne," dedi Alice.

"Seni seviyorum, tatlım. Ama babana onu sevdiğimi söyle. Onu bu yüzden aradığımı söyle."

"Tamam."

"Seni seviyorum, Alice. Seni seviyorum, Noomi."

"Noomi şimdi büyükannemle mutfakta."

"Tamam."

"Hoşça kal, anne."

Georgie de hoşça kal diyecekti ama Alice telefonu çoktan kapamıştı.

Birileri arabasının ön camını tıklatıyordu. Georgie direksiyondan başını kaldırdı. Bu Kendrick'ti. Georgie onun ne dediğini duyamı-yordu. Camı açtı.

"İyi misin?" diye sordu Kendrick.

"İyiyim."

"Tamam." Kendrick başını salladı. "Sadece arabada oturmuş ağlıyor gibi görünüyordun da."

"Ağlamam bitti/' dedi Georgie. "Şimdi sadece arabada oturuyorum."

"Ah, şey. Tamam."

Georgie camı kapayıp yüzünü direksiyona gömdü.

Cam tekrar tıklatıldı. Georgie başını kaldırdı.

Kendrick öfkeli olduğu için değil sesini duyurabilmek için, "Yolu kapatıyorsun!" diye bağırdı ve kamyonetini çalışır halde bıraktığı garajı işaret etti.

"Affedersin," dedi Georgie. "Ben sadece..."

Arabayı geri vitese alıp garaj yolundan çıktı.

Artık işe gitmeliydi.

Seçenekler:

1. Doktoru ara. (İlaçlarla mı yaşayacaktı? Belki de onu akıl hastanesine kapatırlardı... En azından Neal'ın merhametini kazanırdı.)

2. Medyuma git. (Artıları: Tıpkı romantik komedi filmlerindeki gibi. Eksileri: Kulağa tam bir külfetmiş gibi geliyor. Başkalarının salonlarından oldu olası nefret ederdi.)

3. Bütün bunlar hiç olmamış gibi davran. Belli ki yapılması gereken, o sarı telefondan uzak durmaktı...

4. Sarı telefonu ortadan kaldır. (Geçmişe yolculuk yapmak fazlasıyla tehlikeliydi. Mesela ya Marty McFly'ın babası, onun gelecekteki annesini

mezuniyet balosuna götürmemiş olsaydı?)

5. *YÜCE TANRIM. BEN GEÇMİŞE YOLCULUK FALAN YAPMIYORUM.*

6. Doktoru ara?

7.

7.

7. Oyuna ayak uydurmaya devam et?

"Hanımefendi?"

"Affedersiniz. Evet?"

"Venti vanilya latte istemiştiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Georgie.

"Devam edebilirsiniz."

Birileri kornaya bastı ve Georgie dikiz aynasını kontrol etti. Arkasında en az beş araba birikmişti.

"Tamam," dedi. "Affedersiniz."

Bu bir film olsaydı...

Ortada bir melek...

Geleceği gören bir makine...

Ya da sihirli bir çeşme olsaydı...

Bu bir film olsaydı, tesadüfi bir olay olmazdı. Geçmişteki rastgele bir tarihe rastgele bir ziyaret yapılmazdı. Bu ziyaretin bir anlamı olurdu. O halde bütün bunlar ne anlama geliyordu?

1998 Noel'i:

Georgie ve Neal bir partiye gitmişlerdi. Tartışmışlardı. Neal Georgie'yi terk etmişti; en azından Georgie öyle yaptığını düşünüyordu. Bir hafta sonra da gelip ona evlenme teklif etmişti.

Şimdi, Georgie ayrı kaldıkları o bir haftalık süreçte Neal'la konuşuyordu... *Neden?*

Acaba bir şeyleri mi değiştirmesi gerekiyordu? Bu *Zamanın Ötesinden* dizisi olsaydı değiştirilmesi gereken şey açıkça anlaşılırdı. *(Bu* Zamanın Ötesinden *dizisi değil Georgie, senin hayatın. Sen Scott Bakula değilsin.)*

Ama *eğer...*

1998 Noel'i. Kavga etmişlerdi. Neal evine dönmüştü. Sonra geri gelmişti. Georgie'ye evlenme teklif etmişti. İkisi masallardaki gibi sonsuza dek mutlu olmamışlardı. Bir dakika, yani Georgie'nin bunu mu değiştirmesi gerekiyordu? Sonsuza dek mutlu olamadıkları kısmı mı?

Böyle bir şeyin düzeltilebileceğinden bile emin değilken onu *telefon aracılığıyla* nasıl düzeltebilirdi?

1998 Noel'i. Neal'sız geçen bir hafta. Hayatının en kötü haftası. Aynı zamanda Neal'ın onunla evlenmeye karar verdiği hafta...

Georgie'nin Neal'ı bu karardan vazgeçirmesi mi gerekiyordu?

14. BÖLÜM

sına yaslanmış, Georgie'nin üzerindeki Metallica tişörtüne bakıyordu. "Saçların ıslak olduğuna göre duş alıp üzerini değiştirmişsin. Sanırım bunu takdirle karşılamalıyım. Öte yandan o kadife eşofman altını özlüyorum... Georgie? Alo? Hey."

ü K I e söyleyeceğimi bilemiyorum/' dedi Seth. Beyaz yazı tahta

IN

Telefonunu bilgisayarına bağlamaya çalışan Georgie başını kaldırıp ona baktı.

Seth tahtanın önünden ayrılıp yanına gelmiş, elini omzuna koymuştu.

"Sana bütün hafta aynı soruyu sorduğumun farkındayım," dedi. "Ama son bir kez daha şansımı denemek istiyorum... İyi misin?"

Georgie USB kablosunu parmaklarına doladı. "Zamanda yolculuk yapıp bir sorunu çözme şansın olsaydı bunu yapar miydin?"

"Evet," dedi Seth hiç düşünmeden. "İyi misin?"

"Bunu yapar miydin gerçekten? Geçmişe müdahale eder miydin?"

"Kesinlikle. Ortada bir sorun olduğunu söyledin... O sorunu çözerdim."

"Peki ya her şeyi berbat edersen?" diye sordu Georgie. "Ya yapacağın tek bir müdahaleyle her şeyi değiştireceksen?"

"Geleceğe Dönüş filmindeki gibi mi?"

"Evet."

Seth omuzlarını silkti. "Bilmem. O tür şeylere inanmıyorum. Geçmişe dönüp kendi sorunumu çözer, gerisini hayatın akışına bırakırdım. Sırf ben üniversite sınavında daha iyi puan aldım diye üçüncü dünya savaşı falan çıkacak değil herhalde."

"Ama üniversite sınavında daha iyi puan alsaydın Los Angeles Üniversitesi'ne gitmez ve benimle asla tanışmazdın. İkimiz şu an burada olmazdık."

"Haydi canım/' dedi Seth tek kaşını indirerek. "Sen bizi bir araya getirenin sadece bu olduğuna mı inanıyorsun? Koşullar? Mekân?" Başını iki yana salladı. "Uzay ve zaman kavramları konusunda çok dar bir bakış açısına sahipsin."

Georgie tekrar bilgisayarıyla ilgilendi. Seth onun elindeki kabloyu alıp bilgisayara takıverdi. "Dün çalıştıklarımızın çıktısını aldım/' dedi. "Onlara göz atmaya ne dersin?"

Neal, Georgie'nin dün gece telefonda biraz garip davrandığını fark etmişti. Bunu ona söylemişti. Belki de neler olup bittiğini anlamıştı...

Bunu anlayabilmesi imkânsızdı.

İnanması zor ama tamamen *doğru* olan, gelecekteki Georgie'yle konuştuğu sonucuna nasıl varabilirdi?

Georgie içinde bulunduğu zamanı ele veren bir laf etmemişti. Ona internetten bahsetmemişti. Ya da savaştan. Kızlarından. Onu borsa ya da 11 Eylül konusunda uyarmaya çalışmamıştı.

"Bu gece her zamankinden farklı gibisin," demişti Neal. Telefonda yarım saattir konuşuyorlardı.

"Nedenmiş o?" diye sormuştu Georgie. Tanrım, bu adeta bir hayaletle konuşmak gibiydi. Hayaletten daha tuhaf bir varlıkla, ruhani bir aracıyla.

"Sebebini bilmiyorum."

"Sesim her zamankinden daha mı kalın?" Bu mantıklıydı. Georgie şimdi menopoza on beş yıl daha yakındı. "Belki de ağladığım içindir."

"Hayır/' demişti Neal. "Sanmıyorum. Sanki... sanki çok dikkatli davranıyorsun."

"Öyle yapıyorum."

"Hiçbir şeyden emin değilmiş gibisin."

"Değilim."

"Ama 'her şeyden emin olmak' senin en belirgin özelliğindir, Georgie."

Georgie gülmüştü. "Bu *Çelik Manolyalar* filmine bir gönderme

mi?"

"Sally Field'a olan tutkumu biliyorsun," demişti Neal. "Bu saatten sonra bunun için özür dileyemem."

Georgie onun Sally Field'a olan tutkusunu unutmuştu. "Ben senin bütün kirli *Gidget* sırlarını biliyorum."

"Beni asıl etkileyen *Flying Nun'dı."*

Georgie yirmi iki yaşındayken her şeyden emin miydi?

Gelecekle ilgili bir planı vardı.

Onun her zaman bir planı olmuştu. Bu akıllıca bir şeymiş gibi görünüyordu; plan yapmak ve onu değiştirmeni gerektirecek kadar sağlam bir sebeple karşılaşana dek bu planı yürütmek.

Neal'ın ise tam tersi bir yaklaşımı vardı. Hayattaki tek büyük planı olan oşinografi eğitimi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Sonrasında karşısına daha iyi bir fırsat çıkana dek gözlerini açık tutmak dışında bir plan yapmamıştı.

Georgie eskiden onun bu yaklaşımını değiştirebileceğini düşünürdü. Kendisi plan yapmakta, Neal ise geri kalan her şeyde ustaydı. Yapılması gereken çok açıktı.

İkisi daha çıkmaya bile başlamadan önce, *"Bu işten* para kazanabilirsin," demişti bir gece ona *Kaşık'*ta.

"Seni eğlendirme işinden mi?" diye sormuştu Neal. "Kulağa hoş geliyor. Şartlar ne?"

Georgie her zamanki gibi onun karşısında oturmuş, çizim masasına doğru eğilmişti. "Hayır. Bundan. Güneşi Durdurun'dan. Bu işte iyisin. Bugüne dek hep bu bant karikatürün bir ekibin elinden çıktığını düşündüm."

"Çok naziksin," dedi Neal. "Tamamen yanılsan da çok naziksin."

"Ben ciddiyim."

"Bu işten para kazanamam," dedi Neal çizdiği farenin eline bir puro tutuşturarak. "Ben sadece vakit geçsin diye birkaç karalama yapıyorum."

"Yani Matt Groening gibi olmak istemez misin?"

"Saygısızlık etmek istemem ama hayır."

"Peki ama neden?"

Neal omuzlarını silkti. "Ben elle tutulur bir şeyler yapmak istiyorum. Dünyada

bir değişiklik yaratmak istiyorum."

"İnsanları güldürmek de elle tutulur bir şeydir."

Neal'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Ben o işi sana bırakıyorum."

"Güldürünün de sadece bir oyalanma yöntemi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Gerçek düşüncemi duymak ister misin?"

"Elbette isterim."

"Öyleyse, evet."

Georgie sırtını dikleştirip kollarını masanın üstünde kavuşturdu. "Sen benim hayallerimin vakit kaybından başka bir şey olmadığına mı inanıyorsun?"

"Senin yerinde ben olsaydım öyle düşünürdüm. Bunlar beni mutlu edecek hayaller değil."

"Peki seni ne *mutlu eder?"*

"Eh, bunu bilseydim şu an gerçekleştiriyor olurdum." Neal bu sözlerle birlikte ona baktı. Acı dolu gözleri öğrenci birliğinin bodrum katındaki parlak ışıklı ortam için fazlasıyla samimi görünüyordu. Elindeki diviti karikatürün kenar boşluğuna götürdü ve üzerinden bir damla mürekkep akmasına izin verdi. "Ben ciddiyim. Beni mutlu edecek şeyin ne olduğunu keşfettiğimde daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. Ona sımsıkı sarılacağım. Hemen *gerçekleştireceğim"*

Georgie başını salladı. "Bunu yapacağına inanıyorum."

Neal gülümsedi ve bu defa biraz mahcup bir edayla bakışlarını aşağı çevirip başını hafifçe iki yana salladı. "Affedersin. Bu aralar düşünecek bolca zamanım oldu da."

Georgie onun tekrar karikatür çizmeye başlamasını bekledi. "Bir doktor olabilirsin..." dedi.

"Belki."

"Ellerin doktor eline benziyor. Hastalarına muntazam dikişler attığını hayal

edebiliyorum."

"Tuhaf," dedi Neal. "Yine de teşekkür ederim."

"Avukat olmaya ne dersin?"

Neal başını iki yana salladı.

"Kızılderili şefi?"

"Hiç alakam yok."

"Eh," dedi Georgie. "Aklıma başka bir şey gelmiyor. Bekle. Kasap? Fırıncı? Şamdancı?"

"Dürüst olmak gerekirse bu işler kulağa hiç de kötü gelmiyor. Dünyanın fırıncılara ihtiyacı var."

"Şamdancılara da."

"Aslında benim..." Neal başını kaldırıp ona baktıktan sonra bakışlarını aşağı indirdi ve dudaklarını yaladı. "Benim aklımda Barış Gönüllüleri vardı."

"Barış Gönüllüleri mi? Gerçekten mi?"

"Evet. Bu, geleceğimle ilgili karar verme sürecinde işe yarar bir şeyler yapmamı sağlardı."

"Barış Gönülleri'nin hâlâ aktif olduğunu bilmiyordum."

"Ya onlara ya da Hava Kuvvetleri'ne katılacağım."

"İkisi birbirinden tamamen farklı değil mi?"

"Pek sayılmaz." Neal Georgie'nin omzu üzerinden karşıya baktıktan sonra bakışlarını aşağı indirdi.

Georgie onun yüzündeki bu ifadeyi iyi biliyordu. Sandalyesinde doğruldu ve Seth'in ne istediğini öğrenmek için arkasına döndü.

Çoğunlukla kapı eşiğinde durmakla yetinen Seth bu defa içeri girmişti. O akşam

her zamankinin aksine Georgie'nin yakınındaki tabureye oturup sırtını bir masaya yasladı. "Selam Neal, nasıl gidiyor?"

"Fena sayılmaz," diye mırıldandı Neal başını kaldırıp bakmadan.

Seth başını sallayıp Georgie'ye döndü. "Şu an sadece kapak hikâyesini bekliyoruz. Mike ve Brian hâlâ çalışıyor."

Georgie saatine baktı. *Kaşık* o gece baskıya girecekti. Seth'le sorumlu yazı işleri müdürleri olarak bu hikâyeyi beklemek, son bir kez gözden geçirmek ve nihayetinde bütün dosyaları baskıya göndermek zorundaydılar. Gece uzun olacağa benziyordu.

"İkimizin birden beklemesine gerek yok," dedi Seth. "Sen gidebilirsin."

"Önemli değil," dedi Georgie. "Kalırım. Sen git."

Seth burnunu kırıştırdı. Georgie onun bunu sırf sevimli göründüğü için yaptığından emindi. Seth'in bütün mimik ve hareketlerini ayna karşısında çalışıp içlerinden onu bir Abercrombie mankeniyle yavru bir kedi karışımıymış gibi gösterecek olanları seçtiğinden emindi. "Bütün işi sana yıkmak istemiyorum," dedi Seth. "Sabahlamak zorunda kalabilirsin."

"Benim için gerçekten sorun değil," dedi Georgie. "Senin bu gece flörtün falan yok mu?"

Seth yavaşça başını salladı. "Var."

"Güzel Breanna'yla çıkacağını duydum."

"Güzel Breanna'yla çıkacağım," dedi Seth başını sallamaya devam ederek. Sonra dudaklarını büzdü.

"Haydi git," dedi Georgie. "Bana borcunu sonra ödersin."

Seth gözlerini kısarak önce Georgie'ye, sonra Neal'a baktı ve kararını verdi. "Tamam." Ayağa kalktı. "Borcum olsun."

"İyi eğlenceler," dedi Georgie.

Seth kapıya kadar yürüdükten sonra aniden geri döndü. "Ne yapacağım biliyor musun?" dedi. "Breanna'yı arayacağım. Seni böyle bırakıp gidemem. Saat epey geç olacak ve sen tek başına arabana yürümek zorunda..."

"Endişelenme," dedi Neal. Onun sesini duyunca şaşıran Georgie dönüp Neal'a baktı. "Ben buradayım. Georgie'yi arabasına bırakırım."

Seth de Neal'a baktı. Georgie onların ilk kez göz teması kurduklarından emindi. İkisinden birinin alev almasını bekledi.

"Çok centilmensin/' dedi Seth.

"Önemli değil," dedi Neal geçiştirerek.

"Harika," dedi Georgie, Seth'e bakışlarıyla mesaj vermeye çalışarak. Keşke aralarında *Beni bu yakışıklı çocukla baş başa bırak* mesajı verebileceği bir sözsüz iletişim yöntemi olsaydı. "Mesele halledildi. Artık gidebilirsin, Seth. Git flörtünle buluş. Çılgınca eğlen."

"O halde sanırım sorun kalmadı..." dedi Seth bir kez daha başını sallayarak. "Tamam. Şey. Yarın görüşürüz, Georgie. Bana uğrayacak mısın? Odama?"

"Evet. Güzel Breanna ve onun iç çamaşırlarını odandan gönderdiğinde haber ver."

"Tamam," dedi Seth ve nihayet oradan ayrıldı.

Georgie heyecanlandığını hissederek Neal'a döndü.

"Kendine yardımcı seçmek konusunda pek de başarılı sayılmazsın," dedi Neal bir süre sonra.

"Yazı partneri," diye düzeltti Georgie.

"Hımm."

Neal o gece Georgie'ye arabasına dek *eşlik etti.* Gerçekten de kusursuz bir *centilmendi.*

Bu, Georgie'yi hayal kırıklığına uğratmış olsa da.

Önceki gece telefonda Neal'ın da sesi farklıydı.

Her zamankinden daha tiz sesle konuşmuş ve düşüncelerini ifade etmekte zorlanmamıştı. Kendini fazla sıkmamış, fazla kontrollü davranmamıştı.

Sanki çizim masasının karşı tarafındaki o çocuk konuşuyordu.

15. BÖLÜM

Seth de Scotty de insanları güldürmeye bayılırdı.

Georgie yaptıkları esprilere güldüğü sürece beyin fırtınasına katılmadığını, sadece söylenenleri tahtaya yazıp altlarını çizdiğini fark etmezlerdi.

Ama o gün durum farklıydı. Seth hâlâ neler olup bittiğini anlamaya çalışıyormuş gibi Georgie'yi süzüyordu.

Eh, bunu ne kadar denerse denesin *lanet olası bir sihirli telefon* olduğunu tahmin edebilmesi imkânsızdı! (Gerçi Georgie onun, külot giymediğini fark etmesinden biraz endişeleniyordu.)

Seth ve Scotty beyin fırtınası yapıyordu.

Georgie ise beyin kasırgası.

Ya bütün bu olanların bir sebebi varsa? Ya Neal'la aralarındaki problemi çözmesi gerekiyorsa? "Problem ne?" sorusuna cevap bulmak hiç de kolay sayılmazdı.

Ah, aslında bu soruya genel bir cevap verebilirdi:

Pek çok şey.

Georgie ve Neal'ın iyi geçindikleri günlerde bile aralarında pek çok problem olurdu...

(Neal'ın yatağa kahvaltı getirdiği, Georgie'nin eve erken döndüğü günlerde. Neal'ın gözlerinin içinin parladığı günlerde. Kızların Neal'ı gülümsettiği ve onun da karşılığında kızları güldürdüğü günlerde. Rahat oldukları günlerde. Noel sabahlarında. Neal'ın, eve geç dönen Georgie'yi kıstırıp duvara yasladığı günlerde.)

Georgie *iyi geçindikleri* günlerde bile Neal'ın mutsuz olduğunu biliyordu.

Ve bunun kendi suçu olduğunu.

Neal'ı hayal kırıklığına uğratıyor, kandırıyor ya da her gece bekletiyor falan

değildi...

Sorun onun Neal'ı tamamen kendi hegemonyası altına almış olmasıydı. Çünkü ona ait olmasını *istiyordu.* Çünkü Georgie onun için olmasa bile Neal Georgie için mükemmel bir eşti. Çünkü Georgie Neal'ı kendine ayırmayı, onun mutlu olmasından daha çok istiyordu.

Neal'ı sevse, onu gerçekten sevse...

Ona, *sürekli kendisiyle beraber olmasından* daha fazlasını vermek istemez miydi?

Georgie Neal'a her şeye yeniden başlama şansı tanısaydı neler olurdu? Neal ne yapardı?

Barış Gönüllülerine mi katılırdı? Omaha'ya mı dönerdi? Davvn'la mı yoksa ondan bile daha iyi biriyle mi evlenirdi?

Mutlu olur muydu?

Her gece işten eve gülümseyerek mi dönerdi? Dawn ya da ondan daha iyi olan o kadın yemeğini çoktan hazırlamış mı olurdu?

Neal yatağa uzanıp onu kendisine doğru çeker ve burnunu boynuna gömmüş halde mi uyurdu?

Georgie hayallerinde bu aşamaya geldiğinde -Neal Georgie'den daha iyi bir eş olan karısına sarılıyordu- Neal'ın *ikinci hayatındaki çocuklarını* gözünde canlandırdı ve aynı anda onun varsayımlara dayalı mutluluğuna kapıyı çarptı.

Evren Georgie'nin, *çocuklarını* zamandan sileceğini düşünüyorsa fena halde yanılıyordu.

Georgie tuvalete gidip bir süre ağladı. (Yazım ekibindeki tek kadın üye olmanın avantajı buydu. Kadınlar tuvaleti neredeyse her zaman sadece Georgie'ye aitti.)

Sonraki bir saati zihninde kadranlı sarı telefonu kör bir kuyuya attığını ve kuyunun üstüne beton döktüğünü hayal ederek geçirdi.

O telefona bir daha asla *dokunmayacaktı*.

Bu geçmişle bağ kurmak değildi. Ortada bir sihir falan yoktu. *(Üzgünüm Peter Pan ama ben perilere* inanmam.) Yine de Georgie işi riske atmayı düşünmüyordu. O Zamanın Efendisi değildi ve Zamanı Değiştiren Kişi olmak da istemiyordu. Bir şey için dua ederken bile kendini tuhaf hissederdi çünkü Tanrı'dan planda olmayan bir şey istemeyi ters bulurdu.

Ya Georgie bu telefon konuşmalarını yaparak evliliğini silerse? Çocuklarını silerse? Ya o ana dek çoktan bir şeyleri berbat etmişse? Bunu anlaması mümkün müydü?

Kendine bütün bunların hayal ürünü olduğunu hatırlatmaya çalıştı. Tehlikeli sonuçlar yaratmaktan endişe duymaması gerektiğini çünkü hayallerin olayları değiştirme gücüne sahip olmadığını.

Kendini buna ikna etmeye çalıştı ama ikna olduğundan emin değildi.

Hayal.

Sanrı.

İllüzyon.

Lanet olası sihirli telefon.

"Bugün de Kore usulü taco mu yiyelim?" diye sordu Seth.

Georgie başıyla onayladı.

Kaşık'm baskı odasında iki ay kadar zaman geçirdikten sonra Georgie, Neal'ın kendisinden hoşlandığından yüzde elli üç oranda emin oldu.

Neal ona katlanıyordu ve bunun bir anlamı olmalıydı. Onu asla başından savmıyordu. *(Georgie bunu gerçekten de artı hanesine yazmayı mı düşünüyordu*? *Neal'ın onu başından savmamasını?)*

Neal onunla konuşuyordu...

Ama sadece konuşmayı Georgie başlattığında. Georgie onun karşısında yeterince uzun süre oturduğunda.

Bazen Neal Georgie ye kur yapıyormuş gibi görünüyordu. Bazen de Georgie onun kendisini dinleyip dinlemediğinden bile emin olamıyordu.

Nihayet onu denemeye karar verdi.

Neal'ın *Kaşık'ı* bir sonraki ziyaretinde ona selam verdi ama masasından kalkmadı. Onun sadece bir kereliğine yanına geleceğini umdu.

Umduğu olmadı.

Georgie birkaç gün sonra aynı şeyi tekrar denedi. Neal, o kendisine selam verdiğinde başıyla karşılık verdi ama ne durdu ne de onun yanına gitti.

Georgie Neal'ın bu hareketinden bir anlam çıkarması gerektiğini düşündü.

"Dikkat ettim de bu aralar hobbiti sürekli görmezden geliyorsun/' dedi Seth.

"Onu görmezden gelmiyorum/' dedi Georgie. "Sadece çalışıyorum."

"Ah, tabii ya/' dedi Seth. "Çalışıyorsun. Bilbo ortaya çıktığı her defasında kendini hobbit oyuğuna kapadığın bütün o geceler çalışma ahlakın konusunda yeterince bilgi sahibi olmuştum."

"Şimdi de benim çalışma ahlakımdan mı yakınıyorsun?"

"Yakınmıyorum, Georgie. Sadece *gözlemde bulunuyorum*/'

"Eh, o zaman bunu yapma."

"Aranızdaki ilişkiyi bitirdi mi? Seni kendine göre çok mu uzun buldu?"

"Aslına bakarsan aynı boydayız."

"Öyle mi? Ne güzel. Tuzluk ile biberlik gibi desene."

Georgie yüzde elli üç oranda perişan görünüyor olmalıydı çünkü Seth daha fazla üstüne gitmemişti. İlerleyen saatlerde yazı köşelerini hazırlamak üzere birlikte Georgie'nin bilgisayarının karşısına geçtiklerinde Seth onun atkuyruğunu sertçe çekti. "Sen o çocuk için fazla iyisin."

Bunu sessizce söylemişti.

Georgie bakışlarını ekrandan ayırmadan, "Sanmıyorum/' dedi.

Seth onun saçını tekrar çekti. "Fazla uzunsun. Fazla güzelsin. Ve fazla iyisin."

Georgie yutkundu.

"Senin için endişem yok," dedi Seth. "Günün birinde beyaz atlı prensine kavuşacaksın."

"Ve sen de onu kaçırmak için elinden geleni yapacaksın."

"Bu süreçte neler yaşanacağını ikimizin de gayet iyi bilmesi güzel." Seth Georgie'nin saçını bir kez daha çekti.

"Biliyor musun, canım yanıyor."

"Zihnini duygusal acıdan uzaklaştırmaya çalışıyorum."

"Bunu bir daha yaparsan tokadı yersin."

Seth bunun üzerine Georgie'nin atkuyruğunu çekti. Bu defa nazikçe. Georgie sesini çıkarmadı.

Seth Georgie'yi partilere zorla götürüyordu. Georgie ancak parti ortamına girdiğinde rahatlıyordu. Bir partinin en hayat dolu karakterlerinden biri olmasa da önemli kişiliklerinden biriydi. İnsanlar (yeni tanıştığı insanlar) onu huzursuz ediyordu. Ve huzursuz Georgie, her zamanki Georgie'den çok daha dışadönüktü. Huzursuz Georgie kelimenin tam anlamıyla enerji patlaması yaşıyordu.

"Adeta Robin Williams'ın 1982'deki haline dönüşüyorsun," diyordu Seth ona.

"Ah, Tanrım, böyle söyleme. Bu utanç verici."

"Ne? 1982'deki Robin Williams eğlenceli biriydi. Onu herkes severdi."

"Partilerin Mork'u olmak istemiyorum."

"Ben istiyorum," dedi Seth. "Mork herkesi gülmekten kırar geçirir."

"Yakışıklı erkekler eve Mork'la dönmek istemezler," diye sızlandı Georgie.

"Bence yanılıyorsun. Ama ne demek istediğini anladım."

(Yıllar içinde değişen bir şey olmamıştı; Georgie partilerde, sunumlarda ve büyük toplantılarda *hâlâ* gergin olurdu. Seth, onun ne kadar harika bir kadın olduğunu fark edip bu konuyu kafaya takmaktan vazgeçtiği anda kariyerlerinin sona ereceğini söylerdi.)

Seth, Georgie Neal'ı defterden sildikten kısa süre sonra onu *Kaşık*'m düzenlediği Cadılar Bayramı partisine gitmeye ikna etti. Seth Steve Martin kılığındaydı. Beyaz bir takım elbise giymiş ve saçlarını beyaz sprey boyayla kırlaştırıp kafasına ok yemiş gibi gösteren bir taç yerleştirmişti.

Georgie partiye *M*A*S*H*'teki Ateşli Dudaklar yani Houlihan olarak katılmış, askeri pantolon ve zeytin yeşili bir tişört giyip asker künyesi takmıştı. Seth'in sürekli göğüslerine baktığını fark ettiğinde üzerindekilerin kendisine yakıştığını düşünmüştü.

Seth partiye adım attıkları anda başka bir kadının göğüsleriyle ilgilenmeye başladı. Etrafta bir *Kaşık* partisi için fazla kız vardı. Ortama bakılacak olursa birilerinin oda arkadaşı işletme okuyor olmalıydı.

Georgie kendine bir Zima kaptı ve ne içtiğini belli etmemek için onu plastik bir bardağa boşalttı.

Daha şimdiden gerilmiş halde Maggie Simpson kılığındaki bir oğlanla çene çalıyordu ki odanın karşı tarafında Neal'ı gördü. İki ayrı insan grubunun arasında duvara yaslanmış, Georgie'ye bakıyordu.

Georgie'nin bakışlarını ondan kaçırmadığını görünce elindeki birayı göğsüne doğru kaldırdı ve başını salladı. Georgie tuttuğu plastik bardağı içine göçecek kadar sıktı ve aynı şekilde başını sallamaya çalıştı. Neal'ı selamlıyormuş gibi değil de spazm geçiriyormuş gibi görünmüştü.

Georgie dikkatini tekrar Maggie Simpson kılığındaki oğlana çevirdi. (Bir erkek neden Maggie Simpson kılığına girmek isterdi ki?) Çocuk onun kimin kılığına girdiğini çözmeye çalışıyordu. *"Tomb Raider'd*aki o fıstık mısın?" Georgie tekrar Neal'a baktı. Başını yana eğmiş hâlâ onu seyrediyordu.

Georgie kızardığını hissederek elindeki içeceğe baktı.

Belki Neal yanına gelirdi. Belki ona merhaba demek için on beş adımlık mesafeyi yürümeyi göze alırdı. Georgie son kez Neal'a baktığında onun başını yukarı kaldırmaya bile tenezzül etmeden birasının üstünden kendisini seyrettiğini gördü.

Lanet olsun.

"Affedersin, bana... bana biraz izin verir misin? Şey, şurada bir arkadaşımı gördüm de. Müsaadenle." Georgie bu sözlerle Maggie Simpson'ın yanından ayrıldı ve acınası hareketlerle dans eden bir grup insanın arasından geçtikten sonra Neal'ın yaslandığı duvara ulaştı. Neal ve yanında duranlar arasında yeterince boşluk yoktu, bu yüzden Neal kenara çekilip ona yer verdi.

"Selam," dedi Georgie yan durarak.

Neal'ın sırtı duvara dayalıydı ve birasını avuçlarının arasında tutuyordu. Başını kaldırıp Georgie'ye bakmadı. "Selam Ateşli Dudaklar."

Georgie sırıtıp gözlerini devirdi. "Kim olduğumu nasıl anladın?"

Neal'ın dudakları gamzesinin gözler önüne serilmesine yetecek kadar yukarı kıvrıldı. "Senin 70'lerin sitcom'larına duyduğun tuhaf ilgiden haberdarım." Birasından bir yudum aldı. "Buraya Dedektif VVojciehovvicz kılığında gelmemene şaşırdım."

"Uygun kravat bulamadım," dedi Georgie.

Neal bu sözlere neredeyse gülümseyecekti.

Georgie onun üzerindekilere baktı. Her zamanki gibi giyinmişti; kot pantolon ve siyah tişört. Ama bu defa vücudunda kolundan boynuna doğru uzanan gümüş beyazı bir desen vardı. Neredeyse kristal gibi görünen bu deseni kendisi çizmiş olmalıydı.

"Pes ediyor musun?" diye sordu Georgie'ye.

Georgie başıyla onayladı.

"Düşen ilk kırağı," dedi Neal.

"Çok güzel," dedi Georgie. Birileri müziğin sesini açtığı için daha yüksek sesle tekrarlamak zorunda kaldı: *“Çok güzel”*

Neal kaşlarını kıpırdattı.

"İtiraf etmeliyim ki seni burada gördüğüme şaşırdım," dedi Georgie.

"Şaşırmamalısın/'

"Partilere giden birine benzemiyorsun."

"Partilerden nefret ederim/' dedi Neal.

"Ben de öyle/' diye onayladı Georgie.

Neal tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Sen içeri girer girmez herkesin, 'Georgie!' diye bağırmasından, *Gettin*' *Jiggy wit It* şarkısının çalmasından ve etrafa öpücük yağdırmandan anlamıştım zaten..."

"Bir, abartıyorsun. İki, partilerde *aranan* biri olmam partileri sevdiğim anlamına gelmez."

"iyi olmadığın şeyleri mi yapmayı tercih ediyorsun?"

Georgie öfkelenerek içeceğinden bir yudum aldı ve çekip gitmeyi düşündü. "Belli ki öyle."

Sonra arkasında kahkahalar duydu ve birileri sırtına çarpıp onu Neal'ın omzuna doğru itti. Georgie içkisi Neal'ın üstüne dökülmesin diye bardağını göğsüne yaklaştırdı. Neal çabucak ona dönüp yanında yer açtı ve kısa bir süre kolunu tutup dengesini bulmasını sağladı.

"Affedersin," dedi Georgie'ye arkasındaki çocuk.

"Sorun değil," dedi Georgie. Şimdi Neal'la omuzları neredeyse birbirine değecek kadar yakın duruyorlardı.

Gerçekten hemen hemen aynı boydaydılar. Georgie bir altmış beşti, Neal da bir

yetmiş olmalıydı. Belki. Hoştu; bir erkekle göz hizasında olmak. Bir de o gözler yüzüne baksaydı...

"Ee," dedi Neal. "Buraya sevgilin olmayan o çocukla geldin, değil mi?"

"O sevgilim *değil"*

"Tabii. Sanırım onu gördüm. Budala kılığındaydı."

Georgie bir süre gözlerini kapadı. Konuşmaya başladığında sesi öyle alçaktı ki Neal'ın kendisini duyabileceğinden emin değildi. "Bazen benimle sırf Seth'i çılgına çevirmek için konuştuğunu düşünüyorum."

Neal bu sözlere hiç vakit kaybetmeden soğuk bir sesle karşılık verdi. "Bazen ben de senin benimle aynı sebepten konuştuğunu düşünüyorum."

Georgie gözlerini açtı. "Ne?"

"Bunu herkes biliyor." Neal şimdi çenesini resmen boynuna gömmüştü; Georgie'ye bakmamayı ancak bu şekilde başarabiliyordu. *"Kaşık*'taki herkes senin onun için deli olduğunu söylüyor."

"Herkesin böyle düşünmesi mümkün değil/' dedi Georgie. *"Ben* asla böyle bir şey söylemedim."

Neal sert bir hareketle omzunu silkip birasından bir yudum almak istedi ama şişe boşalmıştı.

Georgie duvardan uzaklaşıp birkaç adım geriledi. Gözyaşlarına boğulmadan önce oradan ayrılması gerekiyordu ama söyleyecek bir çift sözü vardı: "Biliyor musun? Partide tek başına olmanın sebebi bu. Çünkü *tam* bir pisliksin. Senden sebepsizce hoşlanan insanlara pislik gibi davranıyorsun." Geriye doğru bir adım daha attığında bir çocuğa çarptı.

"Selam Georgie/' diye bağırdı çocuk. "Er Benjamin kılığına mı girdin?"

"Selam," dedi Georgie yanından geçmeye çalışarak.

Neal'ın arkasından, "Georgie bekle," dediğini duydu. Bir elin bileğini tuttuğunu hissetti. Sert bir kavrayıştı ama ısrarcı değildi; Georgie istese kurtulabilirdi. Neal

hâlâ bir şeyler söylüyor ama müzik sesini yutuyordu. (*Tanrım,* Georgie partilerden gerçekten de nefret ediyordu.) Neal ona yaklaştı. İyice yaklaştı. Dans etme niyetinde olup olmadıklarını anlamaya çalışan kalabalığın ortasında kalmışlardı. Neal başını onunkine yaklaştırdı. "Özür dilerim!" diye bağırdı kulağına. Sonra bir şeyler daha söyledi.

"Ne?" diye bağırdı Georgie.

Neal öfkelenmiş gibiydi. Bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar; Georgie için fazlasıyla heyecan verici birkaç saniye boyunca. Sonra Neal Georgie'yi tekrar duvara doğru çekti.

Georgie onu takip etti. Neal şimdi bileğini daha sıkı tutuyordu.

Neal kalabalığın arasından sıyrılıp onu kısa bir koridordan geçirdi ve kapalı olan tek kapının önünde durdu. Kapıya bir ikaz bandı çekilmiş ve bir uyarı asılmıştı:

UZAK DURUN!!

İÇERİ GİREN OLURSA ODA ARKADAŞIM BENİ ÖLDÜRÜR.

BANA ACIYIN.

-Whit

Whit *Kaşık'ta* çalışıyordu.

"İçeri giremeyiz/' dedi Georgie.

"Sorun değil." Neal kapıyı açıp ikaz bandının altından geçti.

Georgie de onu izledi.

Neal bileğini bırakmadan yere eğilip bir ayaklı lambanın düğmesine bastı. Kapı arkalarından neredeyse tamamen kapanmış, müziğin gürültüsü duyulmaz olmuştu.

Neal ona dönüp kararlı bir ifadeye büründü. "Haklısın/' dedi her zamanki sesiyle. Elini indirip pantolonuna sürttü. "Özür dilerim. Pislik gibi davrandım."

"Seth'in bu konuda seninle hemfikir olacağından eminim."

"Artık Seth hakkında konuşmak istemiyorum."

"Onu gündeme getiren *şendin*

"Biliyorum. Özür dilerim." Neal çizim masasında oturmadığı zamanlarda bile her nasılsa başını eğip gözucuyla Georgie'ye bakmayı başarıyordu. "Geçmişi silip her şeye yeniden başlayabilir miyiz?"

"Ne kadar eskiye döneceğiz?" Georgie kollarını kavuşturmak istedi ama elinde hâlâ içi Zima dolu şu aptal bardağı tutuyordu.

"Duvarın önünde olduğumuz ana," dedi Neal. "Senin yanıma geldiğin ana. Bana, 'Seni burada gördüğüme şaşırdım/ dediğin ana."

"Yani salona geri dönmemizi mi istiyorsun?"

"Hayır. O sözleri burada da tekrarlayabilirsin."

Georgie gözlerini devirse de, "Seni burada gördüğüme şaşırdım," diye tekrarladı.

"Şaşırmamalısın/' dedi Neal. Başını kaldırıp doğrudan Georgie nin gözlerinin içine baktı. Son beş dakikadır ikinci kez. Tanıştıklarından beri ikinci kez. "Buraya seni göreceğimi bildiğim için geldim. Seni görmeyi umduğum için geldim."

Georgie bir yılanın ensesinden omuzlarına doğru kıvrıla kıvrıla ilerlediğini hissetti. Biraz sarsılmış ve ağzı açık kalmıştı. "Ya/' dedi.

Neal bakışlarını kaçırdı ve Georgie bolca hava yuttu.

Neal başını iki yana salladı. "Ben... üzgünüm/' dedi. "Seni görmek istedim. Ama sonra sana öfkelendim. Sebebini bilmiyorum... *beni sürekli görmezden geliyordun*

"Seni görmezden gelmiyordum."

"Artık yanıma gelip benimle konuşmuyordun."

"Benden rahatsız olduğunu düşündüm."

"Senden rahatsız değildim/' dedi Neal tekrar ona bakarak. "Neden böyle

düşündün?"

"Çünkü *sen* bir kez bile yanıma gelip *benimle* konuşmadın."

"Buna hiç *ihtiyacım olmadı* ki/' dedi şaşırmış gibi görünen Neal. "Hep sen yanıma geliyordun."

"Ben..." Georgie elindeki bardağı bırakabilmek için içindekini bitirdi.

Neal bardağı ondan aldı. Onu ve kendi bira şişesini arkasındaki masaya bıraktı.

"Seni rahatsız ettiğimi düşündüm," dedi Georgie. "Benimle sadece eğlendiğini düşündüm."

"Ben de senin benden sıkıldığını düşündüm."

Georgie ellerini alnına götürdü. "Belki de artık düşünmekten vazgeçsek iyi olur."

Neal homurdanıp başını salladı ve ensesindeki saçları düzeltti. Birkaç rahatsızlık verici saniye boyunca sessiz kaldılar. Sonra Neal yatağı işaret etti. "Oturmak ister misin?"

"Ah," dedi Georgie yatağa bakarak. Yatakta da bir uyarı yazısı vardı:

SAKIN HA. BENİ ÖLDÜRÜR.

Bu odadan bir an önce çık, tamam mı?

-*Whit*

"Bence oturmasak iyi olur/' dedi Georgie.

"Sorun değil"

O odadan çıkmalıydılar. Birilerinin mahremiyetini ihlal ediyorlardı. Ama...

Georgie üzerinde siyah bir tişört olan, solgun tenli Neal'a baktı. Yine saçlarını düzeltiyordu ama ensesindeki saçlar birkaç santimden uzun olmadığı için bunu yapması gereksizdi. Kolu havadaydı ve kasları gerilmişti.

Georgie sırtını yatağa verip yere oturdu.

Neal ona bakıp başını salladı. "Pekâlâ..." diye mırıldanarak yanına yerleşti.

Georgie kısa süre sonra onu omzuyla dürttü. "Ee? Neler kaçırdım bakalım?"

"Ne zaman?"

"Masamda oturup ulaşılması zor kızı oynadığımdan beri."

Neal hafifçe gülümseyip bakışlarını eğdi. Bu hareketiyle kirpikleri yanağının üst kısmını okşamıştı. "Ah, bilirsin işte. Mürekkep. Konuşan tavşanlar. Şarkı söyleyen kaplumbağalar. Sincap olmak isteyen bir fare."

"Geçen haftaki karikatürün en sevdiğim karikatürlerinin arasına girdi."

"Teşekkürler."

"Onu Saklama Kutuma koydum/' dedi Georgie.

"O da ne?"

"Aslında sadece bir kutu. Ben, şey... Okuduğum ya da duyduğum ve o an zekice bulduğum şeyleri daha sonra hatırlayamamaktan nefret ederim. Unutmak istemediğim her şeyi saklarım."

"Epey büyük bir kutu olmalı."

"Düşündüğün kadar büyük sayılmaz/' dedi Georgie. "Daha senin sen olduğunu bilmeden önce o kutuda karikatürlerini biriktirmeye başlamıştım."

"Benim ben olduğumu bilmeden önce mi?"

"Ne demek istediğimi anladın."

"Teşekkürler." Neal bacaklarını göğsüne çekmiş, pantolonundan çıkan iplikleri topluyordu.

Huzursuz görünüyordu. Georgie bir kez daha sohbeti sürdürenin sadece kendisi olduğu hissine kapıldı. Belki de biraz çenesini kapayıp Neal'ın bir şeyler söyleyip söylemeyeceğini görmeliydi. *Hayır. Artık oyun oynamak yoktu.* "Elinde bir kalem tutman benimle konuşmanı kolaylaştırır mı?"

Neal kaşlarını indirip başını yukarı aşağı salladı. "Hah. Sanırım. Keşke sigara içseydim."

"Ne?"

"Yani sigarayla ellerimi oyalardım."

"Ah," dedi Georgie. Sonra sırf yapmak istediği için Neal'ın eline uzandı. Avucunu onun elinin üstüne yerleştirdi. Başparmağını tuttu. Neal kavuşan ellerine baktı ve avucunu ağır ağır yukarı çevirip parmaklarını Georgie'nin parmaklarına doladı. Georgie Neal'ın elini sıktı.

Onun sihirli elini. (Belki diğeri kadar sihirli olmayan sol elini.)

Kare gibi ve geniş avucunu. Kısa ve düz parmaklarını. Hiç ummadığı kadar yumuşak, onunkilerden bile pürüzsüz olan parmaklarını.

Neal, Neal, Neal.

"Ben senin sen olduğunu bilmeden önce..." Neal başını iki yana salladı. "Senin için böyle bir şey söyleyemem ben."

Onu omzuyla dürten Georgie'ye aynı şekilde karşılık verdi ve tutuşan ellerine baktı.

"Seni daha *Kaşık*[1] a ilk geldiğim gün gördüm," dedi. "Kanepede oturuyordun. Seth yanındaydı ve sen onu sürekli itip duruyordun. Üzerinde şu mavi-yeşil ekose etek vardı. Ve saçların berbat görünüyordu."

Georgie onu bir kez daha omzuyla dürttü. Neal'ın dudağının bir tarafı hafifçe yukarı kalkıp gamzesini ortaya çıkardı ama bu çok kısa sürdü.

"Saçlarını altın ipliklere benzettiğimi hatırlıyorum. Bir insanda olması imkânsız bir renge sahip olduklarını düşündüm. Aslında sarışın olmadığını biliyor musun? Saçların sarı değil. Aralarında beyaz, kahverengi, kızıl ya da gri gölgeler olan sarı saçların yok. Saçlarının metalik rengi, dört renkli CMYK baskı sistemini bile gölgede bırakır."

Neal başını iki yana sallamaya devam ederek sözlerini sürdürdü. "Bana ismini Whit söyledi ve önce ona inanmadım... *Georgie McCool.* Ama *Kaşık*'ta çıkan her

yazını okudum ve ne zaman aşağı insem seni ya o kanepede ya da masanda, etrafın yarım düzine erkekle çevrili halde, bazen de... sadece onunla otururken gördüm. Sandım ki..." Neal başını tekrar iki yana salladı. "Benimle tanışmaya geldiğinde... Aslında kendini bana tanıtmana gerek yoktu, Georgie. Ben senin kim olduğunu her zaman biliyordum."

Georgie Neal'ın elini kucağına yerleştirdi ve dönüp ona baktı. Sonra hayatı boyunca asla bir erkeğin kendisini öpmesini bekleyecek kadar sabırlı olamadığı için eğilip dudaklarını onun yanağına bastırdı. Neal dişlerini sıktı ve Georgie bu baskıyı dudaklarında hissetti.

"Georgie," diye fısıldadı Neal. Gözlerini kapayıp başını ona doğru çevirdi.

Georgie Neal'ın elmacıkkemiğinin üstünü burnundan alnına dek öptükten sonra onu gülümsetebileceğini umarak dudaklarını tekrar yanağına sürttü.

Neal onun elini sımsıkı tutuyordu. "Georgie..." diye fısıldadı tekrar.

"Neal..." Georgie bu defa onu kulağından çenesinin ucuna dek öptü.

Neal ağır ağır Georgie'ye döndü ve Georgie bu süreci hızlandırmak, vücutlarını birbirine yaklaştırmak için onu omzundan tuttu. Neal Georgie'nin bileğini kavradı ama onu durdurmadı.

Georgie artık öpüşeceklerini düşündü. Dudakları Neal'ın dudaklarını aradı.

Ama Neal yanağını onunkine sürtüyordu ve yüzlerinin yumuşak ve sert noktalarının birbiriyle buluşması harika bir duyguydu. Alna sürten elmacıkkemiği. Birbirine dokunan çeneler. Neal'ın kızaran teni sıcacıktı. Ellerinin kavrayışı sertti. Sabun, bira ve kumaş boyası kokuyordu. *Tanrım*...

Bu öpüşmekten daha güzeldi.

Bu...

Georgie başını geriye attı ve Neal'ın önce çenesinin, sonra burnunun ve alnının köprücükkemiğine dokunduğunu hissetti. Yüzünü onun kısa saçlarının arasına gömüp gözlerini kapadı.

Georgie küçük bir çocukken "sarmaş dolaş olmak" sözünü duyduğunda gözünün

önünde hep buna benzer bir görüntü gelirdi; yüzlerini ve boyunlarını birbirine sürtüp zürafalar gibi öpüşen iki insan. O zamanlar dadısının oğluna âşıktı ve onunla bunu yapmayı hayal ediyordu; boynunu onunkine sürtmeyi, yüzünü onun Simon Le Bon'unkine benzeyen saçlarına gömmeyi. (Georgie dokuz, çocuk on beş yaşındaydı ve neyse ki bu hayaller hiçbir zaman gerçekleşmemişti.)

Georgie başını tekrar kaldırdı ve Neal yüzünü onunkine yaklaştırıp kulağına neredeyse çaresizce inledi.

Yaptığı şey her neyse —Georgie'yi öpmüyor, sadece burnunu şehvetle yüzüne sürtüyordu- öyle güzeldi ki dudakları buluştuğunda Georgie onunla öpüşmek yerine yanağını yeniden onun dudaklarına sürttü.

Neal bir kez daha inledi.

Georgie gülümsedi.

Aynı anda odanın kapısı açıldı.

"Şaka mı yapıyorsunuz?" dedi birisi. "Sizin okuma yazmanız yok mu?"

İçerisi yeniden salondan yayılan müzikle dolmuştu. Alanis Morissette'ten *You Oughta Know* şarkısı çalıyordu. Georgie başını kaldırıp kapıya baktı. Gelen *Kaşık*'ta çalışan Whit'ti. Burada yaşayan ve adeta yalvarırcasına o uyarıları yazan kişi. Neal Georgie'nin kolunu bıraktı ama Georgie onun elini tuttu. Şimdi iki elini birden tutuyordu. Sımsıkı.

"Ah/' dedi Whit neye uğradığını şaşırmış gibi. "Neal... ve Georgie. Affedersin, pisliğin birinin odanı kullandığını sandım. Ah, en iyisi siz devam edin."

Whit kapıyı kapadığında Georgie kıkırdamaya başladı.

"Bu senin odan mı?"

Neal'ın başı öne düştü. "Evet."

"Bunu bana neden söylemedin?"

Neal omuzlarını silkti. "Bilmem. 'Odama gidelim mi?' diye sormak biraz yakışıksız olurdu."

"Bence kulağa, 'Haydi gidip bir yabancının odasında işi pişirelim,' demekten daha hoş geliyor."

Georgie parmaklarını Neal'ın parmaklarına kenetleyip ellerini bir kez daha sımsıkı tuttu. Sonra dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Evet, işin öpüşmeme kısmı güzeldi. Ama Neal'ın kusursuz dudakları -simetri ve hücre bölünmesinin timsali olan dudakları- karşısında duruyordu ve elbette onunla öpüşmek her şeyden güzel olacaktı.

"Georgie," dedi Neal başını diğer tarafa çevirerek.

Georgie kendini bir kez daha onun yanağını öperken buldu. Kulağını. Tepeleri hafifçe dışarı dönük olsa da Neal'ın kulakları da kusursuzdu. Neal dudaklarını onun kulaklarında dolaştıran Geor-gie'yi ellerinden tutarak kendinden uzaklaştırdı.

"Georgie," dedi. "Bunu yapamam."

"Yapabilirsin," dedi Georgie. "Yapıyorsun."

"Hayır." Neal ellerini bırakıp omuzlarını tuttu. "Yapmak istiyorum ama yapamam."

"İstiyor musun?"

Neal dişlerini kenetledi, gözlerini kapadı ve inledi. "Yapamam, Georgie. Benim... Benim bir kız arkadaşım var."

Georgie birden kendini geri attı. Neal alev almış gibi. (Neal alev almış ve onu söndürmek kendisine düşmezmiş gibi.) Onun bu hareketiyle Neal ellerini indirdi.

"Ya," dedi Georgie.

"Aslında..." Neal fazlasıyla öfkeli görünüyordu. Muhtemelen kendine öfkelenmişti. Dudaklarını yaladı. "Yani..."

"Sorun yok," dedi Georgie ellerini yere koyup ayağa kalkarak. Elbette sorun vardı. Hiçbir şey yolunda değildi. "Ben sadece..."

Neal da apar topar ayağa kalktı. "İzin ver de açıklayayım, Georgie."

"Hayır." Şimdi başını iki yana sallama sırası Georgie'deydi. "Hayır, sorun değil. Ben sadece..." Kapı tokmağına uzandı.

"Düşündüğün gibi değil," dedi Neal.

Georgie güldü. "Tabii. Tabii, değil." Yalpalayarak kendini kapıdan dışarı attı ve arkasından kapadı. Tanrım, dışarısı ne kadar da gürültülüydü...

Tanrım.

Neal.

Elbette kız arkadaşı vardı. Georgie'den hoşlanıyordu, onu öpmek istemişti ve Georgie sohbet ettikleri her defasında beyninin akıp gideceğini hissediyordu. *Yani bir kız arkadaşı olması kaçınılmazdı.*

Neal'ın nasıl kız arkadaşı olurdu? Kızı nerede saklıyordu?

Belli ki *Kaşık'ın* dışında bir yerde. Tanrım, Tanrım, Tanrım... Georgie'yi kandırmaya falan çalışmamıştı. Georgie'yle yakınlaşmak isteyen o değildi. Onun çizim masasının etrafında gezinen, lise öğrencisi gibi baygın baygın yüzüne bakan hep Georgie olmuştu. Neal Georgie'ye doğru düzgün bakmamıştı bile. *(Altın iplikler. CMYK. Yarım düzine erkek.)*

Seth bunu duyunca zevkten dört köşe olacaktı.

Georgie ona anlatmayacaktı.

Kimseye anlatmayacaktı.

Tanrım, Neal'ın kendisinden *hoşlandığını* sanmıştı. En azından diğer herkesten daha fazla hoşlandığını sanmıştı. (Hatta Neal ona kendisinden hoşlandığını *itiraf etmiş,* onu öpmeyi arzuladığını söylemişti...) (Belli ki arzusu bunu pratiğe geçirecek kadar güçlü değildi.)

Öpüşmeyi başlatan Georgie olmamalıydı.

Bir daha bir erkekle öpüşmeyi başlatan asla Georgie olmayacaktı.

O bunu *hep* yapıyordu.

Hep kendisine en az ilgi duyan erkeğe gönlünü kaptırıyordu. Ya zehirleyici bir biçimde kibirli ya da hiçbir hamlede bulunamayacak kadar utangaç erkeğe. Veya her ikisi birden. Bir partideyken, orada olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih edebilecekmiş gibi görünen erkeğe.

"İyi erkeklerle çıkmayı denemelisin," demişti lisedeki arkadaşı Ludy. "Onlar *iyidir.* Hoşuna gideceklerinden eminim."

"O tür erkekler sıkıcıdır," demişti Georgie. "Gereksizdir."

"Gereksiz değil... *iyidir."*

Bu konuşmayı okulun kafeteryasında yapmışlardı. Georgie'nin Jay Anselmo'nun arkasında sıraya girebilmesi için kapının önünde bekliyorlardı. Onlardan iki yaş büyük olan Jay, No Doubt ve yüksek performanslı araba teybi fanatiğiydi ve Georgie yi görmezden geldiği çok açıktı. "İyi bir erkeğin benden hoşlanmasını sağlamamın ne anlamı var?" demişti Georgie. "İyi erkekler herkesten hoşlanır zaten."

"Bir erkeğin senden hoşlanmasını *sağlaman* gerekmiyor, Georgie. Senden kendiliğinden hoşlanan birisiyle beraber olmalısın."

"İyi şeyler kolay elde edilmez."

"Bu doğru değil," demişti Ludy. "Uyku, televizyon, hazır puding." (Ludy çok eğlenceli biriydi. Georgie onu özlüyordu.)

"Ben hazır pudingle çıkmak istemiyorum," demişti Georgie.

"Ben onunla *evlenirim* bile."

Georgie gözlerini devirmişti. "Ben Mikey'le çıkmak istiyorum."

"Aklında Jay Anselmo olduğunu sanıyordum."

"Jay Anselmo, Mickey zaten," diye açıklamıştı Georgie. "Mısır gevreği reklamlarındaki o her şeyden nefret eden çocuk. *Mikey* senden hoşlanmışsa gerçekten iyi olduğunu bilirsin. Onun senden hoşlanmasının bir anlamı vardır."

Georgie bir gece bir futbol maçının ardından Ludy'nin evinin arka bahçesinde

düzenlenen partide Jay Anselmo'yu öpmüştü. Jay onun lise ikinci sınıf boyunca kendisini öpmesine izin vermişti. Sonra üniversiteye gitmişti ve Georgie öpecek başka çocuklar bulmuştu.

Öpüşmeyi başlatanın kendisi olmasını asla sorun etmemişti. O güne dek hep net davranmayı takdirle karşılayan çocuklarla çıkmıştı.

Ama o gece Neal'ın odasında bu bir soruna dönüşmüştü.

Neal'ı yanlış değerlendirmiş, onun bir Mikey olduğunu sanmıştı. Onun Shire'daki en asık suratlı hobbit olduğunu sanmıştı. Oysa onun sadece kız arkadaşı vardı.

Georgie bir daha asla öpüşmeyi başlatan kişi olmayacaktı. Öpüşeceği bir sonraki erkek bütün işi üstlenmek zorunda kalacaktı. Elbette kendisinin buna değeceğini düşünen bir erkek bulmayı başarırsa.

Artık eve gitmek istiyordu.

Yolda Neal'ın yana doğru kıvrılan dudaklarını ve onun bir kâğıda nasıl da dümdüz çizgi çekebildiğini düşünerek hüngür hüngür ağlamak istiyordu.

Seth'i bulmak istiyordu.

16. BÖLÜM

Georgie'nin cep telefonuna mesaj geldi. Mesajı okudu.

"Dünyadan Georgie'ye”

Başını telefondan kaldırıp karşısındaki yazar masasında oturan Seth'e baktı.

Seth onunla göz göze geldikten sonra telefonuna bir şeyler yazdı. *Mesaj sesi.* Georgie ekrana baktı.

"Zamanımız azalıyor”

Bir süre düşündükten sonra cevap yazdı.

"*Biliyorum, üzgünüm”*

Seth tekrar ona baktığında kaşları çatılmıştı.

Georgie gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissetti.

Seth başını yana eğip mutsuz bir ifadeyle suratını buruşturdu. Georgie'nin ağlamasından nefret ederdi. Telefonuna çabucak yeni bir mesaj yazdı.

"Anlat bana”

"*Yapamam. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”*

"Nereden başlayacağın umurumda değil.”

Georgie gözlerini omzuna sildi.

Seth iç geçirdi.

"*Georgie, sorunun her neyse birlikte üstesinden gelebiliriz.*"

Georgie telefonuna baktı. Birkaç saniye sonra ekranda acil numara yazısı belirdi ve telefon çalmaya başladı. Zil seslerini ki-şiselleştirmeye zaman bulamadığı için her zamanki gibi telefonun standart zil sesi olan *Marimba* çalıyordu.

Georgie dizüstü bilgisayarını kapıp ayağa fırladı. Yanlışlıkla bilgisayarı kapamamaya ya da telefonu kablosundan çıkarmamaya özen göstererek kapıya gitti ve aramayı cevaplandırdı. "Alo?"

"Miyav!"

Georgie içinin hayal kırıklığıyla buz kestiğini hissetti. Sonra bu yüzden vicdan azabı çekti. İnsan dört yaşındaki kızının sesini duyduğunda içinin hayal kırıklığıyla buz kestiğini hissetmezdi.

Yazar ofisinin dışında duvara yaslanıp, "Miyav," dedi o da.

"Büyükannem seni arayabileceğimi söyledi," dedi Noomi.

"Beni her zaman arayabilirsin. Nasılsın tatlım? Bana kurabiye yaptın mı?"

"Hayır."

"Ah. Olsun."

"Belki büyükannem yapmıştır. Ben sadece kendime ve Noel Baba'ya yaptım."

"Bu çok akıllıca. Eminim ki kurabiyelerinin tadı nefistir."

"Miyav," dedi Noomi. "Ben yeşil bir kedi yavrusuyum."

"Biliyorum." Georgie dikkatini toplamaya çalıştı. "Sen yeryü-zündeki en iyi yeşil kedisin. Seni çok seviyorum, Noomi."

"Sen de yeryüzündeki en iyi annesin ve seni sütten, balık kılçığından... kediler başka ne severdi?"

"Yün yumağı," dedi Georgie.

"Yün yumağı," diye kıkırdadı Noomi. "Çok komik."

Georgie sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Baban orada mı Noomi?"

"Hı hı

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Hayır."

Georgie başını duvara yasladı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü uyuyor. Bize tuvalete girmek için bile yukarı çıkmamamızı söyledi/'

Georgie Noomi'ye yine de onunla konuşmak istediğini söyleyebilirdi. Ne de olsa Neal onun *kocasıydı.*

Ve ikisi *üç* gündür hiç konuşmamıştı. (Ya da on üç saat.) (Ya da on beş yıl.)

Georgie iç geçirdi. "Tamam. Peki Alice'le konuşabilir miyim?"

"O da büyükannemle Monopoly oynuyor."

"Anladım."

"Kapıyorum. Sıcak çikolatam soğudu/'

"Miyav/' dedi Georgie. "Miyav-miyav. Seni seviyorum yeşil kedi yavrusu."

"Miyav-miyav, anne. Seni yün yumağından bile çok seviyorum."

Noomi bu sözlerle birlikte telefonu kapadı.

Çocukluk odamda sihirli bir telefon var. Onu kullanarak kocamın gençliğiyle konuşabiliyorum. (Henüz benim kocam olmayan kocamla.) (Belki de asla benim kocam olmaması gereken kocamla.)

Çocukluk odamda sihirli bir telefon var. Bu sabah onu fişten çekip dolaba sakladım.

Belki bütün sabit telefonlar sihirlidir.

Ya da ben sihirliyim. Geçici bir sihrin etkisindeyim. (Hah! Bir nevi zaman yolcusu!)

Zamanda yolculuk yapan sadece sesim olsa da zaman yolcusu sayılır mıyım?

Çocukluk odamda sihirli bir telefon var. Sanırım bu telefon geçmişle bağlantılı. Ve sanırım bir şeyleri düzeltmem gerekiyor. Sanırım bir şeyleri yoluna sokmam gerekiyor.

Georgie yazar ofisine döndüğünde Seth sabrının sonuna gelmiş gibi görünüyordu. Gömleğinin bir düğmesini daha açmıştı ve ensesindeki saçlar darmadağındı.

Georgie tahtaya geçip taslağın sorumluluğunu üstlendi.

Bunu yapmakta zorlanmamıştı çünkü bütün bu karakterler hakkında yıllardır konuşuyorlardı. Şimdi yapmaları gereken tek şey düşüncelerini yazıya dökmekti. Üzerinde çalışabilecekleri birkaç senaryo örneği oluşturmaktı. Georgie bunu gözü kapalı bile yapabilirdi. Aslında bazen gerçekten de bunu uykusunda *yapıyordu.* Gecenin bir yarısı uyanıp yataktan aşağı sarkıyor, kâğıt kalem arıyordu. (Gün içinde yatağının kenarına bir not defteri koymak asla aklına gelmiyordu.)

Neal böyle anlarda uykusunda kıpırdanır ve onu kalçasından tutarak yeniden yatağa yatırırdı. *"Ne arıyorsun*?" *"Kâğıt,"* derdi Georgie tekrar yataktan aşağı uzanarak. *"Aklıma unutmamam gereken bir fikir geldi"*

Sonra Neal'ın dudaklarını omurgasında hissederdi. *"Bana söyle. Ben hatırlarım"*

"Sen de uykulusun"

Neal dişlerini tenine batırırdı. *"Söyle bana"*

"Bir dansla ilgili/" derdi Georgie. *"Bir dans partisi düzenlenir ve başkarakterimiz Chloe partiye annesinin eski balo elbisesiyle gitmek zorunda kalır. Tıpkı* Pembe Güzellik *filminde olduğu gibi üzerinde tadilat yaparak elbiseyi biraz havalı göstermeye çalışır ama başaramaz*; *elbise hâlâ berbat görünüyordur. Ve partide* Try a Little Tenderness *çalarken kızın başına utanç verici bir olay gelir "*

Neal onu yeniden yatağa yatırır ve bir daha aşağı uzanmasına izin vermeyerek, *"Anladım,"* derdi.

"Dans. Elbise. Try a Little Tenderness. *Haydi artık uyu."* Sonra Georgie'nin pijama üstünü yukarı sıyırır ve ikisinin de uykusu kaçana dek onun sırtını dişlerdi.

Nihayetinde Georgie, Neal'ın eli onun kalçasında, alnı omzun-dayken uyuyakalırdı.

Ertesi sabah duştan çıktığında aynada oluşan buharda, *Dans. Elbise*. Try a Little Tenderness, jyazdığını görürdü.

Georgie başını iki yana sallayıp beyaz yazı tahtasına baktı ve nerede kaldıklarını hatırlamaya çalıştı.

Neal'ın ona kız arkadaşı olduğunu söylediği o gece (kahretsin, *elbette* kız arkadaşı olacaktı), Seth Georgie'yi eve bıraktıktan sonra Cadılar Bayramı partisine geri dönmüştü. Georgie geceyi annesinin Carole King albümlerini dinleyerek geçirmiş ve tiyatro derslerinden biri için iç karartıcı bir monolog yazmıştı.

O zamanlar hâlâ günün birinde sahneye çıkacağını düşünüyordu. Geçmişte yazar

ofisinde harcanamayacak kadar güzel bir yüzü ve güçlü bir beyni olduğuna inanıyordu. Seth'in bu konuya yaklaşımı, *"Neden oyunculuk yapmak isteyesin ki?"* diye sormak şeklindeydi. *"Orada durup başkalarına ait sözleri söyleyecek ve herkesten emir alacaksın... Oyuncular sadece güzel birer kukladır."*

"Söylediğin doğruysa " demişti Georgie ona, "*sen hep kuklalarla çıkıyorsun."*

Georgie'nin asıl istediği oyunculuk değil, stand-up yapmaktı. Ama barlardan nefret ederdi ve bu büyük bir sorundu. Ayrıca evlenip aile kurmak istiyordu.

Seth televizyon dizisi yapmanın üstüne bir iş tanımadığını söylerdi. *"Mizah yaparken sağlık sigortan da oluyor ,"* derdi. Büyük evlerin ve arabaların da oluyordu. Güneş ışığından faydalanabiliyordun.

Cadılar Bayramı partisinin ertesi sabahı Georgie simit alıp Seth'in dernekteki odasına gitmişti. Koridorda onun gece birlikte olduğu kız -şu güzel Breanna- yanından geçmişti. Breanna Georgie'yi gördüğüne şaşırmış, Georgie ise ikisi iş arkadaşıymış gibi başını sallamakla yetinmişti. Odaya girdiğinde saçları ıslak olan Seth çarşafları değiştirmekle meşguldü.

"Bu iğrenç," dedi Georgie.

"Neymiş iğrenç olan?"

"Bunu yapman."

"Çarşafları *değiştirmeyeyim mi* yani?"

"Seni seks yaparken hayal etmek zorunda kalmamam için ben gelmeden önce bütün bu işlerin -kız, çarşaflar, duş- icabına bakmış olmanı isterdim."

Seth tuttuğu çarşafı havaya kaldırıp kısa bir bocalama yaşadıktan sonra sırıtmıştı. "Şu an bunu mu hayal ediyorsun?"

Georgie onu duymazdan gelip çalışma masasına oturdu. Seth son sınıf öğrencisi olduğu için odada tek başına kalıyordu. Georgie onun bilgisayarını açıp yatağa çarşaf sermesini seyretti.

Seth gerçekten yakışıklıydı. Öyle görünmek için elinden geleni yapıyordu.

Çoğu erkek yakışıklı olduğu halde bunu göstermek için çabada bulunmazdı. Güzel gözler, kötü saç, yakışmayan giysiler. Ama Seth adeta kız gibiydi -hatta bu konuda Georgie'den daha iyi olduğu bile söylenebilirdi- ve güçlü yönlerini biliyordu. Bakirimsi kahverengi saçlarını parlayıp kıvır kıvır görünmelerini sağlayacak kadar uzatıyordu. Tenini bronz göstermek için açık renk giysiler giyiyordu. Kendini size *sunuyordu.* Herkese. *Buradayım. Bana bakın.*

Georgie ona baktı. Onu dikkatle süzdü. İçinde bir kıpırtı olmadı.

Orada bulunmaktan, Seth'in güzel bir kızla işi bittikten sonra görmek istediği tek kişi olmaktan özel bir heyecan duymuyordu.

Neal onun Seth hastalığını iyileştirmişti.

Peki şimdi Neal hastalığını kim iyileştirecekti?

Ve neden hep *başka kızlarla beraber olan erkekleri* seçiyordu? Georgie bir vahşi hayvan olsa nesli tükenirdi.

Seth kendini yatağa atıp televizyonu açtı. *Animaniacs.* Georgie ona bir bagel fırlattı.

"Ee," dedi Seth paketini açarak, "bu sabah kendini daha iyi hissediyor musun?"

"İyiyim." Georgie ayaklarını masaya dayayıp televizyon seyretti.

Program bittiğinde bilgisayara dönüp bir dosya açtı. Ortak yazı köşeleri, Georgie'nin astroloji yazıları ve genel yayın yönetmeni olarak üstlendikleri işler dışında *Kaşık* için bir de film eleştiri parodisi hazırlıyorlardı; "Anneniz Yorumluyor..." Yazı Seth'in annesinin fotoğrafıyla yayınlanıyordu. O hafta *Trainspotting* filmini eleştireceklerdi.

Seth hâlâ çizgi film seyretmekle meşguldü.

"Kız arkadaşı varmış," dedi Georgie.

Seth başını hızla ona çevirdi. Kaşlarını indirmişti. "Bunca zamandır mı?"

"Öyleymiş."

Seth televizyonu kapayıp yataktan kalkmış ve Georgie'nin yanına çektiği sandalyeye ters oturmuştu. "Canı cehenneme," dedi onu dirseğiyle dürterek. "Sana bu işin kaderinde yazılı olmadığını söylemiştim."

"Sen ne zamandan beri 'kadere' inanıyorsun?"

"Her zaman öyleydim, Georgie, dikkatine hayranım. Ben romantik bir adamım."

"Bunu cumartesi sabahları kapının önünde geçit töreni düzenleyen kızlara sormalı."

"Geçit törenleri romantiktir. Onları sevmeyen var mı?"

Seth'in işe (J. Crew fabrikasındaki diğer işine) gitme saati gelene dek film eleştirisi üzerine çalışmışlardı. Seth Georgie'yi güldüre-bilmek için her zamankinden daha fazla çaba harcamış ve Georgie bilgisayarda yazı yazarken onun başını omzuna yaslamasına çoğunlukla izin vermişti.

Dernekten çıktığında kendini Neal ve onun kaçınılmaz kız arkadaşı konusunda çok daha iyi hissediyordu...

Hayır, bu doğru değildi.

O konuda kendini hâlâ berbat hissediyor ama şimdi hayata daha iyimser bakıyordu. En azından ileride enteresan bir işi, enerji dolu bir yakın arkadaşı ve güzel saçları olan şu *havalı* bekâr kadınlardan biri olacağını düşünüyordu.

Prensiplerinden biraz ödün verdiği takdirde şöyle eli yüzü düzgün birkaç erkekle tek gecelik ilişkiler bile yaşayabilirdi.

Neal'ın caddenin karşısındaki otobüs durağında oturduğunu görünce kendini yeniden berbat hissetti. Durağa bir otobüs yanaştı. Otobüs hareket ettiğinde Neal hâlâ orada oturmuş ona bakıyordu.

Elini kaldırıp ona yanına gelmesini işaret etti.

Georgie kollarını kavuşturup kaşlarını çattı.

Neal ayağa kalktı.

Georgie onu görmezden gelip doğrudan arabasına gidebilirdi. Onu öylece bırakabilirdi. Hem zaten burada ne işi vardı ki?

Neal onu tekrar yanına çağırdı.

Georgie kaşlarını çatıp yola baktıktan sonra neredeyse koşarak karşıya geçti.

Neal'a yaklaştığında adımlarını yavaşlattı. "Ne hoş bir rastlantı," dedi aptal gibi.

"Rastlantı sayılmaz," dedi Neal. "Seni bekliyordum."

"Öyle mi?"

"Evet."

Georgie gözlerini kısarak ona baktı. Neal yorgun görünüyordu. Ve kararlı. Ayrıca gün ışığında teni şaşırtıcı bir biçimde pembeydi. "Bunun tuhaf olup olmadığını düşünüyorum," dedi Georgie. "Öyle bile olsa umurumda değil." Neal ona bir adım yaklaştı. "Burada olacağını biliyordum ve sana söylemem gereken bir şey var." "Telefonda da söyleyebilirdin."

"Haklısın." Neal elindeki not defterinin ilk sayfasını koparıp Georgie'ye uzattı. Kâğıtta Seth'in kaldığı derneğin önündeki sel-vinin bir çizimi vardı. Ve AMC Gremlin kullanan bir kokarcanın. Neal'ın adı -*Neal G*- ve telefon numarası.

Georgie kâğıdı iki eliyle tuttu.

"Sana şunu söylemeliyim..." Neal yutkundu ve yüzüne dö-külemeyecek kadar kısa perçemlerini geriye attı. "Benim artık bir kız arkadaşım yok."

Georgie de yutkundu. "Yok mu?"

Neal başını iki yana salladı.

"Çok hızlı olmuş," dedi Georgie.

Neal hafifçe nefesini bırakıp belli belirsiz bir hareketle başını tekrar iki yana salladı. "Aslında *hiç de* hızlı olmadı."

"Peki..." dedi Georgie.

"Kısacası/' dedi Neal son derece kararlı bir sesle, "bunu bilmeni istedim. Ayrıca belki... tekrar deneyebileceğimizi düşündüm. Daha doğrusu *başlayabileceğimizi.* Bilirsin işte, günün birinde birlikte dışarı çıkıp bir şeyler yapabileceğimizi. Yani ne de olsa... Artık bir kız arkadaşım yok."

Georgie neredeyse gülümseyecekti. Kendini tuttu.

Neal'ın artık bir kız arkadaşı yoktu.

Bunun sorumlusu Georgie olabilirdi. Ve Georgie yuva yıkan kadın olmayı istemese de -başka kızlarla öpüştükten sonra eve koşup kız arkadaşıyla ilişkisini bitiren bir erkekle beraber olmak istemese de- Neal'la flört etmek istiyordu. Ya da belki sadece bir kez daha yüzünü onunkine sürtmek.

"Bu benim de hoşuma giderdi."

Neal'ın başı öne düştü... *Rahatladığı için,* diye düşündü Georgie. Altdudağını ısırıp nefesini bıraktı. "Güzel."

"Güzel," diye tekrarladı Georgie.

Ondan bir adım uzaklaştı. Hatta yanından geçip gittiği bile söylenebilirdi. Arabası en fazla bir sokak ötedeydi. "Tamam," dedi Neal'ın telefon numarasının yazılı olduğu kâğıdı beceriksizce ona doğru sallayarak.

Neal da ona el salladı ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu.

Georgie bir iki adım daha attıktan sonra tekrar ona döndü. "Evet, tamam... peki, bunun şimdi olmasına ne dersin?"

"Ne?"

"Neden şimdi yeniden denemiyoruz?"

"Şimdi."

Georgie tekrar Neal'ın yanına geldi. "Evet, yani... ben bu konuyu düşünmem gerekiyormuş ve işi aceleye getirmek istemiyormuşum gibi davranabilirim. Ama bu tür şeylerde *hiç* iyi değilim... Daha çok aceleci davranmayı severim. Üstelik sen de eşinden ayrılmış falan değilsin."

"Biz *nişanlıydık,*" dedi Neal. Bunu söylemeye mecburmuş gibi.

Georgie olduğu yerde kaldı. "Ah, Tanrım, *öyle miydinizl*"

"Aslında yakın bir zamanda *nişanı bozmuştuk,”* dedi Neal acılı bir sesle. "Sadece çıkıyorduk. Sonra ayrı takılmaya başladık."

"Peki, dün gece ilişki durumunuz neydi?"

"Ayrı takılıyorduk."

"Yani aslında dün gece kız arkadaşın *yoktu.”*

Neal yüzünü buruşturdu. "Bu o an bana teknik bir detay gibi geldi."

"Ne zaman ayrıldınız?"

"Bu sabah."

"Sabah gözünü açar açmaz kız arkadaşının yanına koşup ondan ayrıldın mı?"

"Ona telefon ettim."

"Hayır." Georgie eliyle gözünü kapadı. "Bana onunla telefonda ayrıldığını söyleme sakın." Günün birinde kendisini telefonda terk edecek bir erkekle çıkmayı gerçekten istemiyordu.

Neal saçlarını geriye attı. "Buna mecburdum. Nebraska'da yaşıyor."

"Nebraska mı?"

Neal başını sallayıp tekrar dudağını ısırdı.

"Ne zamandan beri berabersiniz?"

"Liseden beri.”

"Tanrım," dedi Georgie. "Benim için hem lise aşkın hem de nişanlın olan kızdan mı ayrıldın?"

"O benim nişanlım değil," dedi Neal. "Yani artık değil. Ayrıca ayrılığımıza

sadece sen sebep olmadın."

Georgie kaşlarını çattı. Şimdi bu ayrılığın sebebinin sadece kendisi olmadığını bildiği için öyle olmayı istiyordu.

"Zaten ayrılacaktık," dedi Neal.

Georgie kaşlarını biraz daha sert çattı.

"Yani ilişkimize bir şans daha vermeyi düşünüyorduk," dedi Neal. "Sonra karşıma sen çıktın. Sana hissettiğim duyguların artık ondan ayrılmam gerektiğinin güçlü bir kanıtı olduğunu anladım."

"Daha önce hiç bu kadar çok kelime kullandığını hatırlamıyorum."

"Biraz formumda değilim."

Georgie gülümsedi. Biraz ha? "Benim yüzümden mi?"

"Tanrım," diye mırıldandı Neal. "Evet. Senin yüzünden gözüme uyku girmedi ve lise aşkımdan ayrıldım."

Georgie ona yaklaştı. *"Sadece* benim yüzümden değil," dedi. Zor elde edilen kadın rolünü oynamakta gerçekten berbattı. Ya da en azından biraz çaba harcanarak elde edilen kadını oynamakta. Bu konuda hiç şansı yoktu.

"Bu sabah yapmamın tek sebebi sensin," dedi Neal.

Georgie bu sözleri duyduğu için mutlu olmamalıydı. Erkek arkadaşının başka bir kızla beraber olmak için sabah gözünü açar açmaz kendisinden ayrıldığını bilen Nebraska'daki o zavallı kızın yerinde olmak istemezdi. Gözünün önünde, yüzü yaşlarla ıslanmış halde ıssız bir çayırlığın ortasında duran sarışın bir kız belirdi.

"Bunu yaptığın için üzgün müsün?" diye sordu Neal'a. Tüm içtenliğiyle. "Eve gidip karışık kasetlerini dinlemek ve hayatının sona eren bu safhası üzerine düşünmek ister misin?"

"Olabilir," dedi Neal. "Sanırım sadece biraz uykuya ihtiyacım

var."

"Tamam ama..." Georgie kendini Neal'ın bunca zaman karşısında duran dudaklarını öpmekten nasıl alıkoyacaktı? Bunu yapmak için parmak uçlarında yükselmesi bile gerekmiyordu. Neal'ın svveatshirt'üne yapıştı ve yüzünü onunkine yaklaştırdı.

Yanağına bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," dedi ondan tekrar uzaklaşmadan önce. "Bana dürüst davrandığın için."

"Beni ara," diye fısıldadı Neal.

"Ararım."

"Beni, bunu yapman gerekenden çok daha önce ara."

"Seni bu gece ararım."

Georgie arabasına giderken yol boyunca sırıttı.

Neal'ın kız arkadaşı yoktu.

En azından son üç saattir yoktu.

Georgie o gece Neal'ı aradı. Sonra onu Venice Bulvarındaki Versa-illes a götürdü ve birlikte sarımsaklı tavukla kızarmış muz yediler. Neal zamanının çoğunu odasında, kampüste ya da o çok nefret ettiği okyanusta geçirdiği için Los Angeles'ta neler yapılabileceği hakkında bilgi sahibi değildi.

Okyanustan sadece pratikte nefret ediyordu.

Aslında *genel katlarıyla* okyanusa bayılıyordu. Okyanus hayatı ve mercanlar hakkında konuşurken enerji doluyordu.

Kimse onu *enerjik bir insan* olarak tanımlayamazdı. Ya da etkileyici. Duygularını, suya vuran ışık gibi yüzüne yansıttığı söylenemezdi. Bu da Georgie'yi onun yaptığı her hareketi, gözlerindeki her kıpırtıyı kategorize edip anlam yüklemeye zorluyordu. Hayatının kalan kısmını bu şekilde geçirmesi ne de harika olurdu.

Neal ise kendi hayatının kalan kısmında ne yapacağından emin değildi.

Önemli kararlar almak konusunda ne kadar beceriksiz olduğuyla ilgili şakalar yapıp duruyordu. Başka hiçbir şey ilgisini çekmediği için oşinografi eğitimi almaya karar vermiş ve neticede kendini dört yıl boyunca Kaliforniya'ya hapsetmişti. Okulun ilk yılında lise aşkı Davvn'la (Prairie Dawn!) birbirlerinden uzaklaştıklarında çareyi Georgie'ye çıkma teklif etmekte bulmuştu.

Gece yerini sabahın ilk saatlerine bırakırken, "Ne istediğimi bilmek konusunda iyi değilim," demişti Neal Georgie'ye. Kumsalda oturuyorlardı, Neal Georgie'nin elini tutuyordu. "Bir şeyler arzulamak konusunda iyi değilim."

Kumlar ıslaktı ve serin bir rüzgâr vardı. Georgie bunu bahane ederek Neal'a iyice sokulmuştu. O mavi-yeşil ekoseli etek ile kırmızı Doc Martens botlarını giymişti. Diziyle sürekli Neal'ın bacağını dürtüyordu çünkü onun -kız arkadaşı olmayan Neal'ın, kendisinden hoşlandığını söyleyen Neal'ın- orada olduğuna inanamıyordu.

"O halde iyi geçineceğiz/' dedi Georgie. "'Çünkü ben bir şeyler arzulamak konusunda fazlasıyla iyiyim. Bir şeyi bıkana dek isterim. En azından istemek konusunda ikimize de yeterim."

"Gerçekten mi?" Söyleyecek bir şeyi olmayıp da sadece Georgie'nin konuşmaya devam etmesini istediği zamanlarda hep bu soruyu sorardı. Aynı zamanda dudaklarına, gözleri parlamasa zalimce denilebilecek bir gülümseme yerleştirirdi.

"Gerçekten/' dedi Georgie.

"Ne istiyorsun mesela?" diye sordu Neal.

Aklından ilk bu geçse de Georgie'nin böyle bir soruyu "seni" diye yanıtlaması hem çok basit hem de ucuz bir hareket olurdu.

"Yazmak istiyorum/' dedi onun yerine. "İnsanları güldürmek istiyorum. Bir program hazırlamak istiyorum. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. James L. Brooks olmak istiyorum."

"Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Cahil."

"Cahil olan o mu?"

"Ayrıca denemelerden oluşan bir kitap yazmak istiyorum. The Kids in the Hall'a katılmak istiyorum."

"Bunun için erkek kılığına girmen gerekecek."

"Ve Kanadalı gibi davranmam/' diye onayladı Georgie.

"Kimisinde kadın kimisinde erkek olduğun pek çok skeç de hazırlamak zorunda kalacaksın. İnsanların kafası karışacak."

"Her şeye razıyım."

Neal güldü. (Neredeyse. Gülümsedi ve omuzlarıyla göğsü hafifçe kıpırdadı.)

"Ve bir Crayola Caddy istiyorum/' dedi Georgie.

"O da ne?"

"Biz çocukken satılırdı. Üstü pastel, keçeli kalem ve diğer boyalarla dolu bir çeşit döner tepsi."

"Sanırım bende vardı."

Georgie onun elini çekiştirdi. "Senin Crayola Caddy'n mi vardı?"

"Öyle hatırlıyorum. Sarı bir şeydi, değil mi? Ayrıca üzerinde suda çözünen kalemler de vardı. Hâlâ evimizin bodrumunda duruyor olmalı."

"Ben 1981'den beri Crayola Caddy'm olsun istiyorum," dedi Georgie. "Noel Baba'dan üst üste üç yıl istedim."

"Peki ailen neden sana Crayola Caddy almadı?"

Georgie gözlerini devirdi. "Annem gereksiz buluyordu. Onun yerine bana boya kalemi aldı."

"Şey..." Neal düşünceli bir tavırla bakışlarını aşağı çevirdi. "Sanırım Crayola

Caddy'mi sana verebilirim."

Georgie ikisinin kenetlenen elleriyle onun göğsüne vurdu. "Kapa. Çeneni." Saçma olduğunu bilse de bu teklif onu gerçekten heyecanlandırmıştı. "Neal Grafton, en eski hayalimi gerçeğe dönüştürdün."

Neal Georgie'nin elini kalbine götürdü. Yüzü ifadesiz ama gözleri *hareketliydi*. "Başka ne istersin, Georgie?" diye fısıldadı.

"İki çocuk," dedi Georgie. "Biri erkek, biri kız. Ama televizyon imparatorluğumu kurduktan sonra." Neal'ın gözleri büyüdü. "Tanrım."

"Ayrıca önünde kocaman verandası olan bir ev. Arabayla seyahat etmeyi seven bir eş. Ve elbette geniş arka koltuğu olan bir araba."

"Sen bir şeyler istemek konusunda gerçekten de uzmansın."

"Disneyland'e yıllık giriş kartı istiyorum. Ve Bernadette Pe-ters'la çalışma şansı. Mutlu olmak istiyorum. Zamanımın yüzde yetmiş-sekseninde mutlu olmak istiyorum. Gerçek anlamda mutlu olmak istiyorum."

Neal tutuşan ellerini mavi svveatshirt'üne sürttü. Svveatshirt'ünün üstünde, KUZEY LİSESİ GÜREŞ TAKIMI. ONLARI YERE SERİN Vİ-KİNGLER, yazıyordu. Dişleri kenetlenmiş, mavi gözleri gölgelenmişti.

"Okyanusun üstünde uçmak istiyorum," dedi Georgie.

Neal yutkundu ve serbest eliyle uzanıp onun yüzüne dokundu. Eli soğuktu ve üzerine yapışan kumlar Georgie'nin boynuna döküldü. "Sanırım ben seni istiyorum."

Georgie Neal'ın elini sıktı ve ondan destek alarak vücutlarını birbirine yaklaştırdı. *"Demek öyle..."*

Neal altdudağını yalayıp başını salladı. "Sanırım öyle..." Georgie kendisine yaklaştıkça bakışlarını ondan kaçırıyordu. "Sanırım ben sadece seni istiyorum."

"Tamam$_{\#}$" dedi Georgie.

Neal bu sözlere şaşırmış, hatta neredeyse gülmüştü. "Tamam mı?"

Georgie başını sallayıp yüzünü onunkine, burunları birbirine dokunacak kadar yaklaştırdı. "Tamam. Beni alabilirsin."

Neal alnını Georgie'nin alnına bastırıp çenesini ve dudaklarını ondan kaçırdı.

"Bu kadar basit yani?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Georgie dudaklarının birleşmesini sağlamaya çalıştı ve Neal başını kaldırıp ona baktı. Burnundan sertçe nefes alıp veriyordu. Eli hâlâ Georgie'nin yanağındaydı.

Georgie aklından geçenleri açıkça yüzüne yansıtmaya çalıştı:

Gerçekten. Beni alabilirsin. Çünkü ben bir şeyler istemek ve istediklerimi elde etmek konusunda iyiyim ve bugüne dek hiçbir şeyi senden daha fazla istemedim. Gerçekten, gerçekten, gerçekten.

Neal başını salladı. Az önce bir emir almış gibi. Sonra Georgie'nin elini bıraktı ve onu nazikçe (sertçe) kuma yatırdı (yapıştırdı).

Omuzlarından tutup üzerine eğildi ve başını iki yana salladı. "Georgie," dedi ve onu öptü.

Gerçekten de hepsi buydu.

Georgie o gün Neal'ı, arzulayıp ihtiyaç duyduğu ve günün birinde mutlaka elde edeceği şeylerin listesine eklemişti. Geceleri çıkacağı o araba seyahatlerinde kendisine eşlik edecek kişinin o olacağına karar vermişti. Emmy ödülleri dağıtılırken yanında oturan kişinin o olacağına.

Neal onu kâğıda düz bir çizgi çeker gibi öpmüştü.

Onu mürekkebe batırır gibi öpmüştü.

Georgie bu özgüven yansıtan öpüşme sırasında mutlu olmak için ihtiyaç duyduğu şeyin Neal olduğuna karar vermişti.

Üçü de yorulmuştu.

Seth'in kafasında parmağına dolamadığı tek bir saç buklesi kalmamıştı. Şimdi saçları Joe Piscopo'nun saçlarına benziyordu. "Senaryoya eşcinsel bir Hintli karakter ekleyemeyiz," dedi. "Konu kapanmıştır."

Scotty masanın üzerinden ona doğru eğildi. "Ama Georgie senaryoya biraz çeşitlilik katmak istediğini söyledi."

"Seni katmak istediğini söylemedi."

"Rahul ben değilim. O uzun boylu ve gözlük takmıyor."

"Rahul senden beter," dedi Seth. "Adeta hayali sen gibi."

"Eh, o zaman bütün bu beyaz karakterlerin de hayali-sen olduklarını söyleyebiliriz."

Seth saçlarını biraz daha karıştırdı. "Bu dizide bir tane bile hayali-ben yok. Hayali-ben *Dedikoducu Kız* dizisinde çoktan oynadı."

"Georgie," dediler aynı anda.

"Bence Rahul kalabilir," dedi Georgie. "Ama bu aykırılıklara dayalı bir komedi olduğu için Rahul'ün kısa boylu olması ve gözlük takması gerekiyor."

"Rahul'e bunu neden yapıyorsun?" Scotty kollarını kavuşturdu. "Şimdi aşka asla kavuşamayacak."

Seth gözlerini devirdi. "Tanrım, Scotty, günün birinde sen de aşkı bulacaksın."

"Bir, ben Rahul hakkında konuşuyorum. İki, sözlerinde samimi olduğuna inanmıyorum."

Georgie Scotty'nin omzunu tuttu. "Rahul aşkı bulacak, Scotty. Senaryoya onun için rüya gibi bir erkek arkadaş ekleyeceğim."

"Bunu benim için yapacak mısın gerçekten, Georgie?"

"Rahul için yapacağım."

"O bölüm fazlasıyla komik olsa iyi olur," dedi Seth.

Scotty ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarını sırt çantasına yerleştirdi. "Rahul kalıyor," dedi Seth'e. "Sayemde bir Hintli televizyon yıldızı oldu."

Scotty başı dimdik odadan dışarı çıktı.

Seth'in kaşları hâlâ çatıktı. "Yani şimdi senaryonun başına dönüp Rahul karakterini mi ekleyeceğiz?"

"Rahul diziye üçüncü bölümde girebilir," dedi Georgie. "Diziye birkaç eşcinsel karakter eklememiz gerektiğini söylemiştin. 1995 yılından kalmışız gibi göründüğümüzü söylemiştin."

"Biliyorum."

Georgie bilgisayarını kapadı. "Eve iş götürecektik ama bu gece ne kadar çalışabilirim, bilmiyorum."

"Burada kal," dedi Seth. "Birlikte yemek yer ve çalışırız."

"Yapamam. Neal'ı aramalıyım." Omaha'da saat çoktan sekiz olmuştu. Georgie Neal'ı saat on olmadan aramak istiyordu.

Seth bir süre dikkatle onu inceledi. Georgie hakkında bilmediği tek şey onun şu an kendisinden sakladığı şeymiş gibi.

Georgie o gece sarı telefonla Seth'i aramayı denese neler olurdu? 1998'deki o dernek evine mi bağlanırdı? Telefonu Seth'in cumartesi sabahları ağırladığı kızlardan biri mi açardı?

Seth artık cumartesi sabahları kendisine eşlik eden kızlar hakkında konuşmuyordu ama Georgie geçit töreninin devam ettiğinden emindi.

"Bugün sonuna kadar sabrettiğin için teşekkürler," dedi Seth. "Başında büyük bir sorun olduğunu biliyorum."

Georgie telefonunu fişten çekti.

"Ve bu sorun hakkında konuşmaman beni kahrediyor."

"Üzgünüm."

"Ben senin üzgün olmanı istemiyorum, Georgie. Komik olmanı istiyorum."

17. BÖLÜM

Georgie annesinin evinin garaj yoluna girerken o gece Neal'ı kadranlı sarı telefonla aradığı takdirde geçmişle bağlantı kuracağından yüzde yüz emindi.

Ya da öyleymiş gibi hissedeceğinden. Bu büyük algı yanılsamasının süreceğinden.

Ayrıca Neal'ı arayacağından da yüzde bin beş yüz emindi. Bu tehlikeli olsa bile. (Tabii gerçekse.) (Georgie kendine bir yol seçmeli -gerçek olsun olmasın- ve o yolu takip etmeliydi.)

Neal'ı aramalıydı. Geçmişe bağlanan bir telefonu görmezden gelemezdiniz. Telefonun orada durduğunu *bilip* onu *kullanmamanız* imkânsızdı.

En azından Georgie için imkânsızdı.

Olan şey her neyse Georgie'ye bir görev verilmişti. Sihirli bir telefonla geleceği arayan Neal değildi.

(Tanrım, belki de Georgie bu teorinin doğruluğunu test etmeliydi. Neal'a kendisini aramasını söyleyebilir ve... *Hayır.* Asla. Ya telefonu annesi açar da onunla Alice, Noomi ve boşanma hakkında konuşmaya başlarsa? Ya telefonu kendisi değil de 1998 yılındaki

Georgie açar da korkunç, çocukça şeyler söyleyip her şeyi berbat ederse? 1998 yılındaki Georgie'nin güvenilir birisi olmadığı ortadaydı.)

Heather Georgie daha zile basmadan kapıyı açtı.

"Pizza mı gelecek?" diye sordu Georgie.

"Hayır."

Georgie eşikte bekledi.

"Fırında makarna," dedi Heather gözlerini devirerek. "Haydi gir içeri."

Georgie içeri girdi. Annesi ve Kendrick mutfakta yemek yiyorlardı.

"Erken geldin," dedi annesi. "Karnın açsa Sezar salata hazırlamıştım ve tatlı olarak da çikolata soslu gevrek var."

Masanın altındaki köpekler bu sözlere havlayarak tepki verdi.

"Senin için değil, küçük anne," dedi Georgie'nin annesi masanın altına eğilip hamile köpekle göz teması kurarak. "*Büyük anne ve babalar için. Küçük annelere çikolata yasak.* Yemin ederim, ağzımızdan çıkan her kelimeyi anlıyorlar, Kenny."

Sokak kapısının yanında duran Heather perdeyi aralamış, dışarı bakıyordu.

Ev halkı Georgie'nin orada olmasına tamamen alışmıştı. Köpekler bile beyazı görünmeyen, minik gözleriyle onun yaptığı her hareketi takip etmekten vazgeçmişlerdi.

Georgie muhtemelen annesinden izin istemesine gerek kalmadan eve yerleşebilirdi. Annesi sadece akşam yemeği için buzluktan bir pirzola daha çıkaracak ve Georgie'nin çantasını masaya bırakmasından yakınacaktı. Hatta belki de onun çoktan eve döndüğünü düşünüyordu.

"Teşekkürler," dedi Georgie odasına doğru yürüyerek. "Aç değilim."

"Mutfağa dönecek misin?" diye seslendi annesi arkasından.

"Hayır," diye bağırdı Georgie sesini duyurmak için. "Neal'ı arayacağım!"

"Ona selamımızı söyle! Ve onu hâlâ sevdiğimizi! Her zaman ailemizin bir parçası o!"

"Bunların hiçbirini söylemeyeceğim."

"Nedenmiş?"

Georgie koridoru yarılamıştı. "Çünkü söylersem delirdiğimi zanneder!"

Odasına girip kapıyı çabucak kapadı. Kapının arkasına bir şi-fonyer yaslamayı düşündü. Onun yerine hızla dolaba koşup içinde ne var ne yok dışarı çıkardı.

Telefonu dolabın dibine, eski bir uyku tulumu, birkaç paket kâğıdı ve ilkokuldan kalan patenlerinin altına saklamıştı...

İşte oradaydı. *Orada.*

Georgie geri çekilip telefona baktı. Ona dokunması mı yoksa üç kere sıvazlayıp bir dilek mi tutması gerektiğini bilemedi.

Ahizeyi kulağına götürdü. Hat sesi yoktu.

Elbette olmayacak çünkü fişe takılı değil. Yatağımın arkasındaki uzay/zaman portalına bağlı değil. (Histerik bir kahkaha.)

Emekleye emekleye yatağına gidip altına eğildi ve etrafa kıvılcımlar sıçramasını bekleyerek telefonun fişini prize soktu. Sonra saçlarını somyanın yaylarından kurtarıp tekrar dışarı çıktı ve kucağında telefonla yatağa yaslandı.

İşte. Buradayım. Neal'ı arama zamanı.

Neal...

Nefesini tutup numarayı çevirdi ve Neal'ın telefonu ilk çalışında açmasıyla boğulacak gibi oldu.

"Alo?"

"Neal?"

"Selam," dedi Neal. Georgie onun belli belirsiz gülümsediğini hissedebiliyordu. Gamzesini hafifçe ortaya çıkaracak şekilde gülümsediğini. "Senin aradığını tahmin etmiştim."

"Evet," dedi Georgie. "Benim."

"Nasılsın?"

"Ben..." Georgie gözlerini kapadı ve az önce tuttuğu nefesi henüz tam anlamıyla vermediğini fark etti. Nefesini bırakıp dizlerini kaldırdı ve telefonu yere, yanına koydu. Konuştuğu kişi Neal'dı, hâlâ oradaydı. Hâlâ Georgie'nin aramalarını cevaplandırıyordu. "Daha iyiyim/' dedi Georgie bileğinin tersiyle gözlerini

ovarak.

"Ben de öyle," dedi Neal. Tanrım, bunu duymak güzeldi. Ne-al'ın sesini duymak güzeldi.

Geogie ve Neal evlendiklerinden beri birbirlerinden hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamışlardı. Neal'la her gün konuşamamak, ona nasıl olduğunu soramamak Georgie'yi deli ediyordu. Şimdiki zamanda. Gerçek hayatta.

Yoksa olan bu muydu? Georgie Neal'ı özlediği için halüsinasyon mu görüyordu? Ona ihtiyacı olduğu için.

Georgie'nin ona *ihtiyacı vardı*.

Neal Georgie'nin eviydi. O Georgie'nin dayanağıydı.

Georgie'nin her gün kendini yenilediği yerdi. Neal onu gerçekte olduğu gibi bilen tek kişiydi.

Georgie ona bu sihirli telefon çılgınlığından bahsetmeliydi. Hemen şimdi.

Ona bunu anlatabilirdi, Neal'a her şeyi anlatabilirdi. Pek çok sıkıntı yaşıyorlardı ama birbirlerini desteklemekte asla başarısızlığa uğramamışlardı. Özellikle de Neal Georgie'yi desteklemek, o ihtiyaç duyduğunda yanında olmak konusunda fazlasıyla iyiydi.

Georgie onun gece geç saatlere dek oturup senaryo yazmasına yardım ettiği zamanları düşündü. Alice doğduktan sonra onun nasıl da sürekli yanında olduğunu. (Georgie'nin acı çektiği, bunalıma girdiği ve bebeği emzirmekte başarısızlığa uğradığı dönemde.) Saçmaladığı zamanlarda onun bunu kendisine asla hissettirmemesini, başarısız olduğunda öyle değilmiş gibi davranmasını.

Georgie yaşadıklarını birisine anlatacaksa bu kişi Neal'dan başkası olamazdı.

"Georgie? Orada mısın?"

"Evet," dedi Georgie. Neal'a bunu anlatamazdı. "Buradayım."

"Günün nasıl geçti?"

Eh, önce sihirli telefonumu fişten çıkardım, sonra elektrikli arabama atlayıp...

"Seth'le 'Vakit Geçsin Diye' üzerine çalıştık," dedi. Çünkü o an söyleyebileceği en güvenli gerçek buydu.

Ama daha kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Seth'ten bahsetmek Neal'ın düğmesini kapamak gibiydi. Bu şimdiki zamanda olduğu kadar geçmişte de geçerliydi. (Pekâlâ, belki de Neal'la her şeyi konuşabileceği doğru değildi.)

"Ya," dedi Neal. Sesindeki soğukluğu fark etmemek imkânsızdı.

"Peki sen ne yaptın?" diye sordu Georgie.

"Ben..." Neal boğazını temizledi. Georgie onun içindeki öfkeden bilerek kurtulmaya çalıştığını duyabiliyordu. Neal bunu da hâlâ yapıyordu. Yüzünde bir öfke ifadesi donup kalıyor, sonra kendini toparlıyor ve ondan kurtuluyordu. "Annemin kurabiye yapmasına yardım ettim," dedi. "Sana da birkaç tane ayırdı."

"Teşekkürler."

"Sonra onları yedim."

"Seni pislik."

Neal kısa bir an güldü. "Bugün... babamın beni tanıştırmak istediği adamla tanıştım. Şu demiryolu polisiyle."

Georgie'nin onun neden bahsettiğini anlaması biraz zaman aldı. *Neal'ın babasının arkadaşı olan demiryolu polisi.*

Tabii ya. Neal'ın Omaha'da yapmayı düşündüğü —asla ciddi olarak değil- bir iş vardı. "Ben hâlâ bunu uydurduğunu düşünüyorum," dedi Georgie.

"Hiç de uydurmuyorum."

"Demiryolu dedektifleri. Kulağa CBS'te yayınlanan bir saatlik bir programmış gibi geliyor."

"Gerçekten de enteresan bir iş," dedi Neal. "Sanki polisliğin olay üzerine düşünme ve sorun çözme gibi en zevkli işlerini yapıyor ama devriye gezmek ya

da 911'e gelen aramaları yanıtlamak gibi angaryalarıyla uğraşmak zorunda kalmıyorsun."

"Demiryolu Dedektifleri*'nde bu hafta,"* diye takıldı Georgie. *"Ekibimiz birkaç uyku mahmuru serseriyi saklandıkları yerde buldu..."*

"Onun gibi bir şey."

"Demiryolları özellikle oşinograf mı arıyormuş?"

"Neyse ki hayır. Babamın arkadaşı Mike bilim alanında eğitim aldığım sürece hangi bölümde okuduğumun bir önemi olmadığını söyledi."

"Ah," dedi Georgie. "Harika." Bunu gerçekten kastederek söylemek için elinden geleni yapmıştı.

"Öyle," dedi Neal. "Sonra eve döndüm ve Davvn'la karşılaşınca ona dondurma ısmarladım."

Tanrım, Neal'ın tüm günü Georgie'siz bir dünyanın provası gibi geçmişti.
"Dawn," dedi Georgie. "Bu... harika. Eminim Dawn senin bir demiryolu dedektifi olmanı istiyordur."

"Sen istemiyor musun?"

"Öyle bir şey söylemedim."

"Peki ne söyledin?" Neal yine soğuk bir sesle konuşuyordu.

"Hiçbir şey. Üzgünüm. Sadece... *Dawn."*

"Davvn'u kıskanıyor musun?"

"Bu konuyu daha önce konuştuk."

"Hayır, konuşmadık," diye itiraz etti Neal.

Haklıydı; 1998'de henüz konuşmamışlardı.

"Davvn'u kıskanıyor olamazsın," dedi Neal.

"Elbette kıskanıyorum. O senin nişanlındı."

"Nişanlım sayılırdı. Ve ondan *senin için* ayrıldım."

"Bir insan *ya nişanlındır ya da değildir*; Neal."

"Ona evlenme teklif etmeyi bile düşünmediğimi biliyorsun..."

"Bu, durumu daha da kötüleştiriyor."

"Georgie. Sen Davvn'u kıskanamazsın. Bu tıpkı güneşin ampulü kıskanmasına benziyor."

Georgie gülümsedi ama itirazlarına devam etti. "Seni benden önce elde eden birini kıskanmaya sonuna dek hakkım var. Pastaneye gidip eski erkek arkadaşım/sözde nişanlım dediğim biriyle puding paylaşsaydım sen de kıskanırdın."

"Evet," diye homurdandı Neal. "Ama benim senin her gün Seth'le olmanı kıskanmamam gerekiyor."

"Seth eski erkek arkadaşım değil."

"Tanrım, evet, daha kötüsü."

Kurallar, diye bağırmak istiyordu Georgie. *Kurallar, kurallar, kurallar!* 1998'de henüz ilişkilerine üstü kapalı bazı kurallar koymamışlar mıydı? "Seth'i Davvn'la kıyaslayamazsın/' dedi. "Ben Seth'le *yatmadım*."

Hatta paralel telefonun açıldığını söyleyen gürültülü bir klik sesi duyuldu. Georgie lise yıllarında ailesinin koyduğu telefon yasağını çiğnemiş gibi paniğe kapıldı ve neredeyse telefonu kapayacaktı.

"Georgie?" dedi Georgie'nin annesi çekingen bir sesle. Kim bilir en son ne zaman bir sabit telefonun ahizesini kaldırmıştı.

"Evet anne? Telefonu mu kullanacaktın?"

"Hayır... Sadece tatlı isteyip istemediğini soracaktım."

"Teşekkürler. Hâlâ istemiyorum."

"Neal'la mı konuşuyorsun?"

"Evet/' dedi Neal. "Selam Liz."

Georgie irkildi. Annesi eskiden Neal'ın kendisine "Liz" demesini isterdi. Georgie'yle nişanlandıktan sonraysa onun kendisine "anne" demesini istemişti ve Neal bundan en başından beri rahatsız olmuştu.

"*Kendimi annemi aldatıyormuşum gibi hissediyorum*/' diyordu.

"*Ona hiçbir şey söylememeyi dene"* diye önermişti Georgie. *"On dört yaşındayken ona bir kere sinirlenmiş ve bir yıl boyunca 'anne' dememiştim"*

"Ah, canım/' dedi Georgie'nin annesi telefona tatlı bir sesle. "Bana 'anne' demeye devam edebilirsin. Biz hâlâ aileyiz. Georgie'nin sana bunu söylemesi gerekirdi. Bütün bu olanlar sana olan duygularımızı değiştirmeyecek."

Georgie Neal'ın nutkunun tutulduğunu söyleyebilirdi.

"Tamam anne/' dedi Georgie. "Teşekkürler. Sonra konuşuruz."

"Teşekkürler, Liz," dedi Neal.

Georgie'nin annesi iç geçirdi. "Annene selam söyle, Neal..."

Ah, Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım. 1998'de Georgie'nin annesi henüz Neal'ın annesiyle tanışmamıştı.

"Anne," dedi Georgie annesinin sözünü keserek. "Neal'la çok önemli bir konu hakkında konuşuyorduk ve artık telefonu kapasan iyi olur."

"Ah, elbette. Neal, canım..."

"Telefonu kapa anne. *Yalvarırım."* Bu iş biraz daha uzarsa Georgie küçük bir çocuk gibi yalvarmak zorunda kalacaktı.

Annesi iç geçirdi. "Tamam, anladım. Hoşça kal Neal. Sesini duymak güzeldi."

Georgie annesi kızlardan falan bahsederse çığlık atmaya başlayacaktı. Bağıracaktı. Bu hareketi nasıl açıklayacağını sonra düşünürdü. *"Hoşça kal, anne."*

Annesi uzun uzun iç geçirerek telefonu kapadı.

Georgie kendini nasıl toparlayacağını bilemiyordu.

"Anladığım kadarıyla annen ayrıldığımızı düşünüyor," dedi Neal.

Georgie bir süre onun bu şekilde düşünmesinin rahatlığını yaşadıktan sonra, "Birkaç gün öncesine dek ben de öyle düşünüyordum," dedi.

"Peki ya şimdi?"

"Hayır," dedi Georgie. "Artık öyle düşünmüyorum."

"Her ne olursa olsun," dedi Neal, "annene 'anne' diyemem. Çok tuhaf geliyor."

"Biliyorum," dedi Georgie. "Ben seni idare ederim."

Neal bir şeyler söyleyecekken sustu. Sonra tekrar konuşmayı denedi. "Georgie, ben... şey, ben Dawn/la hiç beraber olmadım."

"Ama..." Georgie sustu. "Olmuşsundur. Nişanlıydınız."

"Onunla hiç yatmadım." Neal şimdi alçak sesle konuşuyordu. "O, evlenene dek beklememizi istedi. İlk erkek arkadaşı tam bir canavar olduğu için bekâret kararını kendi eline almak istiyordu."

"Bekâret kararını kendi eline almak mı?"

"Boş ver, Georgie. Dawn bekâretiyle ne isterse yapsın."

"Haklısın," dedi Georgie başını sallayarak. "Haklısın... Aslında bu kulağa hiç de kötü bir fikirmiş gibi gelmiyor. Belki ben de sen dönene dek bu kararı kendi elime alırım. Kraliçe Elizabeth adına."

Neal kahkahaya benzer bir ses çıkardı.

"Çünkü Kraliçe Elizabeth bakire bir kraliçeydi," dedi Georgie.

"Anladım," dedi Neal.

Georgie sessizleşti. *Neal Daıvn'la hiç yatmamıştı.* Oysa o hep Davvn'la ilk

gençlik yıllarını mükemmel bir seks hayatıyla geçirdiklerini düşünmüştü. *Heartland* dizisindeki örnek gençlerin yaşa-dığı türde bir seks hayatıyla. "*Tastee Freeze'in önünde acılı sosisli yiyorum,”* gibi sözlere uygun bir seks hayatıyla.

Bu Neal'ın Georgie dışında hiçbir kızla yatmadığı anlamına mı geliyordu?

Georgie onunla ilk sevişmelerini düşündü. Bir gece yarısı Neal'ın odasında. Gülüşüp prezervatifi takmakla uğraşmışlardı. Georgie bu ilk deneyimi atlatıp onunla gerçek anlamda birlikte olmayı tecrübe etmek istiyordu, artık bu her ne demekse.

O gece Neal bir kadınla ilk kez mi beraber olmuştu?

Bu Georgie'yle asla konuşmayacağı türde bir konuydu. Neal seks hakkında konuşmayı sevmezdi. *Geçmiş* hakkında konuşmayı da. İlişkileri başlamadan öncesini, Georgie'den öncesini konuşmak istemezdi. *(Dünü* konuşmayı sevmezdi.)

Georgie Neal'ı düşündü. Gençlik günlerindeki o solgun tenli halini. Konsantrasyonunun sık sık bozulduğu, dişlerini sıkarak güldüğü, Georgie'ye her an kırılabilirmiş gibi dokunduğu zamanları.

Neal.

"Seth'i kıskanamazsın," dedi sessizce.

"Öyle mi?" dedi Neal nefesini bırakarak.

"Öyle. Bu tıpkı güneşin..."

"Kendisi gibi bir güneşi kıskanması gibi mi?"

"Ayı kıskanması gibi diyecektim."

"Bence güneş ayı kıskanıyordur zaten," dedi Neal. "Ne de olsa ay dünyaya ondan çok daha yakın."

"Seth'le sadece arkadaşız," dedi Georgie. Bu doğruydu; her zaman öyle olmuştu. İkisi birbirinin *en yakın* arkadaşıydı ama sadece o kadar.

"Sizinki *sıradan* bir arkadaşlık değil."

"Neal..."

"O senin ruh ikizin/' dedi Neal. Konuşma şeklinden bu konu üzerine epeyce kafa yorduğu anlaşılıyordu. Sanki oturup iyice düşünmüş ve bu kelimeyi seçmeye karar vermişti.

Georgie'nin ağzı açık kalmıştı. "Seth. Benim. Ruh. İkizim. *Değil."*

"Emin misin? Hayatının merkezi o değil mi yani?"

"Hayır" Georgie öne doğru eğildi. Bu, 1998 yılında bile doğru değildi. "Hayır. Tanrım. Hayatımın merkezi *benim"*

"Arada fark var mı?"

"Neal..."

"Hayır, Georgie. Bu konuyu açıkça konuşalım. Ben senin hayatında olsam da olur olmasam da... Bunu biliyorum. Beni sevdiğinin, benim yanımda olmak istediğinin farkındayım. Ama hayata bensiz de devam edebilirsin. Şimdi senden ayrılsam ve bir daha asla geri dönmesem hayatında değiştirmen gereken bir şey olmaz. Ama Seth senin hayatının merkezinde. Bu çok açık. Ondan bir gün bile ayrı kalabileceğinden emin değilim."

"Benden bunu yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır." Neal'ın neşesi kaçmış gibiydi. "Hayır. İkinizin... neler paylaştığını biliyorum. Senden asla onunla benim aramda seçim yapmanı istemem."

Neal bunu Georgie'den asla istememişti.

O, Seth'ten hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Bu gerçek yıllar içinde de değişmemişti. Ama Seth'ten bir kez olsun yakınmamıştı. Georgie'nin onunla geçirdiği uzun saatlerden, gecenin bir yarısı birbirlerine gönderdikleri mesajlardan da öyle. Neal ve Georgie kızları Disney-land'e götürdüğünde Georgie'nin Yaratık Ülkesi'ndeki kaldırıma oturup Seth'le telefonda senaryoyla ilgili acil bir durum hakkında konuşmasına bile sesini çıkarmamıştı.

Ve Georgie bunun için Neal'a *minnettardı*. Onun durumu kabullenmesine minnettardı. (Bu sadece bir teslimiyet anlamına gelse bile.)

Georgie bazen ince ve tehlikeli bir çizgide yürüdüğünü hissederdi. İkisine birden bölünemediğini.

Neal onu itse ya da çekse -ya da Seth bunu yapsa- her şey yıkılacaktı.

Georgie yıkılacaktı.

Ama Neal bunu asla yapmamıştı. Hiçbir zaman Seth'i kıska-nıyormuş gibi görünmemişti. Bıkkın, dargın, yorgun ya da dalgın görünmüştü belki ama Georgie'yi asla Seth'ten kıskanmamıştı. Ona bu konuda güveniyordu.

Neal ondan Seth'le ikisinin arasında bir *seçim yapmasını istese* Georgie nasıl hareket ederdi? 1998'de böyle bir taleple karşılaşsa ne yapardı?

Öfkelenirdi. Bu seçimi yapmasını isteyen o olmadığı için muhtemelen Seth'i seçerdi. Ve Seth hayatına Neal'dan önce girdiği için. Seth onun hayatında dokunulmazlık hakkına sahipti.

Georgie 1998'de, ileride Neal'a ne kadar ihtiyaç duyacağının, onsuz nefes bile alamayacağının farkında değildi.

Buna bağımlılık mı deniyordu yoksa evlilik mi?

"İsteyebilirsin," dedi Georgie.

"Ne?"

"Benden bir seçim yapmamı *isteyebilirsin."*

"Ne?" Neal bu sözlere şaşırmış gibiydi. "Bunu yapmak *istemiyorum."*

"Ben de yapmanı istemiyorum," dedi Georgie. "Ama yapabilirsin."

"İkinizi beraberken gördüm, Georgie. Sen o olmadan bir şakanın sonunu bile getiremiyorsun."

"Bahsettiğin sadece şaka."

"Bu gece 'sadece' kelimesini ne çok kullandın, değil mi?"

"Benden seçim yapmamı isteyebilirsin."

"Bunu istemiyorum," dedi Neal resmen inleyerek.

"Böyle bir seçim yapmak için durup düşünmeme bile gerek yok, Neal. Seni seçerdim. Her defasında seni seçerdim. Seth en yakın arkadaşım ve sanırım her zaman öyle kalacak ama sen benim geleceğimsin." 1998'de henüz bunun doğru olup olmamasının bir önemi yoktu. İleride nasıl olsa *olacaktı*. Kaçınılmaz bir biçimde olacaktı. "Sen benim hayatımsın."

Neal nefesini bıraktı. Georgie onun başını iki yana sallayıp gözlerini kırpıştırdığını görebiliyordu. Çenesinin kasıldığını.

"Seth'i kıskanma ne olur/' diye fısıldadı.

Neal sessizdi.

Georgie bekledi.

"Bana *asla* bunu gerektirecek bir durumla karşılaşmayacağımın sözünü verirsen onu kıskanmam/' dedi Neal nihayet.

"Asla böyle bir durumla karşılaşamayacağına söz veriyorum."

"Tamam/' dedi Neal. Sonra daha kararlı bir sesle ekledi: "Tamam. Sana güveniyorum."

"Teşekkür ederim."

"Bana gelecek olursak Georgie, Tanrı aşkına... Ben *Dawn'a* âşık falan değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Sen kalbimi paramparça edip beni terk etsen bile ona dönmem. Artık neyin ne olduğunu bildiğim için bunu asla yapmam."

"Yani ikimiz ayrılırsak artık Dawn sana yetmez mi? Bunu duymak bana kendimi daha mı iyi hissettirmeli?"

"Seni tanıyınca Davvn'dan soğudum. *Bu* sana kendini daha iyi hissettirmeli."

"Ben seni *bütün kadınlardan* soğutmak istiyorum."

"Tanrım." Neal'ın sesi şimdi ahizeyi çenesine bastırıyormuş gibi daha yakından geliyordu. "Bunu *yaptın* zaten. Kimseyi kıskanmana gerek yok. Özellikle de Davvn'u, tamam mı?"

"Tamam."

Neal iç geçirdi. "Bunu bir daha asla yapmayalım."

"Neyi?"

"Bir daha asla kıskançlığa kapılıp birbirimize kötü davranmayalım."

"Bu benim için daha kolay/' dedi Georgie.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü haklısın. Seth eski bir erkek arkadaştan çok daha kötüsü. O hep hayatımda."

"Ortada Seth'i kıskanmamı gerektiren bir sebep var mı?"

"Hayır."

"O halde onu kıskanmıyorum. Konu kapanmıştır."

Georgie Neal a demiryolu dedektifleriyle ilgili birkaç soru daha sordu. Onun bu konu hakkında konuşmaya hevesli olduğunun farkındaydı.

Belli ki bu işi Georgie'nin o zamanlar tahmin ettiğinden çok daha ciddi anlamda düşünmüştü.

Georgie Neal'ın kariyer planının açıkça ortaya çıkardığı soruna dikkat çekmemek için elinden geleni yaptı; bu işi seçmenin onun Omaha'ya döneceği anlamına geldiğine. Georgie'nin Omaha'ya taşınması imkânsızdı.

Neal onun televizyon sektöründe çalışacağını biliyordu ve bu sektörün kalbi Los Angeles'ta atıyordu.

Georgie'nin benliğinin bir parçası Neal'a şöyle söylemek istiyordu:

Bu asla olmayacak. Kaliforniya'da kalıyoruz. Sen bundan nefret ediyorsun. Ama

en azından kendi avokadolarını yetiştirebiliyorsun. Bu da bir şeydir.

Evimizi seviyorsun. Onu kendin seçtin. Evin yüksek tavanının, tek banyosunun ve etrafındaki tepelerin sana memleketini hatırlattığını söyledin.

Üstelik evimiz okyanusa yakın bir yerde -yeterince yakın bir yerde- ve sen eskisi gibi bundan nefret etmiyorsun. Hatta bazen hoşuna bile gittiğini düşünüyorum. Beni okyanus kıyısında seviyorsun.

Kızları da. Bizi şeker gibi yaptığını söylüyorsun. Yanaklarımızı pembeleştirdiğini, saçlarımıza bukleler kattığını.

Ve Neal, buraya geri dönmezsen ne kadar harika bir baba olduğunu asla öğrenemezsin.

Benden daha iyi bir kadından çocuk sahibi olsan da bu aynı şey sayılmaz. O çocuklar Alice ve Noomi olmayacak ve ben senin için uygun değilsem bile onlar kesinlikle öyle.

Tanrım, üçünüz. Üçünüz.

Pazar sabahları uyandığımda -geç kalkıyorum çünkü geç saatlere dek uyumama izin verirsin- seni arar ve her defasında arka bahçede dizlerin çamura bulanmış, iki küçük kızımız etrafında döner halde bulurum. Kızlarımızın saçlarını iki örgü yapar, canları ne isterse yapmalarına izin verirsin. Alice bir meyve kokteyli ağacı dikmiş, Noomi ise bir kelebeği mideye indirmiş olur. Yuvarlak hatları, sarı saçlarıyla kızlarımız bana benzer ama ikisi de sadece senin yanın-dayken ışık saçar.

Sen bize bir piknik masası yaptın.

Ekmek pişirmeyi öğrendin.

Evimizin batıya bakan her duvarına bir resim çizdin.

Ve inan bana her şey o kadar da kötü değil. Yemin ederim.

Şu an zamanının yüzde 70-80'lik kısmında mutlu değilsin ama belki de bu hep böyle olacaktı. Üzgün olduğun zamanlarda bile-yatağın diğer tarafında uyuyakaldığında bile- bence bir yanın hep mutlu, Neal. Bazı şeyler için. Birkaç

şey için.

Yemin ederim ki her şey o kadar da kötü değil.

"Georgie? Orada mısın?"

"Evet."

"Uyuduğunu sandım."

"Uyumadım. Burada saat daha on."

"Üstümde silah taşımam gerekebileceğini söylüyordum. Bu seni rahatsız eder mi?"

"Bilmem/' dedi Georgie. "Bu konuyu hiç düşünmedim. Seni silahla hayal etmek zor." Neal örümcek bile öldüremezdi. Onları bir kâğıdın üzerine alır ve nazikçe verandaya bırakırdı. "Seni rahatsız eder mi?"

"Bilmiyorum/' dedi Neal. "Belki. Silahlardan oldum olası nefret etmişimdir."

"Seni seviyorum."

"Silahlardan nefret ettiğim için mi?"

"Her şey için."

"Her şey için." Georgie Neal'ın neredeyse gülümsediğini anlayabiliyordu. Onu gözünde canlandırabiliyordu.

Hayır...

Georgie'nin gözünde canlandırdığı *onun şu anki* Neal'ıydı. Kırkına merdiven dayayan. Eskisinden daha zayıf, daha sert olan Neal. Saçları uzun, gözlerinin etrafı kırışan, her kış uzattığı sakalı kırlaşan

Neal. "*Güya kış mevsimindeyiz*," derdi bununla ilgili. "*Çocuklarım soğukta içeri girip de sıcağı parmaklarının ucunda hissetmenin ne demek olduğunu hiçbir zaman bilmeyecek*."

"Çocuklarımızın asla soğuk yanığı olmayacağından şikâyet eder gibisin."

"Hayatında bir kez kardan adam yapmamış birisiyle böyle bir sohbete giremem."

"Bizim çocuklarımız kar gördü."

"Sadece Disneyland'de, Georgie. Üstelik o da sabun köpüğüydü."

"Aradaki farkı bilmiyorlar."

"Ya Hades'i kaçıran Persephone olsaydı..."

"Yine hayal âlemine daldın."

Georgie'nin Neal'ı yağlarını yakmış, göbeğini inceltmiş ve bir hobbitinkine benzeyen gıdısını eritmişti.

Alice doğduktan sonra Neal bisiklet sürmeye merak sarmıştı. Artık her yere parlak sarı bir römorku olan bisikletiyle gidiyordu. Römorkta iki küçük kız, market poşetleri, pelüş oyuncaklar ve kütüphaneden ödünç alınmış kitaplar taşıyordu...

Çalışan bir anne olmak Georgie'nin sürekli yorgun görünmesine ve vücudunun gevşeyip bozulmasına neden olmuştu. Yeterince uyku alamıyordu. Beli eski haline dönmemişti ve bu yeni gerçekliğe (gerçi artık pek de yeni sayılmazdı) uygun kıyafetler alacak cesareti asla bulamamıştı. Georgie son hamileliğinin ardından parmağına dar gelmeye başlayan alyansını bile genişletmemişti. Yüzük şifoniyerindeki porselen bir tabakta duruyordu.

Neal yıllar içinde keskin hatlı çenesi ve berrak gözleriyle aynada iyice belirginleşmiş, Georgie ise tamamen kaybolmuştu.

Bazen Georgie'nin izinli olduğu günlerde dördü birlikte parka yürür ve Georgie ev hanımları ve dadıların Neal'a nasıl baktıklarını görürdü. Mavi gözleri, kirli sakalı, gamzeleri ve iki bebek yüzlü, neşe saçan uydusu olan şu yakışıklı baba.

"Georgie? Hâlâ orada mısın?"

"Evet." Georgie ahizeyi kulağına bastırdı. "Buradayım."

"Hatta sorun mu var acaba?"

Telefonun diğer ucundaki kişi *geçmişteki* Neal'dı. Georgie'ye ait olmadan önceki Neal. Hayatını onunla birleştirip birleştirmeyeceğine henüz karar vermemiş Neal.

Bu Neal daha huysuzdu. Daha solgun tenliydi. Daha çabuk öfkeleniyordu. Ama bu Neal henüz Georgie'den vazgeçmemişti. Bu Neal Georgie'yi hâlâ yepyeni ve olağanüstü bir şeymiş gibi görüyordu. Georgie onu hâlâ şaşırtıyor, keyiflendirebiliyordu.

Böylesine öfkeli olduğu zamanlarda bile.

Aralarında on eyalet varken ve ondan ayrılma aşamasına gelmişken bile bu Neal hâlâ Georgie'nin, hak ettiğinden fazlası olduğunu düşünüyordu. Hayatın ona sunabileceğinden çok daha fazlası olduğunu.

"Seni seviyorum," dedi Georgie.

"Sen iyi misin Georgie?"

"Evet, iyiyim," dedi Georgie titrek bir sesle. "Seni seviyorum."

"Gün ışığım," dedi Neal ilgili, yumuşak bir sesle. "Seni seviyorum."

"Ama yeterince sevmiyorsun," dedi Georgie. "Aklından geçen bu muydu?"

"Ne? Hayır. Aklımdan geçen bu değildi."

"Kaliforniya'dan Colorado'ya gidene dek *bunu* düşünmüşsün."

"Haksızlık ediyorsun..."

"Ya haklıysan, Neal?"

"Georgie, lütfen ağlama."

"Bana böyle söyledin ve bunu gerçekten kastettiğini belirttin. Değişen bir şey olmadı, değil mi? Bunu neden hâlâ *konuşuyoruz ki?* Neden hâlâ her şey yolundaymış gibi davranıyoruz? Hiçbir şey yolunda değil. Sen Nebraska'dasın, ben burada. Noel tatilindeyiz ve şu an birlikte olmamız gerekirdi. Beni seviyorsun. Ama belki yeterince değil. Aklından bu geçiyor."

"Hayır." Neal boğazını temizleyip tekrarladı. "Hayır. Bunu düşünmüş olabilirim. Kaliforniya'dan Colorado'ya yaptığım yolculuk sırasında. Ama sonra... yoruldum. Gerçek anlamda yoruldum. Hayatımı *tehlikeye sokacak* kadar yoruldum. Ve araya şu uzaylı meselesi girdi. Güneş doğdu. Gökyüzünde çift gökkuşağı belirdi. Sana o gökkuşaklarından bahsetmiştim, değil mi?"

"Evet," dedi Georgie. "Ama bunun konumuzla ne ilgisi var, anlamadım."

"Bir ilgisi yok. Sadece *yoruldum.* Öfkeli olmaktan yoruldum. Açmazları ve neyin yeterli olup neyin olmayacağını düşünmekten yoruldum."

"Yani yirmi dört saati uykusuz geçirdikten sonra benimle ayrılmamanın daha doğru olacağına mı karar verdin?"

"Yapma bunu."

"Ya haklıysan? Ya bu kadarı yeterli değilse?"

Neal iç geçirdi. "Son günlerde bunu bilmenin imkânsız olduğunu düşünüyorum."

"Neyi bilmenin?"

"Yeterli olup olmadığını. Aşkın yeterli olup olmadığını kim bilebilir ki? Bu çok aptalca bir soru. Yani eğer âşıksan, âşık olacak kadar şanslıysan sen kim oluyorsun da bunun seni mutlu etmeye yetip yetmeyeceğini sorguluyorsun?"

"Ama bu çok sık karşılaşılan bir durum," dedi Georgie. "Aşk her zaman *yeterli olmuyor."*

"Ne zaman?" diye sordu Neal ısrarla. "Ne zaman yeterli olmadı?"

Georgie'nin aklına *Kazablanka* filminin sonu ve Madonna ve Sean Penn İkilisinden başka bir şey gelmedi. "Birisine âşık olman," dedi, "hayatının onunkiyle uyumlu olacağı anlamına gelmez."

"Hiçbir hayat diğeriyle uyumlu değildir," dedi Neal. "Uyum, uğraşarak elde edilen bir şeydir... İki insan birbirini sevdiğinde uyumlu olmak için çaba harcar."

"Fakat..." Georgie daha fazla konuşmadı. Neal'ın yanıldığını biliyor ama onu bu düşüncesinden vazgeçirmek istemiyordu. Onun ne kadar yanıldığını kendisinden

daha iyi bilen biri olamazdı.

Neal bu konudan sıkılmış gibiydi. "İki insan birbirini yeterince sevdiğinde her şeyin mucizevi bir şekilde yoluna gireceğini iddia etmiyorum..."

Georgie aslında onun *"ikimiz* birbirimizi yeterince sevdiğimizde" demek istediğini biliyordu.

"Sadece," diye devam etti Neal sözlerine, "belki yeterince diye bir kavram yoktur."

Georgie sessizleşti. Neal'ın tişörtüyle gözlerini sildi.

"Georgie? Yanıldığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Georgie. "Sanırım seni seviyorum, ah Tanrım *bundan eminim.* Seni çok seviyorum. Çok ama çok seviyorum. Bu sevginin aklımı başımdan alacağını hissediyorum."

Neal bir süre konuşmadı. "Bu güzel bir şey," dedi nihayet.

"Öyle mi?"

"Tanrım. Evet."

"Artık telefonu kapamak ister misin?"

Neal ahizeye nefesini vererek güldü. "Hayır."

Yine de bunu yapmak istiyor olabilirdi. Neal Georgie'yle telefonda sohbet etmek konusunda iyiydi ama neticede on beş yaşındaki bir genç kız da değildi.

"Hem de hiç istemiyorum. Ya sen?"

"Hayır."

"Yatağa girmeye hazırlansam iyi olur. Seni birazdan arayayım

mı?"

"Hayır," dedi Georgie çabucak. Sonra yalana sığındı. "Annemi uyandırmak

istemiyorum."

"Tamam. O zaman sen beni ara. Yirmi dakikaya hazır olurum. Hızlıca duş almak istiyorum."

"Tamam," dedi Georgie.

"Telefonun ilk çalışında açmaya çalışacağım."

"Tamam."

"Tamam." Neal ahizeye hızla öpücük gönderdi. Georgie güldü çünkü Neal bir kıza telefon aracılığıyla öpücük gönderecek son erkekmiş gibi görünüyordu. Ama belli ki öyle değildi.

"Hoşça kal," dedi Georgie hatta klik sesi duymayı bekleyerek.

18. BÖLÜM

Georgie de duş almaya karar verdi. Annesi ona pijamalarından birini giyebileceğini söyledi. Gardırobundaki bütün pijamalar takımdı; iki parçadan oluşan setler ya da kışkırtıcı ve işe yaramaz sabahlıklar.

Üzerine sarılı havluyla annesinin banyosundaki Georgie kapı aralığından, "Bana bir tişört ver yeter!" diye seslendi.

"Yatarken giymeye uygun tişörtüm yok. Kendrick'in tişörtlerinden birini ister misin?"

"Iyy. Hayır."

"O halde bununla idare et." Annesi kapıyı açıp içeri bir şey fırlattı. Georgie katlı kumaşı açtığında krem rengi fiyonklarla süslenmiş deniz mavisi, saten bir şort ve onun takımı olan göğüs dekolteli, dantelli bir üst buldu. İnledi.

"Bu saate kadar Neal'la mı konuştun?" diye sordu annesi.

"Evet," dedi Georgie yanında temiz iç çamaşır olmadığına hayıflanarak. Annesinin iç çamaşırlarından birini istemeye gönüllü değildi.

"Nasılmış?"

"İyi." Georgie dudaklarına bir gülümseme yayıldığını fark etti. "Gerçekten iyi."

"Peki ya kızlar?"

"Onlar da iyi."

"Aranızdaki sorunları çözmeye mi karar verdiniz?"

"Ortada çözülecek bir sorun *yok,"* dedi Georgie. *Evet,* diye düşündü. *Bence yok.* Başını banyo kapısından dışarı uzattı. "Kendrick nerede?"

"Salonda televizyon seyrediyor."

Georgie banyodan dışarı çıktı.

"Şuna bak," dedi annesi. "Ne kadar da güzel oldun. Bir gün birlikte alışverişe çıkmalıyız."

"Neal'ı tekrar aramalıyım," dedi Georgie. "Teşekkürler, şey, pijamalar ve diğer her şey için." Öne doğru uzanıp annesinin yanağına bir öpücük kondurdu.

Georgie kendisi de çocuk sahibi olduktan sonra bu tür şeyleri daha sık yapar olmuştu. Alice ve Noomi annelerine adeta doyamıyor, o evde olduğunda üstünden inmiyorlardı. Kızlarının günün birinde ondan uzaklaşacaklarını ya da onları öptüğünde tüylerinin diken diken olacağını düşünmek Georgie'yi adeta hasta ediyordu. Ya koca bir yıl boyunca ona bir kez bile "anne" demezlerse?

Bu yüzden Georgie kendi annesine daha fazla sevgi göstermeye çalışıyordu. Fırsat buldukça.

Annesi Georgie yanağını öper öpmez başını çevirip onu dudaklarından öpmeye davrandı. Georgie kaşlarını çatıp geri çekildi. *"Neden* her defasında bunu yapıyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Artık gidip Neal'ı aramalıyım." Georgie üzerindeki saten şortu çekiştirdi. Şort çıplaklığını örtmesine yetecek kadar uzun değildi. "Teşekkür ederim."

Koridora çıkmadan önce sağı solu kontrol etti. Heather'ın odasının önünde durdu. Kardeşi yatağına uzanmıştı. Dizüstü bilgisayarı yanındaydı ve kulaklık takmıştı.

Georgie'yi görünce kulaklıklarını çıkardı. "Selam, manken Victoria. Bana bir sır mı vereceksin?"

"Ablana bir iyilik yap."

"Nasıl bir iyilik?"

"Karnım zil çalıyor ama bu haldeyken salondan geçmek istemiyorum."

"Babam seni annemin pijamasıyla görecek olursa ömür boyu kendine gelemeyebilir."

Heather Kendrick'e "baba" diyordu. Kendrick'in elinde büyüdüğü için ona bu şekilde seslenmesi doğaldı. Ve aralarında sadece üç yaş fark olmadığı için.

"Böyle bir şey olursa asıl *ben* kendime gelemem," dedi Georgie. "Annemin bütün pijamaları neden iç çamaşırı gibi?"

"O şehvetli bir kadın. Bunu biliyorum çünkü bana sürekli öyle olduğunu söylemeye bayılıyor." Heather yataktan kalktı. "Ne yemek istersin? Makarnayı ben yedim. Çikolatalı mısır gevreğini de. Yiyecek pek bir şey kalmadı. Hey, sana pizza söyleyeyim mi?"

"Hayır," dedi Georgie. "Kalanlarla idare ederim."

"Pijamalarımdan birini alabilirdin."

"Çok naziksin," dedi Georgie. "Onlardan çadıra benzer, rahat bir şeyler tasarlamam için giymediğin bütün pijamalarını bana vermeye ne dersin?"

"Eminim *içlerinden biri* üzerine olurdu."

"Ah, Tanrım, kes şunu. Git de bana yiyecek bir şeyler getir. Sen gelene dek odamda saklanacağım."

"Neal'la mı konuşuyordun?"

Georgie sırıttı. "Evet."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

Georgie başını salladı. "Haydi git. Açlıktan ölüyorum."

Heather bir elma, üç paketli peynir dilimi ve koca bir şişe kolayla geri döndü. Alice bile ondan daha iyi iş çıkarırdı.

"Neal'ı ara," dedi Heather. "Kızlara merhaba demek istiyorum."

"Orada saat gecenin biri," dedi Georgie. "Kızlar çoktan uyumuştur."

"Ah, tabii ya. Zaman dilimleri."

Georgie paketinden çıkardığı peyniri ısırdı. "Teşekkür ederim. Artık

gidebilirsin."

"O peyniri elmanın etrafına sarman gerekiyordu; tıpkı elma şekeri gibi."

"Kulağa hiç de elma şekeri gibi gelmiyor."

"Haydi Neal'ı ara," dedi Heather. "Ona merhaba demek istiyorum."

"Olmaz."

Georgie'nin annesi her nasılsa işleri berbat etmeyi başaramamıştı. Yine de Georgie Heather'ı telefonun yanına bile yaklaştırmayacaktı.

"Nedenmiş o?"

"Öyle de ondan. İkimizin bazı... özel konularda konuşması gerekiyor."

"Boşanma hakkında mı?"

"Hayır."

"Yoksa telefonda seks mi yapıyorsunuz?"

Georgie suratını buruşturdu. "*Hayır*."

"Çünkü üzerinde annemin pijaması varken telefonda seks yapamazsın."

"Sadece kocamla baş başa kalıp biraz sohbet etmek istiyorum, tamam mı?"

"Elbette. Ben ona merhaba dedikten sonra bunu yapabilirsin."

Georgie kola şişesini açmaya çalıştı. "Açacağın var mı?"

"Var Georgie, pijamamın cebinde hep bir tane taşırım. Buyur." Heather şişeyi aldı ve kapağını ağzıyla kanırtmaya davrandı.

"*Yapma*," dedi Georgie şişeye uzanarak. "Dişlerine zarar vereceksin."

Heather abartılı bir biçimde iç geçirerek şişeyi Georgie'ye geri verdi. Georgie şişenin kapağını özenle kendi ağzına yerleştirdi ve mümkün olduğunca tedbirli davranmaya çalışarak ısırdı.

Aynı anda telefon çaldı.

Georgie açmayı akıl edene dek Heather ahizeyi kapıp, "Selam Neal!" diye bağırmıştı.

Georgie şişeyi yere atıp kardeşinin üstüne çullandı ve kulağındaki ahizeyi kapmaya çalıştı.

"Ben Heather... Evet, Heather."

"Heather," diye fısıldadı Georgie. "Seni öldüreceğim. Ver şu telefonu."

Bir top gibi yatağın üstüne kıvrılarak savuma pozisyonu alan Heather bir yandan hâlâ Georgie'yi itiyor (suratından), bir yandan da ahizeyi kulağında tutmaya çalışıyordu. Yüzündeki zafer dolu, muzip ifadenin yerini ağır ağır şaşkınlık aldı. Birden ahizeyi elinden bıraktı ve Georgie onu yataktan attı.

Sonra ahizeyi kulağına götürdü. "Neal?"

"Evet?" Neal'ın kafası karışmış gibiydi.

"Bir saniye."

Heather kollarını kavuşturmuş, gözlerini fal taşı gibi açmış, odanın ortasında dikiliyordu. "Telefondaki Neal değil," diye fısıldadı. En azından fısıldamayı akıl edebilmişti.

"O," diye itiraz etti Georgie.

"O halde nasıl oldu da beni tanımadı?"

"Muhtemelen senin ona neden bağırdığını anlamaya çalışıyordun"

"Sesi Neal'ınkinden *farklıydı*."

"Heather, yemin ederim..."

"Senin başkasıyla ilişkin var. Ah, Tanrım, başkasıyla ilişkin var. Neal seni bu yüzden mi terk etti?"

Georgie öne doğru hamle yapıp Heather'ın ağzını kapadı. He-ather'ın gözleri

büyümüştü. Ve yaşla doluydu. *Ah, Tanrım.*

"Heather, yemin ederim ki kimseyle ilişkim yok. Yemin ederim."

Heather başını çevirdi. "Hayatın üzerine yemin et."

"Hayatım üzerine yemin ederim."

"Alice ve Noomi üzerine yemin et."

"Kapa çeneni, bu korkunç bir şey."

"Sadece yalan söylüyorsan korkunç olur."

"Pekâlâ. Yemin ederim."

Heather dudaklarını birbirine bastırdı. "Telefondakinin Neal olmadığından eminim, Georgie. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum. Buna kadın içgüdüsü diyebilirsin."

"Sen henüz kadın bile değilsin."

"Saçmalama. Neredeyse askere gidecek yaşa geldim."

"Lütfen, lütfen git artık," diye yalvardı Georgie. "Neal'a söyleyeceklerim var. Seninle yarın sabah konuşuruz."

"*İyi*..."

Georgie Heather'ı odadan dışarı atıp kapıyı kapadı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. (Yogaya yeniden başlaması şarttı. Ya da şimdilerde insanlar ne tür spor yapıyorsa ona. Bisiklet çevirmeye. Georgie Alice doğduktan sonra spor salonunun yolunu unutmuştu.) Keşke kapının kilidi olsaydı. Sürgüsü bile yoktu; annesi köpeklerin bu odaya girip yatakta uyumayı sevdiklerini söylüyordu.

Georgie tekrar telefonun başına gidip ahizeyi aldı. Onu temkinli bir biçimde kulağına götürdü.

"Neal?"

"Georgie?"

"Evet."

"Kimdi o?"

"O... Heather'dı. Kuzenim Heather."

"Annen Heather isminde bir kuzenin olduğu halde kardeşine de Heather ismini mi verdi?"

"Evet. Öyle sayılır. Kardeşime onun ismini verdi."

"Kuzenin Noel tatili boyunca sizinle mi kalacak?"

"Evet."

"Evde başkaları da var mı?"

"Hayır. Sadece Heather var."

"Kuzenin olduğunu bilmiyordum."

"Herkesin kuzeni vardır."

"Ama senin dayın ya da teyzen yok."

Georgie yere oturdu. *"Demiryolu dedektifliği* için pratik mi yapıyorsun?"

"Kuzenini çok sevmiyor gibisin."

"Seninle geçireceğim değerli zamanı Heather hakkında konuşarak harcamak istemiyorum."

"Benimle geçireceğin değerli zamanı ha?" dedi Neal usulca.

"Evet."

"Seni özledim, Georgie."

"Ben de seni özledim."

"Affedersin. Aramanı beklemekten sıkıldım."

"Önemli değil."

"Yatakta mısın?"

"Hayır, yerde oturmuş peynir yiyorum."

"Öyle mi?" dedi Neal. Sesi kahkahayı andırıyordu. "Üzerinde ne var?"

Georgie peynirden bir ısırık aldı. Bu çok saçmaydı. Bütün bu olanlar saçmaydı. "Bilmek istemezsin."

"Burada kar yağıyor."

Georgie içinin eridiğini hissetti. Hâlâ kar görmemişti.

Omaha ya yaptığı ziyaretlerde hiç kar yağışına denk gelmemişti, aralık ayında bile. Margaret onun beraberinde güneşi de getirdiğini söylerdi.

Ama şimdi Alice ve Noomi için kar yağıyordu.

1998'de de Neal için.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Neal yumuşak ve sıcak bir sesle. Yorganın altındaymış gibi konuşuyordu. "Az önce başladı."

Georgie yatağına girdi ve ışığı söndürmek için ellerini hafifçe çırptı. "Nasıl yağdığını anlat."

"Yapamam," dedi Neal. "Daha önce hiç kar görmediğin için anlayamazsın."

"Televizyonda kar gördüm."

"O genelde gerçek kar olmuyor."

"Gerçek karın farkı ne?"

"Gerçek kar toz gibi yağmaz. Yapışkandır. Üzerine bastığında çoğunlukla dağılmaz. Sen karı ne şekilde hayal ediyorsun?"

"Bilmem. Daha önce düşünmedim. Kar kardır işte."

"Biraz düşün bakalım."

"Şey... Tıpkı buz tanecikleri gibi kristal ama yumuşak olduğunu biliyorum. Sanırım ona dokunmanın seramiğe dokunmaya benzediğini düşünüyorum. Fakat seramik gibi kırılmak yerine ellerinin arasında unufak oluyor."

"Hımm..."

"Öyle mi gerçekten?" diye sordu Georgie.

"Pek sayılmaz."

"Anlat o zaman."

"Eh, kar aslında buzdur."

"Bunu biliyorum."

"Tahmininde kısmen haklısın; kar yumuşaktır. Daha önce hiç buzlu içecek tattın mı? Evinizde şu buzlu içecek yapan aletlerden var mıydı?"

"Elbette hayır. Annem çocukluğumda bana asla güzel bir şey almadı."

"Ama daha önce buzlu içecek tatmış olmalısın."

"Evet."

"O halde bu içeceğin ne kadar yumuşak olduğunu biliyorsun. Nasıl da sıkı ama yumuşak olduğunu. Dilini damağına götürdüğünde nasıl da ezildiğini."

"Evet..." dedi Georgie.

"Eh, kar da öyledir. Buza benzer ama yumuşaktır. Ve hafif. Neredeyse rüzgârla birlikte uçuşacak kadar hafif. Bazen de, tıpkı bu gece olduğu gibi yoğundur. Pamuk helva ve ıslak tüy gibi bir araya toplanıp tepecikler oluşturur."

Georgie güldü.

"Keşke burada olsaydın da kendi gözlerinle görseydin," dedi Neal. "Burada

olsaydın bodrumda uyurdun. Orada bir çekyat var."

Georgie o çekyatı biliyordu. "Bodrumları sevmem."

"Bunu seveceğinden eminim. Bir sürü penceresi ve bir langırt masası var."

Georgie yorganın altına girdi. *"Langırt hal"*

"Ayrıca bir rafı tamamen masa oyunlarıyla kaplı."

"Masa oyunlarına bayılırım."

"Biliyorum... Şimdi yataktasın, değil mi?"

"Hı hı."

"Belli. Vazgeçmiş gibi konuşmaya başladın."

"Neyden vazgeçmiş gibi?" diye sordu Georgie.

"Bilmem. Dik oturmaktan. Tetikte olmaktan. Zeki davranmaktan. Gün boyu olmak zorunda kaldığın her şeyden."

"Bana zeki davranmaktan vazgeçtiğimi mi söylüyorsun?"

"Günü sonlandırmandan hoşlandığımı söylüyorum."

"Ben de senin telefonda konuşmandan," dedi Georgie. "Senin telefonda konuşman hep hoşuma gitmiştir."

"Hep mi?"

"Hı hı."

"Burada olsaydın," dedi Neal, "şu an bodrumda uyuyor olurdun. Ben de kar yağdığını fark eder ve bunu kaçırmanı istemezdim. Aşağı inip..."

"Margaret senin gizlice yanıma geldiğini fark ederse travma geçirir."

"Peh. Ben gizli işler çevirmekte ustayım. Aşağı gelir, seni uyandırırdım. Sana bir bot ve eski montumu ödünç verirdim."

"Okul takımı ceketini tercih ederim."

"O seni yeterince sıcak tutmaz," diye karşı çıktı Neal.

"Bu sadece farazi bir kar, Neal. Okul takımı ceketini istiyorum."

"Hiç anlamıyorum... Hem güreşin iğrenç bir spor olduğunu düşünüyorsun hem de takım ceketimi istiyorsun."

"Üzerinde ceketle güreşmiyorsun ki."

"Biliyor musun, aslında bu gerçek olabilir. Bu senaryo. Gelecek Noel'de."

"Hımm."

"Neticede seni botlarımı ve takım ceketimi giymiş halde arka bahçemize götürürdüm. Orada sokak lambası olmadığını söylemiştim, değil mi? Gökyüzündeki yıldızları görebilirsin..."

Georgie yıllar içinde pek çok kez Neal'la, orman kenarını andıran o arka bahçede bulunmuştu. Ziyaretlerinin hiçbirinde kar yoktu belki ama yıldızlar oradaydı.

"Ve senin karı karşılamanı seyrederdim."

"Karşılamamı mı?"

"Onu hissetmeni. Tatmanı. Saç ve kirpiklerinde kar taneciklerinin birikmesini seyrederdim."

Georgie yanağını yastığına sürttü. "Tıpkı *Neşeli Günler* filmindeki gibi."

"Üşüdüğünde sana sarılırdım. Vücutlarımızın buluştuğu her noktada karlar erirdi."

"Sen buraya döndüğünde de sık sık telefonda konuşmalıyız."

Neal güldü. "Gerçekten mi?"

"Evet. Yan odalarda olsak bile birbirimizi aramalıyız."

"Cep telefonu alabiliriz," dedi Neal.

"Harika fikir," diye onayladı Georgie. "Ama aramalarımı yanıtlayacağına söz ver."

"Neden yanıtlamayayım ki?"

"Bilmem."

"Ve sonra," diye devam etti Neal, "artık seni ben bile ısıta-maz olduğumda - güneşe alışık olduğun için bunun pek de uzun süreceğini sanmıyorum- tekrar eve girerdik. Üzerimizdeki karları silkeler, ıslak botlarımızı kirli odasında bırakırdık."

"Bu odaya neden kirli odası deniyor?"

"Üzerimizdeki kirli şeyleri oraya bıraktığımız için."

"Evinizin üzerinizi kirleteceğinizi düşünerek tasarlanmış olmasına bayıldım. Mimarisinde bu varmış gibi."

"Sonra senin peşin sıra alt kata inerdim... Tenin hâlâ buz gibi soğuk olurdu. Pijaman da ıslanmış. Yüzün kızarır, yanakların hiçbir şey hissetmezdi."

"Kulağa tehlikeliymiş gibi geliyor," dedi Georgie.

"Tehlikeli falan değil. Gayet normal. Güzel bir his.”

"Hımm."

"Sana dokunmaya doyamazdım," dedi Neal. "Çünkü tenin ilk kez soğuk olurdu."

"Soğuğa kafayı takmış durumdasın."

"Ben asıl sana kafayı taktım," dedi Neal boğuk bir sesle.

"Böyle konuşma," diye fısıldadı Georgie.

"Nasıl konuşmayayım?"

"Bu ses tonuyla."

"Ne varmış ses tonumda?"

"Sen ne olduğunu biliyorsun. Bu, *Seni baştan çıkarayım mı?* ses tonun."

"Bayan Robinson gibi mi konuşuyorum yani?"

"Evet, tam bir sürtüksün."

"Seni neden baştan çıkarmayayım ki Georgie? Benim kız ar-kadaşımsın."

Georgie yutkundu. "Evet ama şu an çocukken uyuduğum yataktayım."

"Georgie. Ben seninle o yatakta beraber oldum. Hatta daha geçen hafta."

"Tamam ama sen de şu an çocukken uyuduğun yataktasın." *İşin gerçeği sen şu an hâlâ çocukluk dönemindesin.* Georgie bu Neal'la müstehcen bir sohbet yapamazdı. Bunu yaparsa *asıl* Neal'ı aldatmış olmaz mıydı?

"Geçen yaz yaşadıklarımızı unuttun mu?" diye sordu Neal.

Georgie gülümsedi ve Neal'ın kendisini göremeyeceğini bildiği halde başını başka yöne çevirdi. "Olağanüstü Telefon Seksi Yazı," dedi. Elbette Olağanüstü Telefon Seksi Yazı'nı hatırlıyordu.

"Aynen öyle," dedi Neal. "Uzun Mesafe İlişkisi Yazı."

Georgie o yaza bu ismi verdiklerini unutmuştu. Bunu hatırlamak onu güldürdü. "Hayır. Unutmadım."

"Peki bir sorun mu var?"

"Şu an seninle olağanüstü bir telefon seksi yapamam," dedi Georgie. *Bunu on beş yıldır yapmıyorum.* "Üzerimde annemin iç

çamaşırı var."

Neal güldü. İçtenlikle. Neredeyse ilk kez yüksek sesle. "Beni böyle tahrik etmeye çalışıyorsan sana bunun işe yaramayacağını söylemeliyim, tatlım."

"Üzerimde *gerçekten* annemin iç çamaşırı var," dedi Georgie. "Uzun hikâye. Giyecek başka şeyim yoktu."

Georgie'nin Neal'ın gülümsediğini anlaması için sesini duymaya ihtiyacı yoktu.

"Tanrım, Georgie. Çıkar onu."

Neal.

Neal, Neal, Neal.

"Seni yarın ararım."

"Hayır," dedi Georgie. "Gitme."

"Gözlerim kapanmak üzere." Neal güldü. Boğuk bir sesle. Georgie onu başını yastığa koymuş, telefonu kulağına bastırmış halde hayal edebiliyordu. Gözünde canlandırdığı bir cep telefonuydu. *Yanlış.*

"Olsun," dedi.

"Hatta çoktan uyumuş bile olabilirim," diye mırıldandı Neal.

"Sorun değil. Ben halimden memnunum. Hatta benim de gözlerim kapanıyor. Ahizeyi yanına koy ki uyandığında duyayım."

"Sonra da babama telefonu açık bırakıp uyumak o an kulağa romantik geldiği için on saatlik bir uzun mesafe görüşmesi yaptığımı açıklamak zorunda kalayım."

Tanrım. Uzun mesafe. Georgie uzun mesafe diye bir kavramın varlığını unutmuştu. Böyle bir kavram hâlâ var mıydı? "Aslında gerçekten romantik olurdu," dedi. "Birbirimizin zihninde uyanmışız gibi."

"Uyandığımda seni ararım."

"Sen arama," dedi Georgie. "Ben ararım."

Neal hafifçe homurdandı.

"Beni yanlış anladın," dedi Georgie. "Ama ciddiyim; sen arama, ben seni ararım."

"Tamam, sen ara gün ışığım. Uyanır uyanmaz ara."

"Seni seviyorum. Senin bu halini seviyorum."

"Uykulu halimi mi?"

"Her şeyi açıkça konuşmanı," dedi Georgie. Sonra, "Neal?" diye sordu.

"Beni giyinmeden önce ara."

Georgie güldü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni." Neal artık güçlükle konuşuyordu.

"Seni özlüyorum," dedi Georgie.

Sözlerine cevap alamadı.

Georgie kendisinin de uyumak üzere olduğunu fark etti. Ahize yüzünden kaydı ve onu tutup tekrar kulağına götürdü. "Neal?" "Hımm."

"Seni özlüyorum."

"Birkaç gün daha dayan," diye mırıldandı Neal.

"İyi geceler, Neal."

"İyi geceler, tatlım."

Georgie Neal'ın telefonu kapamasını bekledikten sonra ahizeyi yerine yerleştirdi ve uzanıp telefonu komodinin üzerine koydu.

23 ARALIK 2013 PAZARTESİ

19. BÖLÜM

Georgie külot giymemenin huzursuzluğuyla uyandığında şafak yeni sökmüştü. Bu onu önce telaşlandırdı, sonra güldürdü. Örtüyü başına çekip yeniden uyumaya çalıştı. Sanki güzel bir rüya görüyordu ve gözlerini tamamen açmazsa rüyaya tekrar dönebilirdi.

Kendini en son ne zaman böyle sıcak -"sıcak" kelimesinin buradaki karşılığı "âşık" da olabilirdi- hissettiğini hatırlamakta zorlandı. Belli ki Neal'a âşıktı. Hep öyle olmuştu ama en son ne zaman onunla altı saat boyunca telefonda konuşmuştu? Sadece o ve Neal. Belki de bu bir daha *hiç* olmayacaktı. Bunları

düşünürken uyuyakaldı.

Georgie bu defa bağırış sesleriyle uyandı. İki kişi bağırıyor ve odasının kapısına vuruyordu.

"Georgie! İçeriye giriyorum!" *Bu Seth miydi?*

"İçeriye falan *girmiyor,* Georgie!" *Ve Heather...*

Georgie gözlerini açtı. Kapı açılıp aynı anda tekrar kapandı.

"Lanet olsun, Heather," diye sızlandı Seth. "O benim parma-ğımdı."

Georgie doğruldu. Üzerinde annesinin avuç içi kadar askılı pijama üstü vardı. Üstüne bir şeyler giymeliydi. Yerde Neal'ın tişörtünü gördü ve onu telaşla kapıp üzerine geçirdi.

"Elini kolunu sallaya sallaya ablamın odasına girmene izin verememem!" diye haykırdı Heather.

"Onun namus bekçiliğine mi soyundun? Çünkü bunun için biraz geç kaldın."

"Hiç de geç kalmadım. Neal sadece annesini ziyarete gitti."

"Sen neden bahsediyorsun?" Seth'in nefesi kesilmiş gibiydi. Kapı açıldı ve tekrar kapanana dek Seth Georgie'nin içeride olduğunu fark etti. "Georgie!"

Kapı bir kez daha ardına dek açıldı ve Seth Heather'la birlikte alt alta üst üste içeri yuvarlandı.

"Ah, Tanrım/' dedi Georgie. "Kardeşimin üstünden kalk hemen."

Heather Seth'in kazağının boğazına yapışmıştı.

"Asıl *o* benim üstümden kalksın/' dedi Seth.

"Kalkın hemen!" diye bağırdı Georgie. "Bu henüz görmediğim bir kâbus gibi."

Heather Seth'i bıraktı ve ayağa kalkıp kollarını kavuşturdu. Sadece Seth'e değil, Georgie'ye de güvenmiyor gibiydi. "Sokak kapısını açtım ve içeri daldı."

Seth öfkeyle kazağının kollarını düzeltti ve ateş püskürerek Georgie'ye baktı. "Burada olduğunu *biliyordum*."

"Mükemmel bir tahmin," dedi Georgie. "Arabam kapının önünde duruyor. Burada ne arıyorsun?"

"Ne mi arıyorum?" Seth kollarını düzeltmekten vazgeçti. "Şaka mı yapıyorsun? Gerçekten *şaka mı yapıyorsun! Asıl* sen burada ne arıyorsun? Burada *ne işin var*, Georgie?"

Georgie Neal'ın tişörtüne yüzünü silip kadranlı telefona baktı. Telefonun yanında duran eski çalar saat öğlen olduğunu söylüyordu. "Tanrım," diye inledi. "Öğlen mi oldu gerçekten?"

"Evet," dedi Seth. "Öğlen oldu. Sen işte değilsin, telefonunu açmıyorsun ve üzerinde hâlâ şu komik giysiler var."

"Şarjım bitmiş."

"Ne?"

Georgie yorganı beline sardı. "Telefonumu açmadım çünkü şarjım bitmiş."

"Ah, güzel," dedi Seth. "Bu neden annenin evinde dillere destan bir keyif yaptığını açıklıyor."

Sokak kapısı çaldı. Heather Georgie'ye baktı. "Sorun yok, değil mi?"

Seth ellerini havaya kaldırdı. "Cidden, Heather! Sanırım bana, *senin yaşından daha uzun süredir* dostum olan kadınla baş başa bırakacak kadar güvenebilirsin."

Heather tehditkâr bir ifadeyle Seth'i işaret etti. "O şu an hassas bir dönemden geçiyor!"

Kapı tekrar çaldı.

"Ben iyiyim," dedi Georgie. "Git de kapıyı aç."

Heather apar topar koridora çıktı.

Seth elini saçlarının arasında gezdirip başını iki yana salladı. "Pekâlâ.

Telaşlanmayalım. Henüz vaktimiz var ve yanımda kahve de getirdim. Önümüzde hâlâ çalışarak geçirebileceğimiz on iki saat var, değil mi? Yarın da öyle. Belki Noel gecesi bile beş-altı saat çalışabiliriz."

"Seth..."

"Heather 'hassas' sözüyle neyi kastetti?"

"Bak Seth, üzgünüm. Şimdi izin ver de giyineyim."

"Üzerinde şu çok değerli Metallica tişörtün var," dedi Seth. "Çoktan giyinmiş gibi görünüyorsun."

"O halde izin ver de üstümü değiştireyim. Sonra da dişlerimi fırçalayıp kendime geleyim. *Üzgünüm*. Senaryolar üzerine çalışmamız gerektiğini biliyorum."

"Tanrım, Georgie." Seth kendini yatağa bırakıp Georgie'ye baktı. "Sence senaryolar umurumda mı?"

Georgie yorganın altında bağdaş kurdu. "Evet."

Seth başını avuçlarının arasına aldı. "Haklısın. Umurumda. O senaryolar fazlasıyla umurumda." Ümitsizliğe kapılmışçasına Georgie'ye baktı. "Ama annenin evine taşınıp günün on sekiz saatini uykuyla geçirmeye başlayacaksan hayalini kurduğumuz diziyi nihayet gerçekleştirmiş olmamızın hiçbir anlamı yok/'

"Üzgünüm," dedi Georgie.

Seth bu defa iki elini birden saçlarında gezdirdi. "Kes şunu. Sürekli aynı şeyi *söyleyip durma.* Sadece... neler olduğunu anlat."

Georgie sarı telefona baktı. "Yapamam."

"Ben zaten her şeyi biliyorum."

"Biliyor musun?" Hayır, *biliyor olamazdı.*

"Sorunun Neal olduğunun farkındayım. Kör değilim."

"Kör olmadığından eminim," dedi Georgie. "Sadece kendinden başka kimseyi

görmüyorsun."

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Bunu gerçekten yapamam."

"Bana anlatırsan evren allak bullak olacak değil ya, Georgie."

"Evren olmasa da başka şeyler olabilir."

Seth iç geçirdi. "Neal seni terk mi etti?"

"Hayır."

"Ama hiç konuşmuyorsunuz."

Hayır, diye düşündü Georgie önce, *çarşambadan beri konuşmadık.* Sonra, *evet konuştuk,* diye geçirdi içinden, *dün gece saatlerce konuştuk.*

"Bu kanıya nasıl vardın?"

Seth adeta onun adına utanıyormuş gibi Georgie'ye baktı. "Telefon çalar diye tuvalete bile bilgisayarınla gitmenden."

"Telefonum sürekli bilgisayarıma bağlı olmak zorunda," dedi Georgie.

"Kendine yeni bir telefon al."

"Alacağım. Sadece şu aralar biraz yoğunum."

Seth'in kestane rengi, güzel kaşları çatıldı. Bu haliyle endişeli bir senatöre benziyordu. Endişeli bir senatör rolündeki bir aktöre. USA Netvvork kanalındaki şen şakrak bir vaka çözme programının yıldızına.

"Ona bütün bunların sorumlusunun ben olduğumu söylesen olmaz mı? Suçu bana atabilirsin."

"Bu işe yaramaz/' dedi Georgie ellerini yorganın üstünde yumruk yaparak. "Seni bir pislik gibi göstermek beni bir pisliğe sadık birisiymiş gibi göstermekten başka bir işe yaramaz."

Seth gözlerini devirdi. "Sen beni nasıl gösterirsen göster Neal bir pislik olduğumu düşünüyor."

Georgie iç geçirip tavana baktı. "Tanrım. Seth. İşte seninle bu konuyu konuşamamamızın sebebi de bu zaten."

"Ne? Ben Neal'ın pislik olduğunu söylemiyorum. Sadece onun, benim pislik olduğumu düşündüğünü bildiğimi söylüyorum."

"Neal pislik değil."

"Biliyorum."

"Ayrıca bu kelimeden nefret ediyorum."

"Biliyorum."

Georgie gözlerini ovuşturmak istese de yorganı bırakmaya gönüllü değildi.

"Aslında o da pislik sayılır..." dedi Seth.

"*Seth*."

"Ne var? Onu ilginç kılan da bu değil mi? Öyle olduğunu biliyorsun. Neal Samuel L. Jackson'ın oynadığı karakterlere benziyor."

"Samuel L. Jackson'dan nefret ederim.

"Biliyorum ama onun 'Benimle uğraşmak mı istiyorsun serseri?' tarzına bayılıyorsun, değil mi? Buna bayılıyorsun."

"Kapa çeneni. Sen Neal'ı doğru düzgün tanımıyorsun bile."

"Onu tanıyorum, Georgie. Lanet olası hayatım boyunca onunla aramda hep bir koltuk oldu. Onu dolaylı yoldan çok iyi tanıyorum. İkimiz senin velayetini paylaşmış gibiyiz."

"Hayır," dedi Georgie parmaklarını alnına bastırarak. "İşte bu yüzden ikimiz bu konu hakkında konuşamayız. Benim velayetim sende değil."

"Kısmen bende. Seni hafta içi görme hakkına sahibim."

"Hayır. Neal benim kocam. Velayetim tamamen onda."

"O halde neden şu an burada durmuş senin derdini anlamaya çalışan kişi o değil?"

"Öyle de ondan!" diye bağırdı Georgie.

"Neden öyle?"

"Çünkü her şeyi berbat ettim!"

Bu sözler Seth'i öfkelendirmişti. "Omaha'ya gitmediğin için mi?"

"Bardağı taşıran damla Omaha'ya gitmemem oldu. Omaha'ya hiç gitmiyor olmam."

"Oraya senede bir gidiyorsun! Hatta her gidişinde bana şu çok sevdiğim Bin Ada sosundan getiriyorsun."

"Mecazi anlamda konuşuyorum. İkisi arasında seçim yapmam gerektiğinde hep diziyi seçiyorum. İşimi seçiyorum. Omaha'ya gitmeyi sürekli erteliyorum."

"Belki de kendine bunun sebebini sormalısın, Georgie."

"Belki de öyle yapmalıyım!" dedi Georgie resmen bağırarak.

Seth bakışlarını aşağı indirdi.

Georgie de öyle yaptı. Bu onların her zamanki hali değildi; Seth ve Georgie asla kavga etmezdi. Daha doğrusu *sürekli* kavga eder, didişir, birbirlerini aşağılar ve birbirleriyle dalga geçerlerdi. Ama gerçekten önemli bir konu hakkında asla kavga etmezlerdi.

Georgie, Seth'in, Neal'la ikisinin geçinemediğinin farkında olduğunu biliyordu.

Elbette bunun farkındaydı. Yirmi yıldır her gün Georgie'yle yan yana oturuyordu. Georgie'yle Neal'ın arasının günbegün bozulmasına -en azından onun bakış açısından durum bu olmalıydı— şahitlik etmiş ama bu konuyu asla gündeme getirmemişti.

Çünkü aralarında *kurallar* vardı.

Ve bazı şeyler kutsaldı. Georgie'nin özel hayatı değil ama yaptıkları iş öyleydi; onların *işi* kutsaldı. Seth'le Georgie özel hayatlarını ofis kapısının dışında bırakır ve işlerine odaklanırlardı. Bunun güzel bir yanı vardı. Özgürleştiren bir yanı.

Özel hayatları ne kadar karışık olursa olsun birlikte hep program yapacaklar, birbirlerinden hiç ayrılmayacaklardı; bu kuralı bozmamaya özen gösteriyorlardı.

Yaptıkları işin böyle vahaya benzer kalması için çaba harcıyorlardı.

Tanrım. *Tanrım.* İşte Georgie her şeyi böyle berbat etmişti.

Bir konuda gerçekten iyi olduğu için. Birisiyle gerçekten *iyi geçindiği* için. Hayatının en kolay kısmına sığındığı için.

Ağlamaya başladı.

"Hey," dedi Seth ona sarılmak isteyerek.

"Dokunma," dedi Georgie.

Seth Georgie ağlamayı bırakıp burnunu çekmeye başlayana dek bekledi. "Dün akşam senaryo üzerine çalışabildin mi?"

"Hayır/'

"Bugün işe gelecek misin?"

"Ben..." Georgie başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"İstersen burada çalışabiliriz. Mekân değişikliği bize iyi gelebilir."

"Peki ya Scotty?"

Seth omuzlarını silkti. "O zaten evden çalışmaya başladı. Dizinin bir bölümünü tamamladı bile. Çıkardığı iş... fena sayılmaz. Bizim tarzımızdan biraz farklı ama kötü değil. En azından artık elimizde somut bir şeyler var."

İş. Georgie işe gitmeliydi. Noel tatilinden dizi üzerinde çalışmak için vazgeçmişti. Bunu yapmazsa koca bir haftayı çöpe atmış olacak, evliliğini bir hiç uğruna harcayacaktı. Seth'e, "*Tamam, tamam, işe gelip çalışmaya karar verdim*diyecekti ki telefon çaldı.

Sabit telefon.

Seth'le telefona baktılar. Telefon bir daha çalmadı.

"Haydi," dedi Seth. "Yanımda kahve getirdim. Gerçi şu an nerede olduğunu bilmiyorum; kardeşini başımdan savmak için bardakları eline tutuşturmuştum. Tanrım, ne kadar da korumacı bir kardeşin var. Yoksa ölüm tehditleri falan mı alıyorsun?"

Birileri koridorda ağır ağır yürüdü ve çok geçmeden odanın kapısı açıldı. Heather sadece başını değil, omuzlarını da içeri uzattı. "Telefon sana," dedi kaşlarını çatıp Georgie'ye bakarak. *"Neal* arıyor."

Georgie'nin kalbi duracak gibi oldu. (Harika. Şimdi de kalp çarpıntısı vardı.) (Bir dakika. Neal aradığında mutfak telefonu da mı çalıyordu? İşler kontrolden çıkmıştı.) "Teşekkürler. Ben bu telefonu açtığımda diğerini kapa, tamam mı?"

"Telefonu Neal'ın suratına kapamamı mı istiyorsun?"

"Hayır/' dedi Georgie. "Sen diğerini kapayınca onunla bu telefondan konuşacağım."

"Bunu yapabiliyor muyuz?"

"Sen ciddi misin?"

Heather'ın kaşları biraz daha çatıldı. "Üzgünüm ama sizin yirminci yüzyıl teknolojinize akıl erdirmekte zorlanıyorum."

"Mutfağa git, benim telefonu açmamı bekle, sonra oradaki telefonu kapa."

"Telefonu şimdi aç," dedi Heather.

Georgie erişemeyeceği kadar uzakta olan telefona ve Seth'e baktı. Annesinin yerde duran pijama altına bakmamaya özen göstererek, "Birazdan açarım," dedi.

"*Tamam*." Heather onun ne yapmaya çalıştığını anlamak istercesine dikkatle Georgie'ye baktı. "Ben de beklerken Neal'la biraz sohbet ederim."

"Onunla konuşma, Heather."

Heather'ın gözleri ince birer çizgi halini aldı. "Sadece merhaba deyip kızların nasıl olduğunu soracağım."

Georgie Seth'e bir tekme attı. "Telefonu aç."

"Ne? *Benim* Neal'la konuşmamı mı istiyorsun?"

"Kimse Neal'la konuşmayacak. Telefonu aç..." Georgie bu sözlerle birlikte Seth'i tekrar tekmeledi. "... Sonra bana ver. Sana gelince..." Heather'ı işaret etti. "Sen berbat bir kardeş ve çok kötü bir insansın."

Seth'i son bir kez daha tekmeledi. Nihayet ayağa kalkan Seth ahizeyi kaldırdıktan sonra -ahizeyi bir bombaymış gibi sımsıkı kavrayıp bir süre havada tutmuştu- Georgie'ye fırlattı.

Heather kapıda bekliyordu. *Diğer telefonu kapa,* dedi Georgie ona dudaklarını oynatarak, *hemen şimdi.*

Ahizeyi kulağına götürüp paralel telefonun kapandığını söyleyen klik sesini duymayı bekledi. Neal'ın evindeki sesleri duyabiliyordu; anne babasının konuşmalarını. Neal'ın nefes sesini.

Heather mutfaktaki telefonun ahizesini gürültüyle yerine bıraktı.

"Alo?" dedi Georgie.

"Selam," dedi Neal.

Georgie yüz hatlarının yumuşadığını hissetti ve Seth'in bunu fark etmemesi için bakışlarını aşağı indirdi. "Selam. Seni birazdan arasam olur mu?" Telefondakinin doğru Neal olduğunu umdu. *(Gerçek zamandaki* Neal değil, *geçmişteki* Neal.) .

"Seni aramamam gerektiğini biliyorum," dedi Neal. "Ama saat epey geç oldu ve düşündüm ki... ne düşündüğümü bilmiyorum. Sanırım sadece sesini duymak istedim."

Telefondaki doğru Neal'dı. "Önemli değil," dedi Georgie. "Amf seni sonra arasam olur mu?"

"Olur," dedi Neal. ᵛÖzür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Seni birazdan ararım."

"Günaydın, Georgie."

Georgie saate baktı. "Orada saat çoktan iki olmadı mı?"

"Oldu," dedi Neal. "Ama... orada daha erken, değil mi? Sana günaydın deme şansını kaçırmamak için aradım."

"Ah," dedi Georgie yüzüne bir keyif ifadesinin yayıldığını hissederek. "Günaydın."

"A-ha!" dedi Seth aynı anda.

Georgie neye uğradığını şaşırarak ona baktı.

Seth yüzünde bir memnuniyet ifadesiyle gardıroba yaslandı. "İçine külot giymemişsin."

"O Seth miydi?" diye sordu Neal.

Georgie gözlerini kapadı. "Evet."

Neal'ın savunma kalkanlarının yerlerine yerleştiklerini duyabiliyordu. Ülkenin diğer ucundan ve on beş yıl öteden bile bunu duyabiliyordu.

Neal buz gibi soğuk bir sesle, "Seth az önce sana içinde külot olmadığını mı söyledi?" diye sordu.

"Seth saçmalıyor."

"Evet. Tabii. Beni sonra arayacaktın, değil mi? Seth'le işin bitince? Yapmaya çalıştığın bu muydu?"

"Evet," dedi Georgie. "Yapmak istediğim buydu."

"Tamam." Neal ahizeye gürültüyle nefesini bıraktı. "Görüşürüz o zaman."

Ve telefonu kapadı.

Georgie ahizeyi Seth'e fırlattı; *sertçe.* Ama yeterince sert olamamış, kablo

gerilince telefon yere düşmüştü. Kısa bir an telefonu kırmış olmaktan korktu. (Sabit hatta yeni bir telefon bağlasa olur muydu? Belli ki mutfakta duran kahverengi duvar telefonu da sihirliydi. En kötü ihtimalle Neal'la mutfaktan konuşurdu.)

"Evliliğimi bir kez mahvetmen yetmedi, değil mi?" dedi Seth e burnundan soluyarak. "Onu her zaman diliminde yıkmaya çalışıyorsun."

Seth'in kaşları kalktı; Georgie ona telefonla vurmuş gibi görünüyordu. "*Kurallar, kurallar, kurallar!"* diye bağırmak istiyormuş gibi.

"Evliliğini mahvettim ha?" dedi.

Georgie nefesini bırakıp başını iki yana salladı. "Böyle söy-lememeliydim," dedi. Başını sallamaya devam etti. "Özür dilerim. Ben sadece... biraz çeneni kapasan olmaz mıydı?"

"Evliliğini mahvettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Seth. Böyle bir şey yok. Sanırım evliliğimi *kendim* mahvediyorum. Sen sadece suç ortağımsın."

"Suç ortağın falan değilim. En yakın arkadaşınım."

"Biliyorum."

"Her zaman da öyle olacağım."

"*Biliyorum*."

"Bu evlilik..."

"Sakın başka bir şey söyleme."

Seth tekrar gardıroba yaslanıp onu hafifçe tekmeledi. Sonra turuncu bir pantolonun reklamını yapıyormuş gibi (üzerinde turuncu bir kumaş pantolon vardı) ayağını üzerine dayadı. Kollarını kavuşturdu. "'Her zaman diliminde' ne demek?"

"Hiç. Sadece biraz yorgunum."

"Ve korkuyorsun," dedi Seth sessizce.

Georgie üzerine sarılı yorgana baktı. "Ve korkuyorum."

"Belli ki benimle bu konu hakkında konuşman bir *felaket* olur..."

Georgie dudaklarını emip ısırarak başını salladı.

"O halde konuşmayalım, Georgie. Sadece yazalım."

Georgie başını kaldırıp ona baktı. Seth elinden geldiğince samimi görünmeye çalışıyordu. Yüzünde öylesine içten bir ifade vardı ki Georgie onu neredeyse tanıyamamıştı.

"Senin için yapabileceğim tek şey bu," dedi.

Georgie telefona baktı. "Neal'ı aramalıyım."

"Tamam. Neal'ı ara ve giyin. Ben de bu arada kahvemizin izini sürüp evde yerleşebileceğimiz bir yer bulayım... Hazır olduğunda -bu arada külot giymeden uyuduğun bahsini açmayacağım ama artık bunu biliyorum Georgie, *sonsuza dek* biliyorum- yanıma gelirsin ve birlikte bir senaryo yazarız. İkimiz Amy Sherman-Palladino'yu tahtından edeceğiz."

"Amy Sherman-Palladino'ya bayılırım."

"Biliyorum," dedi Seth manalı bir ifadeyle kaşlarını çatarak. "Ben senin *en iyi arkadaşınım*."

"Biliyorum."

"Şimdi mutfağa gidiyorum."

"Seth..."

"Ve sen birazdan yanımda olacaksın."

"Seth, şu an bunu yapamam. Neal'ı aramalıyım."

Set başını gardıroba yasladı. "Bekleyebilirim."

"Beklemeni istemiyorum."

"Georgie."

“Seth. Durumu düzeltmem gerek."

"Peki o arada ben ne yapacağım?"

"Ofise git," dedi Georgie. "Yazı yaz."

"Sonra sen de oraya mı geleceksin?"

"Belki."

"Ama yarın kesin geleceksin."

"Evet."

Seth başını hafifçe ahşap gardıroba vurdu. "Tamam. Tamam o zaman..." Kapıyı tekmeledi. *“Dört gün,"* diye inledi. "Bunu gerçekleştirebilmemiz için önümüzde sadece dört gün var."

"Biliyorum."

"Pekâlâ... Ama bugün evliliğinin dağılan parçalarını toplamayı başaramazsan ofise gelip benimle çalışabilirsin."

"Artık evliliğim hakkında konuşma. Ne öncesi ne de sonrası hakkında."

Seth kapıda durup sırıtarak ona baktı. "Haydi ama... Beni uğurlamaya gelmiyor musun?"

Georgie yorganın altında kollarını kavuşturdu. "Heather seni memnuniyetle dışarı atabilir. Bu onu epey neşelendirecektir."

Seth, "Heather'ın beni sevdiğini düşünürdüm," diye mırıldana mırıldana çıktı ve kapı arkasından kapandı.

Georgie ne onun evden ayrılmasını ne de kendini toparlamayı bekledi. *Neal'ın* onu *iki kez* aradığını ve bunun sihirli telefonun iki taraflı çalıştığı anlamına geldiği üzerine düşünmekle de zaman harcamadı. Bu belki de... *Bunun ne*

anlama geldiğini kim bilebilirdi? *Söz konusu sihirli bir telefondu. Kuralları falan yoktu.*

Neal'ın evini aramakta öyle acele etti ki numaralardan birini yanlış çevirince her şeye başından başlamak zorunda kaldı.

Telefonu Neal'ın babası açtı. Georgie bir kez daha afallamıştı.

"Selam Paul... Yani Bay Grafton, ben Georgie. Şey, Neal orada

mı?"

"Bana Paul diyebilirsin."

"Paul," dedi Georgie ve içinden bir kez daha ağlamak geldi.

"Tam zamanında aradın," dedi Paul. "Neal'ı veriyorum."

Hatta bir hışırtı duyuldu. "Alo?"

"Selam," dedi Georgie.

"Selam," dedi Neal. Buz gibi soğuk bir sesle. Fakat öfkeli olmayabilirdi. Söz konusu Neal olduğunda bunu anlamak hep zor olmuştu. "Seth seni nihayet rahat bıraktı ha?"

"Seth gitti."

"Ah."

"Dışarı mı çıkıyordunuz?" diye sordu Georgie. "Baban dedi ki..."

"Evet. Büyükannemin kız kardeşini ziyaret edeceğiz. Huzurevinde yaşıyor."

"Çok düşüncelisiniz."

"Aslında değiliz. O huzurevinde yaşıyor ve Noel'i tek başına geçirecek. Keşke bundan daha fazlasını yapabilseydik."

"Ah/' dedi Georgie.

"Affedersin. Sadece... huzurevlerinden nefret ediyorum. Büyükannemin kardeşinin çocuğu yok, bu yüzden biz..." "Üzgünüm."

"Demek üzgünsün," dedi Neal öfkeyle nefesini bırakarak. "*Uyuduğunu* sanıyordum."

"Ne zaman?"

"Seni aradığımda."

"*Uyuyordum*."

"Seth'le birlikteydin."

"Beni o uyandırdı."

"Uyandığında beni *arayacağını* söylemiştin."

“Arayacaktım"

"Daha sonra."

"Neal. Seth'i asla kıskanmayacağına dair söz vermiştin."

"Ben Seth'i kıskanmıyorum. Sadece sana kızdım."

"Ah."

"Gitmeliyim," dedi Neal. "Dönünce ararım."

Georgie ona neredeyse, *seni ben ararım,* diyecekti. "Tamam. Evde olacağım."

"Tamam."

Sırf ondan karşılık alıp alamayacağını anlamak için Neal'a "seni seviyorum" demeyi düşündü. Fakat onun yerine, "Evde olacağım," diye tekrarladı.

Neal, "Tamam," dedikten sonra telefonu kapadı.

20. BÖLÜM

Neal telefonu kapamıştı. Çünkü bu onun için çok kolaydı. Georgie kısa bir an ona gerçekte kim olduğunu, hangi zamanda yaşadığını, her şeyi anlatmak istedi. Neal gelecekteki Georgie yle konuştuğunu bilse telefonu öyle kolayca kapamazdı. Sihirli bir telefonu kapamak kolay değildi.

Karnı zil çalan Georgie mutfağa girdi.

Heather sokak kapısının önünde biriyle konuşuyordu. Georgie pencereden dışarı baktığında pizzacının arabasını gördü ve Heat-her'la pizzacının konuşmasını bölüp gelen pizzayı almanın kabalık olup olmayacağına ya da pizza gidince bu küçük kaçamağın bozulup bozulmayacağına karar vermeye çalıştı.

Kahve makinesini çalıştırıp buzdolabına baktı ama yiyecek bir şey bulamadı.

Kısa bir süre sonra Heather dudaklarında bir gülümsemeyle mutfağa girdi.

"Pizza nerede?" diye sordu Georgie. "Açlıktan ölüyorum."

"Ah. Pizza söylemedim ki."

"Ama pizzacı buradaydı."

Heather Georgie'nin yanından geçip buzdolabına doğru eğildi. "Yanlış pizzaydı."

"Yanlış pizza diye bir şey yoktur/' dedi Georgie. "Tüm pizzalar yaratıldıkları andan itibaren doğrudur."

"Yanlış adresti/' dedi Heather. "Çok sık pizza siparişi verdiğimiz için karışıklık oldu herhalde."

"Ben ciddiyim Heather, yanlış pizza diye bir şey yoktur. Belli ki o çocuk seninle konuşmak istemiş."

Heather başını iki yana sallayıp buzdolabının sebzeliğini açtı.

"Bu iş ne zamandır devam ediyor?" diye sordu Georgie.

"Bir şeyin devam ettiği yok."

"Ne zamandır ihtiyaçtan değil, zevkine pizza siparişi veriyorsun?"

"Seth ne zamandan beri sana uyandırma servisi olarak hizmet ediyor?"

Georgie buzdolabının kapısını iterek kapadı. Heather kapıya sıkışmamak için kendini geriye atmak zorunda kalmıştı. "Haddini aşıyorsun."

Heather birkaç kelime daha, kötü birkaç kelime daha söylemek istermiş gibi göründü ama sonra dudaklarını birbirine bastırıp kollarını kavuşturdu.

Georgie gitmeye karar verdi. Mutfaktan çıkmak üzereyken durdu. "Duşa giriyorum. Neal ararsa haberim olsun."

Heather onu duymazdan geldi.

"*Lütfen*?" dedi Georgie.

"İyi," dedi Heather ona bakmaya bile tenezzül etmeden.

Georgie duşa girmeden önce çevir sesinin duyulduğundan ve zil sesinin sonuna dek açık olduğundan emin olmak için sarı telefonu kontrol etti. (Sanki birileri gizlice odasına girip telefonu kurcalayabilirmiş gibi.)

Lisedeyken bir oğlanın aradığını duyamayacağından öylesine endişelenmişti ki tuvalete bile telefonla gider olmuştu. (Çocuk onu hiç aramamıştı.) (Bu Georgie'nin hevesini bir nebze olsun kırmamıştı.)

Su soğuyana dek duşun altında kaldıktan sonra annesinin bir taytını ve üzerinde köpek resmi olan sweatshirt/ünü aşırıp çamaşır odasına gitti.

Georgie küçükken çamaşır makinesi ve kurutucu üzerlerinde küçük, plastik bir örtüyle garajın önünde dururdu. Ama Kendrick Georgie'nin annesi için evin arka tarafına çamaşırları katlamaya yarayan bir masası olan, fayans kaplı bir çamaşır odası inşa etmişti. Georgie bu odadan mutfaktaki telefonun çaldığını duyabilirdi.

Çamaşır makinesinin kapağını açıp kot pantolonunu, tişörtünü ve sutyenini içine koydu...

Sutyeni perişan haldeydi.

Georgie'nin yaptığı iki doğumun arasında bir yerde rengi pembeydi ama zamanla griye çalan beje dönüşmüş ve teli Georgie'nin göğüslerinin arasındaki bir

yırtıktan dışarı fırlar olmuştu. Bazen tel tamamen dışarı çıkar ve kanca gibi Georgie'nin tişörtünün yakasından baş gösterir, bazen diğer tarafa dönüp onu sürekli dürterdi. Bu durumun Georgie'yi kendine yeni bir sutyen almaya teşvik edeceğini düşünürdünüz ama o bunun yerine kimseye belli etmeden teli geri iter ve bir sonraki karşılaşmalarına dek sutyenini tamamen unuturdu.

Georgie alışveriş yapmakta gerçekten kötüydü; özellikle de sutyen alışverişinde. Sutyenleri ne internetten sipariş edebilir ne de birinden sizin için almasını isteyebilirdiniz.

Sutyen alışverişi göğüslerinin henüz diri ve güzel olduğu yıllarda bile Georgie için problem olmuştu. (Geçmişteki Georgie'yle konuşabilme imkânı bulsa ona ne kadar genç ve güzel olduğunu söylerdi. "*Gelecekte sutyen alışverişi yaparken şöyle düşüneceksin: Kimsenin vücudu simetrik değil, bunu kabullenmek gerek.")*

Çamaşır makinesinin kapağını kapadı, hassas çamaşır programını ayarladı ve yere oturup sırtını kurutucuya yasladı. Uğuldayarak çalışan makine sıcaktı ve Georgie kendini kumaştan yapılmış anneleri tercih eden şu makaklar gibi hissetti.

Olaylar bu şekilde gelişmemeliydi.

Georgie dün gece uyuyakaldığında her şey çok güzeldi. Hatta güzelden de öteydi. *Hiç bu kadar güzel olmamıştı*...

Bu tuhaftı. Geçmişteki Neal'la, ortak geçmişlerinde ya da mevcut zamanda olduğundan daha iyi geçiniyorlardı. Belki de ilişkilerini bu şekilde sürdürmeleri gerekiyordu; olgun Georgie ve çoğunlukla ele avuca sığmayan Neal olarak. Yola böyle devam edememeleri üzücüydü.

Bu daha *ne kadar* sürebilirdi?

O gün aralık ayının yirmi üçüydü.

Georgie 1998'de olanları hatırlıyordu: Neal Noel gecesi onun kapısının önünde belirmişti. Bu da onun -sabit hattaki Neal'ın-Georgie'ye evlenme teklif etmek için yarın sabah Omaha'dan yola çıkması gerektiği anlamına geliyordu.

Bu yine gerçekleşecek miydi... Neal ona yine evlenme teklif edecek miydi? Yoksa Georgie bunu bir saat önce Seth'le yaşadığı tek bir olayla berbat mı

etmişti?

Belki de işleri geçmişteki Neal'ı ilk kez aradığı o an berbat etmişti.

Georgie dün Neal'ı kendisini sevmekten vazgeçirmesi gerekip gerekmediğini, bu sihrin asıl amacının onu kendisinden kurtarmak olup olmadığını merak ediyordu. Ama ya sadece ağzını açarak bile onu bundan vazgeçirmişse?

Heather arka taraftaki merdivenden çamaşır odasına indiğinde Georgie çaresizce bunları düşünüyordu. Heather'ın elinde mikrodalgada ısıtıp doğrudan kabından içilebilen şu hazır çorbalardan vardı. Şehriyeli tavuk çorbası.

"Sen hiç kendine yemek hazırlıyor musun?" diye sordu Georgie'ye. "Yoksa Neal her sabah önüne bir tabak mı koyuyor?"

"Bazen yemek siparişi veriyorum," dedi Georgie.

"Kızlara ne yediriyorsun?"

"Onların yemeklerini Neal hazırlıyor."

"Neal evde olmadığında?"

"Yoğurt yiyorlar."

Heather Georgie'ye barış çubuğu niyetine çorbayı uzattıktan sonra yanına çöktü ve sırtını çamaşır makinesine yasladı.

"Teşekkürler," dedi Georgie.

Heather ona karşı hâlâ temkinli görünüyordu. Derin bir nefes alıp dişlerinin arasından bıraktı. "Ortada bir şeyler döndüğünü biliyorum, bu yüzden anlatsan iyi olur. Seth'le mi yatıyorsun?"

Georgie'nin çorbadan aldığı yudum ağzını yaktı. "*Hayır*."

"Sesi kocanın sesine benzeyen ve onunla adaş olan bir sevgilin mi var?"

"Hayır."

"Ortada gerçekten garip bir şeyler mi dönüyor?"

Georgie başını Heather'a çevirdikten sonra kurutucuya yasladı. "Evet..."

Heather da aynısını yapıp başını çamaşır makinesine yasladı. "Seni yanında Neal olmadan hayal bile edemiyorum."

Georgie ağır ağır başını salladı ve bu defa daha dikkatle çorbasını yudumladı. "Düğünümüzde sen de vardın, hatırlıyor musun?"

"Az çok," dedi Heather. "Ama hatırladıklarım sadece fotoğraflarda gördüklerim de olabilir."

Heather düğünde çiçek taşıyacaktı ama Georgie'nin hiçbir arkadaşı Nebraska'ya yapılacak seyahatin masrafını karşılayamadığı için, Georgie'ye bu şekilde destek vereceğini düşünen Seth dışında gelinin tek nedimesi o olmuştu.

Georgie Seth'i düğüne davet edip etmemekte bile kararsızdı. (Düğünün Omaha'da olması ve *Neal* sorunu yüzünden) ama Seth sürekli düğünde Georgie'nin sağdıcı olacağını söylüyordu ve Georgie buna nasıl itiraz edebileceğini bilmiyordu...

Seth düğüne üç parçadan oluşan kahverengi bir takım ve açık yeşil bir kravatla katılmıştı. Heather eflatun bir ipekli elbise ve yeşil bir hırka giymişti. Georgie'yi mihraba giden koridordan Seth geçirmişti.

Ayrıca Seth Georgie'nin bekârlığa veda partisine Heather'ın da katılması gerektiği konusunda ısrarcı davranmıştı. Bu parti sadece, Neal'ın evinin yakınlarındaki bin yıllık bir İtalyan restoranında yenen akşam yemeğinden ibaret bir "düğün eğlencesiydi" Hep birlikte domates soslu spagetti yemişlerdi ve Seth yemek boyunca durmaksızın, Georgie'yle birlikte çalışmayı kafaya koyduğu sitcom hakkında konuşmuştu. Georgie çok fazla votka içmiş ve Heather da masada uyuyakalmıştı. "Neyse ki arabayı ben kullanacağım," demişti Seth.

Ertesi gün gerçekleşen düğünde çekilmiş bir fotoğrafta Seth Georgie'nin şahidi olarak nikâh defterini imzalıyordu. Heather bunu görmek için ayak parmaklarının ucunda yükselmişti. Seth'in üzerinde kahverengi yeleği vardı. Georgie gelinliğinin içindeydi. Neal'ın ağzı kulaklarındaydı.

Georgie çorbadan bir yudum aldı. "O gün çok güzeldin," dedi Heather'a. "Sanırım ***kendi*** düğünün olduğunu sanıyordun. Neal seninle dans edince kıpkırmızı kesilmiştin."

"O dansı hatırlıyorum," dedi Heather. "Yani fotoğraflarını gördüm. Tıpkı Noomi'ye benziyormuşum."

Georgie ve Neal geleneksel bir kilise düğünü ya da düğün resepsiyonu yapmamışlardı. Neal'ın evinin arka bahçesinde evlenmişlerdi. Leylaklar açmıştı ve Georgie düğün çiçeği olarak Neal'ın annesinin hazırladığı leylak buketini taşıyordu.

Her şeyi mümkün olduğunca ucuza getirmeye çalışmışlardı. Neal ve Georgie okuldan yeni mezun olmuştu ve Georgie ancak halayından (Nebraska'nın kırsal kesiminde, çamurlu bir nehir kıyısındaki kiralık kulübede geçen beş gün; bundan daha güzel bir beş gün olamazdı) döndükten sonra o sitcom'da çalışmaya başlamıştı.

Düğün masrafının tamamını ikisi karşılamak istemişti. Georgie'nin annesi ve Kendrick uçak biletleri için zaten yeterince masraf yapmıştı ve Georgie Neal'ın ailesinden maddi yardım talep etmek istemiyordu.

Omaha'da evlenmelerini öneren Georgie olmuştu. Neal'ın bu düşünceden hoşlanacağından emindi. Georgie ayrılmalarını, daha doğrusu ayrılığın eşiğine gelmelerini hâlâ unutamamıştı ve Neal'ın ileride düğünlerini hatırlayıp her şey için mutlu olmasını istiyordu. O günü mutlulukla geçirmesini ve kendini rahat hissetmesini istiyordu.

Neal'ın ailesi her şeye rağmen maddi yardımı esirgememişti. Pastayı onlar almıştı ve Neal'ın teyzeleri de sandviç ve naneli beze yapmışlardı. Nikâhlarını Neal'ı vaftiz edip kiliseye kabul eden papaz kılmıştı. Törenin ardından Neal'ın babası evdeki teybi verandaya çıkarıp DJ'liğe soyunmuştu.

Georgie'nin, çalınması konusunda ısrarcı davrandığı tek şarkı ***Leather and Lace'***ti.

Bu şarkının hayatlarına girişi bir şakayla olmuştu.

İlk buluşmalarından birinde gittikleri restoranda ***Leather and Lace*** çalıyordu ve Georgie kahkahalara boğularak, "Bu ikimizin şarkısı olsun," demişti. Sonra birlikte "ikimizin şarkısı" diyebilecekleri daha komik bir şarkı bulmaya çalışmış ama başaramamışlardı. (Neal ***Gypsies, Tramps & Thieves'ı,*** Georgie ise ***Taksi*** filminin jenerik müziğini önermişti.)

Sonrasında ilişkilerinin en önemli anlarında radyoda hep ***Leather and Lace*** çalmıştı...

Neal Georgie'yi onun annesinin evinin önünde, arabada öperken.

San Francisco'ya yaptıkları bir yolculuk sırasında.

Georgie hamile olduğundan şüphelendiğinde hamilelik testi almak için eczanede sıra beklediklerinde. (Neal elini Georgie'nin sırtına koymuştu. Georgie testi bir sakız paketi gibi tutuyordu. Stevie Nicks kendi hayatını yaşadığını ve başkalarının düşündüğünden çok daha güçlü olduğunu anlatıyordu.) Bir noktada ***Leather and Lace*** gerçekten de onların şarkısı olmuştu.

Evlendikleri gün Neal'ın ailesinin verandasında bu şarkı çalmaya başladığında Georgie'nin boğazı düğümlenmişti.

Gerçekten evlendiğinin farkına o an mı varmıştı?

Yoksa bu, ***Leather and Lace*** çalarken alnını onunkine dayayıp tüm içtenliğiyle onunla dans edebilecek bir erkek bulduğunu fark ettiği an mıydı? ("***Benimle kal***, ***benimle kaaal***")

Leather and Lace'ten sonra Neal annesiyle ***Moon River*** (Andy VVilliams yorumu) eşliğinde dans etmişti. Sonra ***Both Sides Now*** (Judy Collins yorumu) çalmış ve Georgie Seth'le, Neal da Heather'la dans etmişti.

Birkaç saat sonra herkes ya evine dönmüş ya da içeri girmiş -Seth pastayı yedikten hemen sonra havaalanına yollanmıştı- ve Neal ile Georgie verandada baş başa kalıp radyoda çalan eski yavaş tempolu parçalar eşliğinde dans etmişti.

O güne dek hiç böyle dans etmemişlerdi. O günden sonra da. İşin gerçeği o gün bile doğru düzgün dans ettikleri söylenemezdi. Neal'ın bir eli Georgie'nin belinde, diğeri boynundaydı ve Georgie de iki elini onun göğsüne koyup Neal'a yaslanmıştı. Bu halde bir o yana bir bu yana sallanıyorlardı.

Buna dans denemezdi. Sadece düğünü sürdürmenin bir yöntemiydi. Sonsuza dek o anda kalmanın, gerçeği beyinlerine kazımanın bir yöntemi. ***Biz evlendik. Biz artık evliyiz.***

Yirmi üç yaşında bunu anlamak zordu.

O yaşta birinin hayatına nüfuz edip sonsuza dek orada yaşamanın ne demek olduğunu bilemezdiniz. Birbirinize nasıl kenetleneceğinizi, adeta birlikte nefes almaya başlayacağınızı tahmin edemezdiniz. Beş, on, on beş yıl sonra birbirinizden ayrılma düşüncesinin size neler hissettireceğini düşünemezdiniz. Georgie şimdi boşanmayı düşündüğünde Neal'la yan yana duran iki ameliyat masasına uzandıklarını ve doktorların ikisinin dolaşım sistemlerini ayırmaya çalıştıklarını hayal ediyordu.

Yirmi üç yaşındayken öyle düşünemezdi.

O gün verandada, bunun o zamana dek yaşadığı en önemli gün olduğunu düşünmüş ama bundan sonra da öyle olacağını tahmin edememişti. O günle birlikte hayatının ***tamamen*** değişeceğini bilememişti. Her hücresinin değişeceğini. DNA'nızı silip baştan yazan bir virüs gibi.

O gün, verandadaki o gece...

Georgie dans ediyormuş gibi yapmıştı. Neal'ın gömleğine tutunmuştu. Burunlarını birbirine sürtmüşlerdi. Neal, "Sen artık benim karımsın," deyip gülmüştü ve Georgie onun gamzelerini ısırmaya çalışmıştı. (Sanki onları ısırmayı başarırsa kendinde saklayabilir-miş gibi.)

"Şeninim."

Belki de Georgie bunu söylediğinde kısa bir an, birlikte sallandıkları yerden sonsuzluğun nasıl da önlerinde uzandığını ***görmüştü.*** Hayatının kalan kısmını geri dönüşü olmayan bir biçimde o günün, o kararın belirlediğini.

Neal'ın üzerinde lacivert bir takım vardı ve düğünden bir gün önce berbere gittiği için saçları olması gerekenden biraz daha kısaydı.

"Şeninim," diye tekrarlamıştı Georgie.

Neal onun ensesini sıkmıştı. "Benimsin."

Kurutma makinesi durdu.

"Ben hiç âşık olmadım," dedi Heather. "Olacağımı da sanmıyorum."

Georgie çorba kabını bıraktı ve gözlüğünü başının üstüne kaldırıp gözlerini

ovdu. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Heather omuzlarını silkti. "Eh, henüz böyle bir duygu yaşamadığımdan olmasın?"

"Belki yeterli sayıda pizza ısmarlamamışsındır."

"Ben ciddiyim, Georgie."

"Pekâlâ, ***gerçekten*** ciddi olmak gerekirse sen daha on sekiz yaşındasın, Heather. Âşık olmak için önünde yeterince zaman var."

"Annem benim yaşıma gelene dek tam üç kez âşık olduğunu söylüyor."

"Eh," dedi Georgie kaşlarını çatarak, "annemin aşka ***olağanüstü*** bir duyarlılığı olduğunu söyleyebiliriz. Konu aşk olduğunda bağışıklık sistemi çöküyor."

Heather sweatshirt'ünden sarkan bir iple oynamaya başladı. "Henüz kimseyle çıkmadım bile."

"Bunun için bir çabada bulundun mu?" diye sordu Georgie.

Heather yüzünü buruşturdu. "Böyle bir çaba göstermek istemiyorum."

"Üniversiteye gittiğinde karşına mutlaka biri çıkar."

"Sen lisedeyken flört etmeye başlamışsın," dedi Heather ısrarla. "Neal'dan önce âşık olmuş muydun?"

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü biriyle konuşmaya ihtiyacım var/' dedi Heather. "Ve annem normal bir kadın sayılmaz."

"Arkadaşlarınla konuşmayı denesen?"

"Arkadaşlarım bu konuda en az benim kadar bilgisiz. Neal'dan önce hiç âşık oldun mu?"

Georgie düşündü. On birinci sınıfta, bir hedeften fazlasıymış gibi hissettiği bir çocuk olmuştu ama bu duygu birkaç hafta sürüp sona ermişti. Bir de Seth'le aynı

kanepeyi paylaştığı o yıllar vardı.

"Belki olmuşumdur," dedi. "Ya da belki iki ya da üç ilişkimde âşık olmaya çok yaklaşmışımdır."

"Ama Neal farklı."

"Neal farklı."

"Onun özel olduğunu nasıl anladın?"

"Bunu bilmiyordum. İkimizin de bildiğini sanmıyorum."

Heather gözlerini devirdi. ***"Neal*** biliyormuş çünkü sana evlenme teklif etmiş."

"İşler o şekilde yürümüyor," dedi Georgie. "Zamanla göreceksin. Daha çok biriyle tanışır, ona âşık olur ve onun aradığın kişi olduğunu ***ümit edersin.*** Sonra bir noktada artık riski göze almak zorunda kalırsın. O kişiye evlenme teklif eder ve doğru seçimi yaptığını umarsın."

"Senden başka kimse aşkı bu şekilde tanımlamıyor." Heather kaşlarını çattı. "Belki de yanlış yapıyorsundur."

"Yanlış yaptığım ***belli,"*** dedi Georgie. "Ama ben yine de çoğu kişi için aşkın böyle olduğuna inanıyorum."

"Yani sana göre, insanlar bir umut uğruna her şeylerini, tüm hayatlarını ortaya koyuyorlar. Sadece duygularının gerçek olduğunu ***umarak."***

"'Gerçek' doğru kelime değil," dedi Georgie yüzünü tamamen Heather'a çevirerek. "Yani... yani bir topu ikinizin arasında havaya fırlatıyor ve onu yere düşmeden tutacağınızı umuyorsun. Ve bunun birbirinizi sevip sevmemenizle ilgisi yok. Birbirinizi sevmeseydiniz zaten bu aptal top oyununu oynamazdınız. Birbirinizi seviyor ve topu oyunda tutmayı umuyorsunuz."

"Top burada neyi temsil ediyor?"

"Emin değilim," dedi Georgie. "İlişkiyi. Evliliği."

"İnsanın içini karartıyorsun."

"Belki de kocası tarafından terk edilmiş bir kadınla evlilik hakkında konuşmak iyi bir fikir değildir."

"Neal seni terk etmedi," dedi Heather. "Sadece annesini ziyarete gitti."

Georgie kucağındaki boş çorba kabına baktı.

"Yine de her şeye değeceğini söylemeni bekliyorum..." dedi Heather.

Georgie yutkundu. "Bunu söylememe gerek yok."

Köpeklerden biri -karnı burnunda olanı- merdivenden inip çamaşır odasına girene dek bir süre sessiz kaldılar. Pug cinsi bir köpeğin merdivenden inişini seyretmek onun merdivenden yuvarlanışını seyretmek gibiydi. Georgie yüzünü buruşturup bakışlarını ondan kaçırdı. Köpek Georgie'nin karşısına geçip saldırgan bir tavırla havladı.

"Ben de seni sevmiyorum," dedi Georgie tekrar ona bakarak.

"Sorun giydiğin tişörtte," dedi Heather. "O tişörtten nefret ediyor."

Georgie bakışlarını üzerindeki ödünç tişörtten ayırmayan köpeğe baktı.

"Kendilerine ait bölgeleri sonuna dek korurlar," dedi Heather. "Kurutucuya girebilmesi için kenara çekilmelisin."

"Ondan hoşlanmıyor olabilirim," dedi Georgie, "ama onu ***haşlamak*** gibi bir niyetim de yok."

"Kurutucuya girmeyi çok seviyor," dedi Heather Georgie'yi kenara itip kurutucunun kapağını açarak. "İçerisi sıcacık." Köpeği kaldırıp kurutucudaki çamaşırların üstüne koydu.

"Ya fazla sıcaksa?"

"O zaman dışarı atlar."

"Bu çok tehlikeli," dedi Georgie. "Ya onun içinde olduğunu fark etmeyip kurutucuyu çalıştırırsanız?"

"Çalıştırmadan önce içini mutlaka kontrol ediyoruz."

"Ben etmezdim."

"Artık edersin. Bak... Nasıl da hoşuna gidiyor."

Georgie küçük köpeğin koyu renkli çamaşırların üzerine yerleşmesini seyretti ve kendi çamaşırlarının hâlâ yıkanıyor olmasına sevindi. Kaşlarını çatıp önce köpeğe, sonra Heather'a baktı. "Bir daha senden asla çocuklarıma bakmanı istemeyeceğim."

Georgie'nin sutyeni çamaşır makinesinde paramparça olmuştu. Annesinin makinesinin merdanesi eski tipti ve sutyenin teli merdaneye dolanıp tamburdaki bir şeye takılmıştı. Georgie teli sutyenden ayırdı.

Neal'ın telefonu kapamasının üzerinden bir buçuk saat bile geçmemişti. Büyük teyzesinin Iovva'da kaldığı huzurevine henüz ulaşmamış olmalıydı. Georgie bütün günü evde oturup bekleyerek geçiremezdi. İşe gitmeliydi...

Tanrım, hayır, şu an Seth'le uğraşacak durumda değildi.

Sutyeni havaya kaldırıp onu tek bir telle kullanıp kullanamayacağına karar vermeye çalıştı. Sonra diğer çamaşırlarıyla birlikte kurutucuya atıp (tabii önce köpeği dışarı çıkararak) tekrar eve girdi.

Heather kanepede oturmuş telefonunu kurcalıyordu.

"Alışveriş merkezine gitmek ister misin?"

"Noel'den bir gün önce mi? Elbette gelirim, harika bir fikir."

"Tamam. Haydi gidelim o zaman."

Heather'ın çoktan kısılmış gözleri ağır ağır ince birer çizgiye dönüştü. "Sutyen takmayacak mısın?"

"Oraya sutyen almak için gidiyorum."

"Neden evine gidip kendine giyecek bir şeyler almıyorsun?"

Georgie evini düşündü. Fazlasıyla uzakta olan, karanlık evi neredeyse tamamen Neal'ın onu bıraktığı gibiydi. "Neal aramadan önce buraya dönmeliyim."

"O zaman telefonunu yanına al."

"Beni ***ev telefonundan*** arayacak. Geliyor musun?"

"Hayır," dedi Heather. "Evde kalacağım. Hem ***Neal*** ararsa evde telefonu açacak birisi olur." Neal'ın ismini söylerken parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı.

îki kardeş kaşlarını çatarak birbirine baktı.

"Benimle gel," dedi Georgie. "Sana bir şeyler alırım."

"Ne mesela?"

"Apple mağazasına uğramam gerekebilir."

Heather kanepeden fırladı, sonra olduğu yerde kaldı. "Aslında rüşvet almamalıyım. Senin kirli sırlarını saklayamam."

"Benim kirli sırlarım falan yok."

Georgie'nin cep telefonu hâlâ arabanın çakmağına takılıydı ve motoru çalıştırdığı anda ekranı aydınlandı. Seth'ten yedi cevapsız arama ve dört sesli mesaj, Neal'ın telefonundan da iki cevapsız arama ve bir sesli mesaj gelmişti. Georgie Neal'ın telefonundan gelen sesli mesajı dinlemek için motoru hemen durdurdu. Arabanın başı garaj yolunda, arkası sokakta kalmıştı. Nefesini tutup Neal'ın sesini duymayı bekledi. Şimdiki zamandaki Neal'ın sesini.

"Anne?" Bu Alice'ti. "Büyükannem ***Yıldız Savaşların***ın beşinci bölümünü seyredip seyredemeyeceğimizi soruyor. Ona seyredebileceğimizi söyledim ama çok şiddet içerdiğini söylüyor. Babam büyükbabamı ziyaret etmek için mezarlığa gitti ve telefonunu evde bıraktı. Yani ondan da izin alamıyoruz. Büyükanneme sorun olmayacağını, Luke, Darth Vader'ın kafasını uçururken gözlerimizi kapayacağımızı söyledim ama bana inanmıyor. Bizi ara, tamam mı? Seni seviyorum." Alice telefona bir öpücük gönderdi. "Hoşça kal."

Georgie telefonu bırakıp arabayı geri geri caddeye çıkardı.

"İyi misin?" diye sordu Heather.

"İyiyim," dedi Georgie gözlüğünü başının üstüne kaldırıp elinin tersiyle gözünü

silerek.

"Çünkü daha yola yeni çıktık ve arabayı berbat kullanıyorsun."

"İyiyim," dedi Georgie.

21. BÖLÜM

Alışveriş merkezinin otoparkı doluydu ve park edecek bir yer bulabilmek için defalarca tur atmak zorunda kaldılar. Sonra Georgie torpidoyu açıp ehliyetini ve kredi kartını çıkardı.

"Yanında çanta taşımıyor musun?" diye sordu Heather.

"Çoğunlukla çanta taşımam gerekmiyor."

"Annelerin içi yara bandı ve mısır gevreği paketleriyle dolu kocaman çantalar taşımaları gerektiğini düşünürdüm."

Georgie kaşlarını çatarak ona baktı.

"Şu an basbayağı evsizsin, değil mi?" dedi Heather. "Neal geri dönmezse insanlardan ekmek ve su dilenmeye başlarsın."

Georgie kartları ve telefonu cebine attı. "Çok oyalanmayacağız/' dedi. "Seksi çocuklara bakmak için Orange Julius'ta takılmak yok."

"On iki yaşında değilim, Georgie."

"Hemen girip çıkacağız. Sutyeni alacağız, ben telefonuma yeni batarya bakacağım ve işimiz bitecek."

"Bana yeni bir telefon mu almayı düşünüyorsun? Çünkü iPad'i tercih ederim."

"Sana telefon alacağımı da kim söyledi?"

"Konuşulanlardan öyle anladım. Ayrıca annem karşılayabileceğini söylüyor."

"Haydi acele et. Neal'ı kaçırmak istemiyorum."

Hem alışveriş merkezinde, hem girdikleri dükkânda hem de dükkânın iç

çamaşırı departmanının soyunma odasında ***Jingle Bell Rock*** çalıyordu.

Yerde şimdiden bir sutyen yığını oluşmuştu ve Georgie aynaya bakmamaya özen göstererek daha fazlasını deniyordu. Öyle dalgındı ki sutyenlerin üzerine uyup uymadığına dikkat etmekte zorlanıyordu.

Seç birini Georgie. Ya da hepsini al. Önemli değil. Şu an sadece vakit öldürüyorsun.

Tanrım, bu vakit öldürmenin ne tuhaf bir yoluydu. Geleceği tehlikedeydi ve şu an vakit öldürmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. En azından Neal onu arayana dek.

Neal onu arayacaktı, değil mi?

Ya aramazsa, ya çok kızgınsa? Ya kızgınlığı yarın sabaha dek geçmezse?

Georgie Neal'la konuşup işleri yoluna koymalıydı. Onun bulunduğu zaman diliminde yarın arabasına atlayıp Noel sabahı kapısında olmasını sağlamalıydı.

Amaya Neal bunu yapmazsa?

Georgie son on beş yılın öylece çözülebileceğini mi düşünüyordu gerçekten? Kendini bu tuhaf oyuna evliliğinin, ***Earth Angel'ı*** söyleyen Marty McFly'ın da başına geldiği gibi ağır ağır zamandan silineceğine inanacak kadar kaptırmış mıydı gerçekten?

Başka ne ***düşünebilirdi ki?*** Oyuna devam etmeliydi çünkü tehlike çok büyüktü.

Neal 1998'de ona evlenme teklif etmezse...

O tarihte yirmi iki yaşında olan Georgie neler kaçırdığını asla öğrenemezdi. O kız Neal'la ilişkisinin sona erdiğine, onu sonsuza dek kaybettiğine inanıyordu.

Georgie Neal'ın Omaha'da olduğu o hafta adeta çökmüştü.

Duyguları allak bullaktı. Yataktan çıkmıyor, Neal'ı kasten aramıyordu. Neden arayacaktı ki? Ona ne söyleyecekti... üzgün olduğunu mu? Georgie üzgün ***değildi.*** Hayallerinin ne olduğunu bildiği ve o hayallerin peşinden gittiği için üzgün değildi.

Neal ona cezbedici bir alternatif falan sunmuyordu: "***Georgie, ben koyun yetiştirmek istiyorum. Bu iş kanımda var ve Montana'dan başka bir yerde yapamam" (Koyun yetiştiriciliği Montana'da mı yapılıyordu?) "Sana ihtiyacım var. Benimle gel."***

Hayır, Neal sadece, "***Buradan, bundan nefret ediyorum. Senin bunu istemenden nefret ediyorum,"*** diyordu.

Georgie'ye sunduğu tek şey olumsuz düşünceleriydi.

Sonrasında bundan bile vazgeçmişti. Georgie'yi bırakıp gitmiş, ondan ayrılmıştı.

Georgie o dönemde ayrıldıklarından emindi.

Neal gittikten sonraki birkaç gün kaburgalarının arasında bir boşluk, ciğerlerinin altında bir kesik oluşmuş gibi hissetmişti. Nefes alamadığına ya da onu içinde tutamadığına inanarak panik halinde uyanıyordu.

Sonra içine çektiği hava göğse çarpan bir beyzbol topu gibi şiddetle ciğerlerini dolduruyordu.

Soluğu kesilmiş değildi, sadece nefes almayı hatırlaması gerekiyordu. ***Al, ver. Al, ver.*** Hayatının kalan kısmını kendine nefes almayı hatırlatarak geçirmek zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu. Belki de bundan sonra zihninde sürekli bu iki kelime dolaşırdı. ***Al, ver.***

Neal o hafta Georgie'yi arayıp özür de dilememişti.

Neden dilesin ki? diye düşünmüştü Georgie o zamanlar. Ne için özür dileyecekti? Georgie'nin arzuladıklarını arzulamıyor diye mi? Sınırlarının ne olduğunu fark etti diye mi?

Ne mutlu ona ki, kendini bu kadar iyi tanıyordu.

Ne mutlu ona ki, ne istediğini çözmüştü.

Georgie onun kendisini sevdiğini biliyordu. Neal ellerini ya da ***kalemini*** Georgie'den uzak tutamıyordu. Karnına ya da omzuna sürekli bir şeyler karalıyordu. Yatağının yanında renkli kalemler duruyordu ve Georgie ne zaman duşa girse vücudundan gökkuşağının renkleri akıyordu.

Neal'ın onu ***sevdiğini*** biliyordu.

Ne mutlu ona ki, bunun mutluluk için yeterli olmadığını fark etmişti. Bunu fark etmesi olgunluğunu gösterirdi. Muhtemelen ikisini de ileride yaşanabilecek kalp kırıklıklarına karşı korumuştu.

Ah, Tanrım. Ah, Tanrım. ***Ah, Tanrım.***

Al, ver. Al, ver. Al, ver.

Benimle kal, benimle kaaal.

Georgie o yıl Noel sabahına dek ayrılığın duygusal yükünü üstünden atamamıştı. Kendini eskisinden daha iyi ya da güçlü hissetmiyordu.

Artık her Noel'de Neal tarafından terk edilişini düşüneceğinden emindi. Sanki ***Jingle Bells*** şarkısını her duyuşunda içinde acıyla Neal'ın onu ardında bırakıp gittiğini hatırlayacaktı.

Seth Georgie'nin durumunu sürekli takip ediyor ama Georgie onunla konuşmak istemiyordu. Ondan Neal'sız hayatının daha güzel olacağını duymak istemiyordu.

Georgie'nin hayatı daha güzel olmamıştı. Neal haklı olsa bile, birbirlerinden tamamen ***farklı olsalar*** ve bu ilişkiyi yürütemeye-ceklerini bilseler bile Georgie'nin hayatı Neal olmadan eskisinden daha iyi değildi. (Tıpkı bazen kırılıp paramparça olduğu, bazen de hayatınızı tehlikeye soktuğu halde kalbiniz olmadan ***yaşayamadığınız*** gibi.)

Annesi o Noel sabahı Heather'ın hediyeleri açmasını seyretmesi için Georgie'yi salona çağırmıştı. Heather o zamanlar üç yaşındaydı, yani ağacın altındaki bütün hediyelerin kendisine ait olduğunu bilecek yaşa gelmişti. Georgie üzerinde pazen bir pijama altı ve rüküş bir tişörtle kanepeye oturmuş, eliyle pankek yemişti.

Kendrick de oradaydı. O zamanlar aileye yeni katılmıştı. Georgie'ye kurdeleyle bağlanmış bir sinema bileti hediye etmişti. Heather'ın hediyesi de onu kendinden geçiren, konuşan bir Teletabi olmuştu.

Sürekli Georgie'yle konuşmaya çalışmış -Kendrick, Teletabi değil- ve Georgie'nin yüreği onu duymazdan gelmeye elvermemişti. (Ama artık yüreğini

hissetmediği için sohbet biraz zor ilerlemişti.)

Kapı çaldığında Kendrick muhtemelen Georgie'den kurtulmak için hızla ayağa fırlamıştı.

Salona döndüğünde, "Arkadaşın Neal geldi/' demişti.

"Seth demek istedin herhalde/' demişti Georgie de.

Kendrick keçi sakalını kaşımıştı. O zamanlar komik bir sakalı vardı. "Ufak tefek olanın adı Neal değil miydi?"

Georgie tabağını bırakıp kanepeden kalkmıştı.

"Onu neden içeri davet etmedin?" diye sormuştu annesi Kend-rick'e.

"Dışarıda beklemeyi tercih edeceğini söyledi."

Georgie gelenin Neal olduğuna ***inanmamıştı.*** Bu mümkün değildi. Her şeyden önce Neal Omaha'daydı. Noel gününü Omaha'da geçirmekten vazgeçmiş olamazdı. Ayrıca ayrılmışlardı. Ve son olarak ya Georgie gelenin Neal olduğunu ***düşünür*** ve öyle olmadığını öğrenirse ne olacaktı? Bu mümkündü. Böyle bir şey yaşamak onu perişan ederdi.

George kapıya gittiğinde kapı hâlâ açık duruyordu.

Neal sinekliğin diğer tarafında duruyor, Georgie'nin oradan gelmesini beklermiş gibi gözlerini kısmış sokağa bakıyordu.

Neal.

Neal, Neal, ***Neal.***

Georgie titreyen elleriyle sinekliği açmıştı.

Neal ona doğru dönmüş ve gözleri büyümüştü. Sanki karşısında onu bulmayı beklemiyormuş gibi.

Neal'ın bir adım gerilediğini gören Georgie verandaya çıkmıştı. Ona sarılmak istiyordu (Ona sarılmasında bir sakınca olmamalıydı. Herhalde Neal Noel sabahı Georgie'nin evine ondan ***daha kötü*** bir şekilde ayrılmak için gelmemişti. Onu

terk ettiğini söylemeye gelmemişti.)

Neal'ın gözleri ince birer çizgi halini aldı, yüzü gerildi. Georgie ona hâlâ acı veriyormuş gibi görünüyordu. "Georgie," dedi.

Georgie o an ağlamaya başladı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Neal."

Neal başını iki yana salladı ve Georgie ona sarılmak üzere öne doğru hamle yaptı. Oraya kesin olarak ayrıldıklarını söylemek için ***geldiyse*** bile Georgie, onu son bir kez sımsıkı kucaklamadan bırakmayacaktı.

Neal da kollarını Georgie'nin omuzlarına dolamıştı ve öyle sıkı sarılmıştı ki birlikte öne arkaya sallanmışlardı. Sonra, "Georgie," diyerek geri çekilmek istemişti.

Georgie onu bırakmamıştı.

"Georgie," diye tekrarlamıştı Neal. "Bekle."

"Olmaz."

"Evet. Bekle. Bir şey yapmalıyım."

Georgie yine de onu bırakmamıştı. Neal kendini onun kollarından kurtarıp geriye doğru bir adım atmak zorunda kalmıştı.

Georgie'den yakasını kurtarır kurtarmaz tek dizinin üstünde yere çökmüştü. Georgie onun, ayaklarına kapanıp özür dileyeceğini düşünmüştü. "Hayır," demişti, "buna mecbur değilsin."

"Şişşt. İzin ver de yapayım."

"Neal..."

"Georgie, lütfen."

Georgie üzüntüyle kollarını kavuşturmuştu. Neal'ın kendisinden özür dilemesini istemiyordu. Bu onları tekrar özür gerektiren

o ana döndürürdü.

"Georgie," dedi Neal. "Seni seviyorum. Seni diğer her şeyden nefret ettiğim kadar çok seviyorum. Sevgimiz bize yeter de artar. Benimle evlenir misin?"

Georgie denediği sutyenin kopçasını sırtında tuttururken durup aynada kendine baktı.

Ah...

22. BÖLÜM

N^{oel}

I M Tek dizinin üstüne çökmüş halde.

Ona bakarak.

"Sevgimiz bize yeter de artar demişti Neal.

Dün gece Georgie telefonda ona sevginin yeterli olup olmadığını sormuştu.

Ve Neal on beş yıl önce bu soruyu yanıtlamıştı.

Bu... bu sadece bir rastlantı mıydı?

Yoksa bu...

Bunların gerçekten de yaşandığı anlamına mı geliyordu?

Bu telefon konuşmalarının, kavganın, dört saat süren sohbetlerin ***gerçekten yaşandığı*** anlamına mı geliyordu? Neal için. On beş yıl önce.

Ya Georgie bu telefon sohbetleriyle zamanın akışına müdahalede falan bulunmuyorsa? Ya gerçekte yaşananlar buysa?

Neal o gün kapıda, "***Sevgimiz bize yeter de artar,"*** demişti. Georgie Neal'ın böyle söylediğini ve bu sözlerin kulağına çok hoş geldiğini hatırlıyordu ama o an dikkatini tamamen elindeki yüzüğe vermişti.

Neal bu sözlerle Georgie'yle yaptığını düşündüğü bir sohbete mi göndermede bulunuyordu?

*"**Ya bu kadarı yeterli değilse***?" diye sormuştu Georgie ona dün gece.

"Sevgimiz bize yeter de artar," diye söz vermişti Neal 1998'de. ***"Benimle evlenir misin?"***

23. BÖLÜM

“A h

#\ Georgie ağzı açık, aynadaki görüntüsüne bakıyordu. "Ah, Tanrım," diye haykırdı.

"O kadar da kötü olamaz," dedi soyunma odasının dışında bekleyen Heather. "Daha kırk yaşında bile değilsin."

"Hayır, ben..." Georgie, annesinin sweatshirt'ünü başına geçirip leylak rengi kabinden çıktı. "Hemen eve gitmeliyim."

"Neal'ın seni bizim evden arayacağını sanıyordum."

"Evet, oraya gitmeliyim. Hemen."

Mağaza görevlisi soyunma kabinlerinin dışında onları bekliyordu. "Üzerinize uyan var mı?" diye sordu. "Bu iyi/' dedi Georgie. Elini svveatshirt'ünün altına soktu ve üzerindeki sutyenin etiketini koparıp görevliye verdi. "Bunu alacağım." Sonra kasaya doğru yürüdü.

Neal Georgie'ye neden fikir değiştirdiğini hiçbir zaman açıklamamıştı; neden onu affettiğini ve Kaliforniya'ya gelip ona evlenme teklif ettiğini. Georgie de ona bu sorunun cevabını hiç sormamıştı. Ona her şeyi tekrar gözden geçirme imkânı sunmak istemiyordu...

Ama belki de sebep ***buydu.*** Belki de sebep Georgie ydi. Şu anki Georgie.

"Üzgünüm/' dedi satıcı. "Üzerinizdekiyle dışarı çıkamazsınız. Mağaza kuralı."

Georgie kadına baktı. Dudaklarında kahverengi ruj olan bu zayıf, beyaz kadın ondan birkaç yaş küçüktü. Sutyenlerin Georgie'nin üzerine olup olmadığını kontrol etmek için sürekli giyindiği kabine girmeye çalışmıştı. "Ama satın alıyorum/' dedi Georgie.

"Üzgünüm, hanımefendi. Mağaza politikası."

"Tamam," dedi Georgie. "Şimdi gitmem gerekiyor. Sutyeni başka zaman alırım."

"Ama etiketini kopardınız. Almak zorundasınız."

"Tamam," dedi Georgie başını sallayarak. "Anlaşıldı."

Elini sırtına uzatıp sutyenin kopçasını çözdü ve birkaç karmaşık hareketin ardından kolundan dışarı çekip tezgâha bıraktı.

"Kasadan iki kere geçirin," dedi Heather. "Aynısından bir tane daha alacak."

Satıcı bir sutyen daha getirmek üzere oradan ayrıldı.

"İnanılmaz havalısın," dedi Heather Georgie'ye sırıtarak. "Büyüdüğümde senin gibi olmak istediğimi söylemiş miydim?"

"Çene çalacak zamanım yok. Gitmeliyiz. Hemen."

"Ama Apple mağazasına uğrayacaktık. Georgie ***lütfen.*** iPad almak istiyorum. Ona şimdiden isim bile verdim."

"İnternetten sipariş et. Gitmeliyiz."

"Sen ciddi misin? Bana gerçekten de iPad mi alıyorsun? Bir midilli de sipariş edebilir miyim?"

O Noel, Neal Kaliforniya'dan ayrıldığında Georgie perişan haldeydi. Sonra Neal geri dönmüş, ona evlenme teklif etmişti. Arada geçen sürede...

Belki ***bu.*** Belki ***Georgie.***

Belki o hafta yaşanan telefon konuşmaları ve diğer ***her şey*** gerçekten olmuştu. Herhangi bir zaman diliminde, bir şekilde gerçekten olmuştu...

Georgie bunun yeniden olmasını sağlamak zorundaydı.

"Georgie? Hey."

Heather sutyen poşetini Georgie'nin göğsüne fırlattı. Georgie yakaladı.

"Anevrizma geçirdiğin sırada araya girdiğim için üzgünüm ama acele etmemiz gerektiğini söyleyen şendin/' dedi Heather.

"Haklısın/' dedi Georgie. "Haklısın." Heather'ın peşi sıra arabaya yürüdü ve anahtarı ona attı. "Arabayı sen kullan."

"Nedenmiş o?" diye sordu Heather.

"Çünkü benim biraz düşünmeye ihtiyacım var."

Georgie yolcu koltuğuna oturup şarjı biten telefonunu çenesine vurdu. Şarja takmaya bile gerek görmedi.

24. BÖLÜM

Georgie yatağa oturmuş, karşısında duran kadranlı, sarı telefona bakıyordu. Neal tam da o an arayabilir diye ahizeyi kaldırıp çevir sesinin olup olmadığını kontrol etme dürtüsüne karşı koyuyordu.

Bu her şeyi değiştirmişti.

Değil mi?

Neal Georgie ye geçmişte evlenme teklif ettiyse Georgie gelecekte onu buna ikna etmiş olmalıydı. Şu an yaşananların bir önemi yoktu. Georgie'nin ne söylediğinin ya da Neal'ın onu arayıp aramadığının.

Georgie'nin atacağı bir sonraki adım geçmişte çoktan yaşanmıştı. Tarih tekerrür ediyordu ve onun bir şeyleri allak bullak etmesi mümkün değildi.

Telefona doğru eğilip ahizeyi kulağına götürdü ve çevir sesini duyar duymaz hızla yerine bıraktı.

O hafta boyu yaşananların amacı bu muydu? Mevcut durumun korunmasını sağlamak mıydı?

Belki de Georgie bunun için minnettar olmakla yetinmeliydi...

Ama zamanın akışıyla ilgili bu oyunun kendisine daha kayda değer bir şeyler sunduğunu düşünmüş, öyle olduğunu ummuştu.

Tanrım, zaten sihirli bir telefon ne işe yarardı? Bir zaman makinesi falan değildi ya.

Georgie geçmişi değiştiremezdi; geçmişle sadece sözlü iletişim kurabilirdi. Elinde doğru düzgün bir zaman makinesi olsaydı, o zaman evliliğini düzeltebilirdi. İşlerin kötüleşmeye başladığı döneme gider ve zamanın akışına müdahale ederdi.

Tek sorun...

Böyle bir dönemin olmamasıydı.

Georgie ve Neal arasında işler hiçbir zaman ***kötüye gitmemişti.***

İkisinin arası ya iyi ya da kötü olmuştu. Evlilikleri dengede duran bir terazi gibiydi. Sonra bir noktada, ikisinin de fark etmediği bir zamanda terazi kötüye doğru kaymış ve oraya yerleşmişti. Şimdi tekrar dengeyi bulabilmeleri için terazinin iyilik kefesine muazzam miktarda iyilik yüklemeleri gerekiyordu. Ulaşılması mümkün olmayan miktarda iyilik.

Evliliklerinin kalan iyi yönleri artık kayda değer bir ağırlığa sahip değildi...

Eskisinden farklı olmayan öpüşmeler. Neal'ın, Georgie'nin eve geç döndüğü geceler buzdolabına yapıştırdığı notlar. (Buzdolabının alt rafında biraz börek olduğunu söyleyen uykulu bir kaplumbağanın karikatürü.) Kızlardan biri saçma bir şey söylediğinde paylaştıkları bakışmalar. Ailecek sinemaya gittiklerinde Neal'ın Georgie'ye sarılma şekli. (Aslında ona sadece böyle daha rahat hissettiği için sarılıyor olmalıydı.)

Evliliklerinin kalan iyi yönlerinin büyük bölümü Alice ve No-omi'yle ilişkiliydi ama kızlar aynı zamanda onların aralarındaki ***bir engel*** gibiydi.

Georgie çocuk yapmanın evliliğe verilebilecek en büyük zarar olduğundan emindi. Elbette bununla ***yaşayabilirdiniz.*** Başınıza koca bir kaya düştüğünde de yaşayabilirdiniz ama öyle olması bunun iyi bir şey olduğu anlamına gelmezdi.

Çocuklar sizden sınırsız bir zaman ve enerji talebinde bulunurlardı... Ve bu talepte öncelik hep onlara aitti. Verebileceğiniz her şey üzerinde ilk hak sahibi onlardı.

Gün sona erdiğinde -işten eve dönüp Alice ve Noomi'yle biraz nitelikli zaman geçirme çabasında bulunduktan sonra- Georgie Neal'la işleri düzeltmeye vakit ayıramayacak kadar yorgun olurdu. Bu yüzden evliliklerindeki sorunlar eskisi

gibi devam ediyordu. Ve kızlar onlara üzerine konuşacakları, odaklanacakları başka şeyler sunuyordu.

Sevgilerini verebilecekleri.

Georgie ve Neal artık birbirlerine neredeyse her zaman Alice ve Noomi için gülümsüyorlardı.

Georgie bunu değiştirme riskini göze alabileceğinden emin değildi... elinde böyle bir imkân olsa bile.

Çocuk sahibi olduğunuzda evliliğiniz adeta bir kasırgaya kapılıyordu ama ardında bıraktığı yıkım sizi mutlu ediyordu. Her şeyi eski haline dönüştürme imkânınız olsa bile bunu yapmayı asla istemiyordunuz.

Georgie terazinin dengesi bozulmadan önceki kendisiyle ko-nuşabilse ona ne derdi? Ne diyebilirdi?

Kocanı sev.

Kocanı her zamankinden daha fazla sev.

Bu bir şeyleri değiştirir miydi?

Georgie Alice'e sekiz aylık hamileyken Neal'la gündüzleri bebeğe kimin bakacağına henüz karar vermemişlerdi.

Georgie dadı tutabileceklerini düşünüyordu. Biraz zorlansalar da dadının maaşını karşılayabilirlerdi. Georgie ve Seth üçüncü işlerine, zamanlarının büyük kısmını kafede takılarak geçiren, bir-biriyle uyumsuz dört oda arkadaşını konu alan bir CBS sitcom'una başlamıştı. Neal bu dört arkadaşa ***Çakma Friends*** diyordu.

Neal da o zamanlar eczacılıkla ilgili bir araştırma üzerine çalışıyordu. Bir süre yüksekokula devam etmeyi düşünmüştü ama hangi bölümü seçeceğine karar veremediği için laboratuvarda çalışmaya başlamıştı. Sonra başka bir laboratuvara geçmişti. İşinden nefret ediyordu ama en azından çalışma saatleri Georgie'ninkinden iyiydi. Akşamları beşte evde oluyor, altıya kadar akşam yemeğini hazırlıyordu.

Georgie'nin çalıştığı stüdyoda düzgün bir kreş vardı. Neal'la kreşi ziyaret

etmişler ve Georgie bekleme listesine isimlerini yazdırmıştı.

Her şey yoluna girecek, diyordu Neal. ***Her şey yoluna girecek.***

Olaylar çok hızlı gelişiyordu.

Günün birinde çocuk sahibi olmak istiyorlardı ama o güne dek hiç detaylar hakkında konuşmamışlardı. Bu konu hakkındaki en uzun konuşmaları Georgie'nin çocuk istediğini söylediği ve Neal'ın da itiraz etmediği o ilk buluşmalarında olmuştu.

Yedi yıllık evliliğin ardından artık bu konuda bir şeyler yapmaları gerektiğine karar vermişlerdi; bunu konuşmayla ilgili değil, denemeyle ilgili. Georgie otuz yaşına gelmişti ve pek çok arkadaşı hamile kalmakta problem yaşamıştı...

Prezervatif kullanmayı bıraktıkları ilk ay hamile kalmıştı.

Sonra her şey ***hızla gelişmişti.*** Bu konuyu hâlâ konuşmamışlardı. Buna zamanları yoktu. Georgie işten eve öyle yorgun geliyordu ki çoğu gece televizyon seyrederken kanepede uyuyakalıyordu. Neal yatmadan önce onu uyandırıyor, başını sırtına dayayıp elleriyle kalçasına destek vererek Georgie'yi evlerinin dar merdiveninden üst kata çıkarıyordu.

Neal her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Evliliklerinin sekizinci yılını kutlamak için dışarı çıktıklarında Georgie otuz yedi haftalık hamileydi. Evlerinin -Silver Lake'teki eski evlerinin- yakınındaki bir Hint restoranına gitmişlerdi ve Neal Georgie'yi bir kadeh şarap içmeye ikna etmişti. ***(“Artık bu aşamada bir kadeh şarabın zararı olmaz”)*** Stüdyodaki kreş hakkında biraz daha konuşmuşlardı. Georgie o gece belki üçüncü kez kreşin Montessori eğitimi verdiğini ve çocukların kendilerine ait bir sebze bahçeleri olduğunu söylemişti.

Yandaki masada Hintli bir aile oturuyordu. Georgie kendi çocuklarına sahip olana dek bir çocuğun yaşını tahmin etmekte hep zorlanmıştı ama ailenin bir buçuk yaşlarında görünen bir kız çocuğu vardı. Küçük kız bir sandalyeden diğerine tutunuyordu ve nihayet

Georgie'nin sandalyesinin koluna yapışıp muzaffer bir edayla ona bakarak gülümsemişti. Üzerinde pembe ipekli bir elbise ve pembe çorap vardı. Kısa saçları siyahtı ve kulaklarına altın küpeler takılmıştı. "Ah, affedersiniz/' dedi kızın annesi eğilip onu kucağına alarak.

Georgie kadehini masaya öyle sert bıraktı ki içindeki şarap sarı masa örtüsüne sıçradı.

"İyi misin?" diye sordu Neal hemen onun karnına bakarak. Georgie'nin karnı büyümeye başladığından beri ona hep her an ortadan ikiye ayrılabilirmiş gibi bakıyordu.

"İyiyim/' dedi Georgie ama çenesi titriyordu.

"Georgie..." Neal onun elini tuttu. "Sorun nedir?"

"Ne yapmaya çalıştığımızı bilmiyorum/' diye fısıldadı Georgie. "Bunu neden yaptığımızı bilmiyorum."

"Neyi?"

Georgie yaşlı gözlerle pembeli küçük kıza bakarak, "Bir bebek sahibi olmayı," dedi. "Yaptığımız... konuştuğumuz tek şey biz yanında yokken çocuğumuza kimin bakacağı. Onu ***kim*** büyütecek?"

"Biz büyüteceğiz."

"Akşam altı-sekiz arası mı?"

Neal sandalyesine yaslandı. "Bunu istediğini sanmıştım."

"Belki de yanıldım. Belki de her istediğime sahip olmamalıyım." ***Belki de bunu hak etmiyorum.***

Neal bu defa ona her şeyin yoluna gireceğini söylememişti. Konuşamayacak kadar şaşkın görünüyordu. Ya da belki fazlasıyla öfkeliydi. Kaşlarını çatmış, çenesini öne çıkarmış halde Georgie'nin ağlamasını seyretti ve önündeki yemeğe dokunmadı.

Ertesi sabah Georgie'ye istifa edeceğini söyledi.

"Bunu yapamazsın," dedi Georgie. Hâlâ yataktaydı. Neal ona bir fincan sıcak çay ve çırpılmış yumurta getirmişti.

"Nedenmiş o?" diye sordu Neal. "Zaten işimden nefret ediyorum."

İşinden gerçekten nefret ediyordu. Üç yıldır aynı yerde çalışıyordu, maaşı azdı ve patronu "kansere çare bulmakla" böbürlenen, iflah olmaz benmerkezcinin tekiydi.

"Evet ama," dedi Georgie. "Bütün gün evde oturmaya razı mısın?"

Neal omuzlarını silkti. "Bebeği kreşe verirsek mutsuz olacaksın."

"Üstesinden gelirim," dedi Georgie. Gerçekten de üstesinden geleceğini biliyor, bu yüzden kendini suçlu hissediyordu.

"Evde kalmamı istemiyor musun?"

"Bunu daha önce hiç düşünmedim. Ya sen?"

"Düşünecek bir şey yok," dedi Neal. "Bunu sen değil ancak ben yapabilirim. Benim maaşım olmasa da olur."

"Ama..." Georgie ona itiraz etmesi gerektiğini hissediyor ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. İşin gerçeği bu fikir fazlasıyla ***hoşuna gitmişti.*** Bebeğinin (henüz bebeğin cinsiyetini öğrenmemişlerdi ama ona ya "Alice" ya da "Eli" ismini vereceklerdi) günün dokuz saatini bir yabancıyla değil, Neal'la geçireceğini bilmek ona kendini daha şimdiden iyi hissettirmişti.

"Kararından emin misin?" diye sordu yataktan kalkmaya davranarak. Dev gibi olmuştu -iki hamileliğinde de böyle olmuştu- ve ne zaman doğrulsa beli ağrıyordu. Önünde eğilen Neal'ın boynuna tutundu ve Neal elleriyle kalçasına destek olup onu ayağa kaldırdı.

"Bu büyük bir fedakârlık," dedi Georgie.

"İnsanın çocuğuna bakması fedakârlık değildir. Anne babalar böyle yaparlar."

"Yine de emin misin? Bu konu hakkında biraz düşünmek ister misin?"

Neal ciddiyetini belli edebilmek için biraz olsun gülümsemeden, gözünü bile kırpmadan Georgie'ye bakmıştı. "Eminim."

"Tamam," dedi Georgie ve rahatlayarak Neal'ı öptü. Sonrasında içi ağır ağır bir çeşit tatmin duygusuyla doldu. Bu adamı seçmekle doğru olanı yapmıştı; o

yuvalarını kurmak için en güzel ağaç dallarını kullanacak ve yırtıcı hayvanları ailesinden uzak tutacaktı.

Georgie'nin, bebeklerini taşıyan karnı üstünden birbirlerine sarılmışlardı ve Georgie her şeyin yoluna gireceğini hissetmişti.

Neal o günden sonra evi çekip çeviren bir baba olmuştu.

İleride ne yapacağına karar bile vermeden önce kariyerinden vazgeçmişti.

Şimdi ne olacaktı? Evlilikleri sürerse ne yapacaklardı? (Tanrım, Georgie bu soruyu soruyor muydu gerçekten?)

Noomi gelecek sene okula başlayacaktı. Neal o zaman çalışma hayatına devam edecek miydi? Ne yapmak, ne olmak isteyecekti? Bir demiryolu dedektifi mi?

25. BÖLÜM

Neal onu aramadı. Georgie yatağa uzanıp telefona baktı. Yeterince dikkatli bakarsa sihrini çözüp çözemeyeceğini anlamaya çalışıyordu. Telefon sihrini konuştururken parlayıp ışık mı saçıyordu yoksa ***Çılgın Cuma*** filmindeki gibi tüyler ürpertici bir ses mi çıkarıyordu?

Köpeklerden erkek olanı odaya girdi. Yatağın kenarında durup Georgie onu yanına alana dek havladı.

"Senden hoşlanmıyorum," dedi Georgie köpeğe. "İsmini bile bilmiyorum. İçimden sana, 'Terli Olan' diyorum, arkadaşına da 'Tuğla Dişlemiş Gibi Görünen/"

Aslında köpeklerin isimlerini biliyordu. Toparlak ve Petunya.

Toparlak yüzünü Georgie'nin karnına sürtüp yavaşça inledi. Georgie elinin tersiyle onun boynunu okşadı.

Aynı anda kapı açıldı ve Heather pervaza yaslandı.

"Ben hâlâ iyiyim," dedi Georgie. Heather, Georgie alışveriş merkezinden döner dönmez odasına koşup telefona bakmaya başladığından beri sürekli onu kontrol ediyordu.

"Sana Pringles getirdim," dedi.

"Pringles falan istemiyorum."

Heather yanına gidip yatağa oturdu. "İşte şimdi yalan söylüyorsun." Kutudaki cipslerin bir kısmını yatağa boşalttı ve Georgie Toparlakla birlikte onları yemeye başladı. Kutu tamamen boşaldığında Heather ellerini Georgie'nin üstündeki emanet kadife eşofmana sildi ve köpeğin yanına uzandı. "İyi misin?"

Georgie cevap vermek yerine ağlamaya başladı.

Toparlak kucağına çıktı.

"İnsanların ağlamasından nefret eder," dedi Heather.

"Eh, ben de ondan nefret ediyorum yani bu yaptığı, durumu kötüleştirmekten başka işe yaramıyor."

"Ondan nefret etmiyorsun."

"Ediyorum," dedi Georgie. "Yüzü hep ıslak ve teninden yayılan en güzel koku pastırma kokusu."

"Neden Neal'ı sen aramıyorsun?"

"Büyük ihtimalle şu an evde değil. Ayrıca benimle konuşmak istemiyorsa ben de onunla konuşmak istemiyorum."

"Belki kararını değiştirmesini sağlarsın."

Georgie Toparlak'ın gözlerinin üstündeki kırışıklıkları düzeltmeye çalıştı.

"Neal'la ayrılırsanız," dedi Heather, "tekrar buraya mı taşınacaksın?"

"Neden sordun? Sana engel mi oluyorum?"

"Hayır. Tersine, burada olman hoşuma gidiyor. Gerçekten ablam varmış gibi hissediyorum."

Heather bu sözlerle birlikte dirseğiyle Georgie'yi dürttü. "Hey. Burada bana, 'Biz ***ayrılmıyoruz.*** Neal sadece annesini ziyarete gitti,' demen gerekirdi."

Georgie omuzlarını silkti.

Heather çok geçmeden onu tekrar dürterek, "Ben açım," dedi.

"Annem nerede?"

"Noel partisi için hazırlık yapıyor."

"Kendimize yine şu peynirli elmalardan hazırlayabiliriz."

"Kalan bütün peynir dilimlerini yedim." Heather yan dönüp eliyle başına destek oldu. "Pizza söylemeye ne dersin?"

Georgie zorla da olsa gülümsedi. "Harika olur."

"Sanırım Angelo'dan söyleyebiliriz," dedi Heather.

"Harika," dedi Georgie. "Ama onlara şu yanlış pizzalardan göndermemelerini söyle. Yanlış pizza gelirse iade ederiz."

Heather da gülümsedi. "Enginar kalbi sever misin?"

"Enginar kalbine bayılırım. Her çeşit kalbe bayılırım."

Heather ayağa kalkıp telefonundaki son arama tuşuna bastı ve pizzayı sipariş etti. Daha şimdiden bacağını sallayıp dudaklarını kemirmeye başlamıştı. Görüşmeyi sonlandırır sonlandırmaz, "Ben salonda oturup pizzayı beklerim," dedi.

"İyi fikir," diye onayladı Georgie.

Heather gidince Toparlakla ikisi dalgın gözlerle bakmaya devam etti; Georgie telefona, Toparlak da Georgie'ye bakıyordu.

"Üzgünüm," dedi Georgie tasmasının altından köpeği okşayarak. "Ama senden gerçekten hoşlanmıyorum." Noomi'yi düşündü. Noomi pug cinsi köpeklere bayılırdı; onların çirkin birer kedi yavrusu gibi göründüklerini söylerdi. Orada olsa Toparlak'ın yüzüne onun izin verdiği ölçüde yaklaşıp (ki Toparlak'ın bu konuda takdire şayan bir toleransı vardı), "Miyav," derdi.

"Miyav," dedi Georgie Noomi yerine.

Toparlak hapşırdı.

Georgie'nin annesinin iki köpeği de Neal'a bayılırdı. Georgie Neal'ın onlara masadan gizli gizli yemek verdiğini biliyordu (Çünkü Neal'ı kandırmak kolaydı ve Georgie'nin annesinin yemeklerinden nefret ederdi.) Kanepeye oturur oturmaz köpekler pantolonuna sürtünmeye başlar ve kendilerini zorla kucağına aldırırlardı. Bu yüzden Neal her Şükran Günü'nü ve her iki yılda bir Noel'i, kucağında iki küçük kız ve iki küçük köpekle geçirirdi. Sıkılıp yorulduğu halde odanın karşı tarafındaki Georgie'ye bakıp gülümser, yanaklarındaki gamzeler bir görünüp bir kaybolurdu.

Georgie gözlerinin bir kez daha yaşlarla dolduğunu hissetti.

Toparlak inledi.

"Ah, Tanrım," dedi Georgie doğrularak. "Yapmam gereken bir şey var."

Telefona son bir kez daha baktı. Hâlâ çalmıyordu.

"Haydi gel." Köpeği yere indirip odadan çıktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Heather. Kıvırcık saçlarını salıp spreyle şekil vermişti ve sırtını kapıya yaslamış bekliyordu.

"Aklımı yitiriyorum," dedi Georgie.

"Bunu kendi odanda yapsan olmaz mı?"

"Benim için endişelendiğini sanıyordum."

"Endişeleniyordum. Ve endişelenmeye devam edeceğim. Ama şu an..." Heather dikkat çekici bir hareketle kapıyı işaret etti. "Pizza bekliyorum."

"Pizza ısmarlandığında çoğunlukla öyle yapılır."

"Doğru," dedi Heather gözlerini patlatıp Georgie'ye bakarak. "Pizza her an burada olabilir."

"Ah, tamam," dedi Georgie. "Ben sadece..."

Kapı çaldı. Heather yerinden sıçradı.

"Gidip çamaşırlarımı kurutucudan çıkarayım," dedi Georgie.

Heather başını salladı.

"İşim uzun sürebilir..." diye devam etti Georgie. "Sen pizza geldiğinde bana haber verirsin."

Heather bir kez daha başını salladı. Kapı tekrar çaldı. Georgie kardeşine kaderi belirleyen, hayatı allak bullak eden, sihirli bir telefonun yanında bütün bunların, bir pizzacı için heyecan duymanın hiçbir öneminin olmadığını söylemek istedi ama onun yerine çamaşır odasına yollandı.

Kapıdan içeri girer girmez mızmızlanan Toparlaksın kapağı açık duran kurutucunun karşısına geçmiş havladığını gördü. "Lanet olsun, Heather." Heather Petunya'yı, Georgie'nin yıkanıp kuruyan çamaşırlarının üstünde şekerleme yapması için bir kez daha kurutucuya yerleştirmiş olmalıydı.

Evde yaşayan her canlıya öfke duyan Georgie odanın arka tarafındaki basamaklardan indi. Toparlak ona bakıp havladı. "Sorun ne?" diye sordu Georgie. "Sen de mi çamaşırlarıma salya akıtmak istiyorsun?"

Şu yamru yumru, Tuğla Dişleyen'i görmek için başını kurutucunun kapağından içeri uzattı. O an kanı fark etti. "Ah, Tanrım..."

Toparlak tekrar havlamaya başladı. Georgie ışığı kesmemeye çalışarak kurutucunun önüne diz çöktü. Görebildiği tek şey üzeri kanlı çamaşırlardı. Neal'ın Metallica tişörtü en üstte duruyor ve sürekli kıpırdanıyordu. Georgie tişörtü kenara çekti. Petunya tişörtün altına gizlenmiş, koyu renkli ve hareket halindeki bir şeyi kemiriyordu.

"Ah, Tanrım, ah, Tanrım... Heather!" diye bağırdı Georgie. Ayağa fırlayıp tekrar eve koştu. ***"Heatherl"***

Mutfağa girdiğinde Heather sokak kapısının önünde duruyor, Georgie'yi daha sonra hangi yöntemle öldüreceğini planlıyormuş gibi görünüyordu. Pizzacı çocuk da...

Ah. Pizzacı çocuk bir kızdı.

Heather'dan daha ufak tefek kızın üstünde, koyu bir kot pantolon, ince, deri

askıların altındaki kısa kollu, beyaz bir tişört ve Angelo yazılı bir şapkası vardı. Bu haliyle VVesley Crusher'ı andırıyordu ama ondan daha sevimliydi ve daha güzel kolları vardı. Hoş bir kızdı.

Hah, diye düşündü Georgie. Sonra, ***"Heather,"*** dedi. "Petunya."

"Ne?"

"Petunya doğum yapıyor."

"Ne?"

"Petunya!" dedi Georgie bu defa daha aceleci bir sesle. "Kurutucunun içinde doğum yapıyor!"

"Hayır, bu mümkün değil. Petunya iki hafta içinde sezaryen olacak."

"Harika!" diye bağırdı Georgie. "Gidip ona haber vereyim!"

"Ah, Tanrım!" diye bağırdı Heather da. Georgie'nin yanından geçip koşarak çamaşır odasına girdi. Georgie kapıya ulaşana dek peşinden koştu.

Heather kurutucunun önüne diz çöker çökmez çığlık attı. Toparlak, fayans zeminde bir o yana bir bu yana koşuyor, birileri demir bir masaya tırnaklarını sürtüyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Havlamaktan daha şimdiden sesi kısılmıştı. ***"Ah, Tanrım, ah, Tanrım, ah, Tanrım***," diyordu Heather sürekli.

"Vay canına," dedi biri.

Pizzacı kız merdivende Georgie'nin önüne geçti. Bir kez daha, "Vay canına," dedikten sonra Heather'ın yanına çömeldi.

"Ölecek," dedi Heather.

Kız onun omzuna dokundu. "Ölmeyecek."

"***Ölecek.*** Bu hayvanların başı o kadar büyük ki sezaryenle doğum yapmaları gerekiyor. Ah, Tanrım." Heather çıldırmış gibi birkaç derin nefes aldı. "Ah, Tanrım."

"İyi olacak," dedi Georgie. "Vücudu buna göre tasarlanmış."

"Hiç de değil," dedi ağlamaya başlayan Heather. "Pug'lar işe yaramaz vücutlara sahip köpekler. Onu derhal veterinere götürmeliyiz."

"Sanırım bunun için çok geç," dedi pizzacı kız kurutucunun içine bakarak. "İçeride köpek yavruları var." Toparlak tekrar kurutucunun önüne koştu ve kız onu kucağına alıp kafasını okşayarak, ***"Sessiz ol,"*** diye fısıldadı.

"Doğru," dedi Georgie.

Heather hâlâ ağlıyor ve bayılmak için özel bir çaba harcıyormuş gibi nefes alıyordu.

"Peki," dedi Georgie tekrar. "Çekil şuradan, Heather."

"Neden?"

"Petunya'ya yardım edeceğim de ondan."

"Sen onu sevmiyorsun bile."

"Çekil"

Pizzacı kız Heather'ın dirseğini tuttu. Heather nihayet kenara çekilmeye razı oldu.

"Benim jinekologum da beni sevmezdi," diye mırıldandı Georgie. "Telefonunu çıkar, Heather. Google'a 'Pug'lar nasıl doğurur' diye yaz."

"Akıllı telefonum olsaydı dediğini yapardım!" diye homurdandı Heather.

"Bende var," dedi pizzacı kız onları biraz daha etkileyerek. "Al şunu..." Toparlak'ı Heather a verdi. "Belki her şeyden önce birkaç temiz havlu bulsanız iyi olur."

Heather köpeği alıp yüzünü onun tüylerine gömerek, "Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordu pizzacı kıza umutla.

"Hayır," dedi kız. "Ama sürekli Animal Planet seyrediyorum."

"Dediğim şeyi arat," dedi Georgie kurutucuya uzanarak. Tekrar tişörtün altına sığınan Petunya bir yandan titriyor, bir yandan da bir şeyleri kemiriyordu.

Georgie onu daha iyi görebilmek için çamaşırları kenara itmeye çalıştı.

"Tamam, tamam," dedi pizzacı kız. "Sonuçlar yükleniyor. Hah... 'doğum hem pug'lar hem de sahipleri için fazlasıyla zorlu geçebilir/"

"Aman ne güzel..." dedi Georgie. "Burası çok karanlık. Hiçbir şey göremiyorum."

"Ah." Pizzacı kız Georgie'nin omzunun üstünden anahtarlığını uzattı. "Ucunda fener var."

"Çok pratik." Georgie ağır anahtarlığı alıp ucundaki paslanmaz çelik feneri buldu.

"Geceleri pizza dağıtırken kredi kartı numaralarını okumaya faydası oluyor... Pekâlâ, burada pug'ların zorlu bir hamilelik süreci geçirdiği ve sezaryene hazırlıklı olmamız gerektiği yazıyor..."

"O kısmı geç," dedi Georgie. Petunya ıslaktı ve üzerine kan bulaşmıştı. Ağzındaki şey her neyse hareket ediyordu. Ah, Tanrım, Petunya onu yiyordu.

"Yavrularınıyiyor!" diye çığlık attı Heather. Elinde birkaç havlu ve üç şişe suyla Georgie'nin arkasından kurutucuya doğru eğilmişti.

"Yemiyor," dedi pizzacı kız Heather'ın kolunu tutarak. Telefonunu ikisinin de görebileceği şekilde öne uzattı. "Yavru kesenin içindeymiş. Keseyle doğuyorlarmış ve anneleri keseyi kemirip onları dışarı çıkarıyormuş. Bunu yapması iyiye işaret. Burada pug'ların berbat anneler oldukları yazıyor. O keseyi çiğnemese biz yapmak zorunda kalacakmışız."

"Keseyi biz mi çiğneyecektik yani?" diye sordu Georgie.

Kız onun çıldırdığını düşünüyormuş gibi Georgie'ye baksa da sakinliğini korumayı başardı. "Bir bez de kullanabilirdik/' diye açıkladı.

"Ben bez getirdim!" dedi Heather.

Kız ona bakıp gülümsedi. "Aferin sana."

"Başka ne yazıyor?" diye sordu Georgie.

Durumu idare etmekte hâlâ başarılı olan ama belli ki biraz dikkati dağılan pizzacı kız tekrar telefonuna baktı. "Şey... tamam, tek batında bir ila ***yedi yavru*** doğuyormuş."

"Yedi..." diye tekrarladı Georgie.

"Kese..." dedi kız. "***Çiğneme***... Ah, göbek kordonunu da çiğnemesi gerekiyormuş."

"Harika."

"Plasentaları da... Her yavrunun ayrı bir plasentası varmış. Bu önemli. Plasentaları bulmak gerekiyor."

"Plasenta neye benzer ki?"

"Onu da aratayım mı?"

"Hayır," dedi Georgie. "Okumaya devam et."

Petunya hâlâ o hareketli nesneyi kemirmeye devam ediyordu. "Aferin kızım," dedi Georgie. "Sanırım."

Elini uzatıp Petunyayı gelişigüzel sevdi ve sıcak ve yumuşak, farklı bir şeye dokunduğunu hissederek irkildi.

"Ne oldu?" diye sordu hâlâ panik halinde olan Heather.

"Bilmiyorum," dedi Georgie elini yeniden kurutucuya uzatarak. O sıcak ve ***ıslak*** şeyi tekrar buldu. Bu bir yavru muydu? Georgie kan torbasına benzeyen şeyi havaya kaldırdıktan sonra bıraktı. "Plasenta."

"Birini bulduk," dedi pizzacı kız hevesle.

"Senin yazıyı okuman gerekmiyor muydu?" diye sordu Georgie elini tekrar kurutucuya sokarak.

"Başka bir şey yazmıyor. ***Köpeği rahat ettirin. Yavruları keseden kurtardığından emin olun. Plasentaları sayın. Emzirdiklerinden emin olun..."***

Georgie Petunya'nın altında ıslak bir şey daha fark etti ve içgüdüsel bir hareketle

eline aldı. "Tanrım/' dedi. "Bir yavru daha." Yavru hâlâ kesesindeydi. Pişmemiş bir sosise benziyordu. Georgie Heather'ın elindeki havlulardan birini kapıp keseyi ovalamaya başladı. "Böyle mi yapacağız?"

Pizzacı kız telefondan başını kaldırdı. "Sanırım biraz daha sert olması gerekiyor."

Georgie etrafındaki zar yırtılıp griye çalan pembe köpek yavrusu ortaya çıkana dek yumruyu ovalamaya devam etti.

"Yaşıyor mu?" diye sordu Heather.

"Bilmiyorum/' dedi Georgie. Köpek sıcaktı ama yaşadığından emin olunacak kadar değil. Georgie köpeği ovalamaya devam ediyor, gözyaşları eline akıyordu. Petunya inledi ve pizzacı kız Georgie'nin yanından kurutucuya uzanıp onu sevdi.

Heather Georgie'nin yanına diz çöktü. ***"Yaşıyor mu?"*** O da ağlıyordu.

"Bilmiyorum." Köpek kıpırdadı ve Georgie onu daha da sert ovalayıp vücuduna masaj yaptı.

"Sanırım nefes alıyor," dedi Heather.

"Teni soğuk." Georgie köpeği göğsüne götürüp svveatshirt'ün-den içeri soktu ve ovalamaya devam etti. Köpek sarsılıp tiz bir ses çıkardı. "Sanırım yaşıyor..."

Heather Georgie'ye sarıldı. "Ah, Tanrım."

"Dikkat et," dedi Georgie. Doğrulan pizzacı kızın beyaz tişörtüne de başka bir yavru sarılıydı.

"Ah, Tanrım," dedi Heather onu da kucaklayarak.

Üç yavru vardı.

Ve üç plasenta.

Georgie her şey bittikten sonra annesini aramayı akıl edebildi.

Sonra veterineri arayıp son göbek kordonunu nasıl keseceğini ve Petunya'yı nasıl rahat ettirebileceğini öğrendi.

Yavruları süngerle sildiler. Georgie hâlâ svveatshirt'ünde tuttuğu yavruyla ilgilendi. Nihayet üç yavruyu tekrar temiz havlu yerleştirdikleri kurutucuya koydular. "Burası Petunya'nın küçük yuvası," dedi Heather bir işe yararmış gibi kurutucuya hafifçe vurarak.

Georgie Metallica tişörtünü yeniden yıkamak istedi ama Heather suratını buruşturarak tişörtü ona vermedi. "Olmaz, Georgie. Onu doğumda kullandık."

"Heather. Bu Neal'ın tişörtü. Onu liseden beri saklıyor."

"En azından güzel bir amaç uğruna harcandı."

Georgie ona direnmedi. Heather tişörtü etrafı toparlamaya girişen pizzacı kıza uzattı.

Kızın adı Alison'dı ve Heather yüzünü güneşe çeviren bir gü-nebakan gibi onu gittiği her yerde takip ediyordu.

"Senden hâlâ hoşlanmıyorum," dedi Georgie kurutucuya uzanıp köpeğin sarkık karnını okşayarak. "Şuna bak, yavruları nasıl da emziriyor. Berbat bir anne olmakla ün salmış o köpek nerede?"

Yavrular temizlenmişti ama Georgie, Heather ve Alison'ın üstü başı hâlâ kan ve doğum sıvılarıyla kaplıydı. Ayrıca Georgie Petun-ya'nın kustuğundan da emindi.

Anneleri nihayet sivri topuklu ayakkabılarıyla basamaklardan inip apar topar çamaşır odasına girdiğinde dehşet içindeydi.

"İşler yolunda," dedi Georgie onu rahatlatmaya çalışarak. "Her şey yolunda."

Anneleri kanla kaplı havlulara ve aynı durumdaki kızlara bakarak, "Bebeklerim nerede?" diye sordu. Heather Alison'la birlikte kurutma makinesinin önünde oturuyordu. Alison doğum sürecinin büyük kısmını koridordaki banyoya saklanarak geçiren Toparlak'ı kucağına almıştı. Üzeri kanlı beyaz tişörtüyle kasap gibi görünüyordu.

"Buradalar," dedi Heather. "Kurutucunun içinde."

Georgie'nin annesi hızla kurutucuya koştu ve Alison ayağa kalkarak ona yer verdi. ***"Benim küçük annem,"*** dedi Georgie'nin annesi. ***"Benim küçük***

kahramanım."

Alison geriye doğru bir adım attı. "Sanırım..." dedi Heather'a bakarak.

Heather'ın başı kurutucunun içindeydi.

"Sanırım artık gitmeliyim." Toparlak'ı Georgie ye verip (Georgie de onu hiç vakit kaybetmeden Kendrick'e verdi) ellerini kot pantolonuna sürttükten sonra kapıya doğru yürüdü.

"Alison," dedi Georgie, "teşekkürler. Hayat kurtardın. Bir çocuğum daha olursa onu senin doğurtmanı istiyorum."

Alison kayıtsız bir tavırla elini sallayıp yoluna devam etti.

"Bu da kim?" diye sordu Kendrick Alison gözden kaybolur kaybolmaz.

Georgie, "Pizza..." diyecek oldu ama Heather dehşetle başını kaldırıp ona bakınca sustu. "Heather, bana mutfakta biraz yardım eder misin?" Georgie eğilip kardeşini kolundan tuttu ve onu peşinden sürükleyerek sokak kapısının kapandığının duyulduğu eve soktu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Heather kendini ondan kurtararak. "Ya ***sen*** ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bu olağanüstü derecede etkileyici ve becerikli kızın çekip gitmesine izin vermediğinden emin olmaya çalışıyorum."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, Georgie."

"O kız yavruları doğurtmamıza yardım etti, Heather."

"Çünkü o iyi biri."

"Hayır. Çünkü sırf seni etkilemek için kana ve doğum sıvılarına bulanmaya bile razı."

Heather gözlerini devirdi.

"Senin sorunun ne?" diye sordu Georgie. "Belli ki onu öpmek istiyorsun. Bunu neredeyse ***ben bile*** istiyorum. O halde onu öp. Ya da ne bileyim işte, o yönde bir şeyler yap."

"O kadar da kolay değil, Georgie."

"Bence öyle."

"Ben sen değilim. Ben... her istediğimi ***elde edemem.*** Ayrıca annem burada ve lezbiyen olduğumu anlarsa..."

"Bunu önünde sonunda anlayacak zaten. Umursayacağını sanmıyorum."

"Zamanla umursamayacaktır. Ona ileride söyleyeceğim. Evden ayrıldığımda. Şu an böyle bir şey yapmak istemiyorum. Buna değmez, bütün bunlara değmez. Yani anneme söylesem ne olacak? Kendimi rezil edeceğim. Onu çılgına çevirecek ve büyük ihtimalle incineceğim... Hiç tanımadığım bu kızla beraber olma ihtimali için ***belki*** her şeyi berbat edeceğim."

"***Evet***dedi Georgie. "Bu işler böyle yürür. Aynen böyle yürür."

Heather kollarını kavuşturdu. "Ah, sen bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsun. Bunu bana kendin söyledin. Hem de bu uğurda hayatını harcadıktan sonra. Buna değmez."

Georgie elinde olmadan başını iki yana salladı. "Ah, Tanrım, Heather... Ne söylediğimi unut. Beni dinleme. Beni neden dinliyorsun ki? Elbette değer."

"Ama ortada elle tutulur bir şey yok ki/' dedi Heather hüzünlü gözlerle kapıya bakarak. "Sadece bir ihtimal var."

"Mutlu olma ihtimali."

"Ya da senin örneğinde olduğu gibi kalp kırıklığı ihtimali, değil mi?"

"Canlı hissetme ihtimali. Ve... Daha önce ne söylediğimi unut, ***Heather. Buna değer.*** Neal'ı hemen şimdi kapımda görmek için her şeyi göze almaz mıyım sanıyorsun? Bu işler böyle yürür. Sürekli her şeyi riske atar ve o adamın seni terk etmesini engelleyebileceğini umarsın."

"Adam değil, kadın."

"Her neyse işte. Tanrım."

Zil çaldı ve aynı anda dönüp kapıya baktılar. Çok geçmeden Alison kapıyı açıp temkinli adımlarla içeri girdi ve yüzüne dökülen uzun kâkülleri geriye attı. "Özür dilerim," dedi. "Herkesin hâlâ arka tarafta olduğunu sanıyordum. Sanırım anahtarımı kurutucunun üstünde bırakmışım..."

"Ben getiririm," dedi Georgie iki kızın da bir şey söylemesine izin vermeyerek. "Hemen geliyorum." Heather'ın kolunu sıkıp çamaşır odasına gitti ve annesinin yanma oturup ona sahiplendiği yavruyu gösterdi.

Alison'ın kurutucunun üstünde duran anahtarına dokunmadı.

26. BÖLÜM

Annesi Georgie'ye yeni bir kadife eşofman altı ve üzerinde PEMBE yazan bir tişört ödünç verdi.

Heather da Alison'a, yakası kızcağızın boynundan aşağı sarkan DECA yazılı bir tişört.

Köpeklere Noel ağacının yanında yeni bir yuva hazırladılar ve Georgie'nin annesi, Kendrick'le onları yanız bırakıp Noel'i San Diego'da geçiremeyeceklerine karar verdi. "Sanırım Noel'de sana arkadaşlık edeceğiz, Georgie."

Aile fertleri bunca olaydan sonra Alison'ın işe gidemeyeceği konusunda hemfikirdi. Alison on dakikalık gergin bir telefon konuşmasıyla Angelo'ya durumu açıklamaya çalıştı.

Heather tekrar salona dönen Alison'a, "Seni kovdu mu?" diye sordu.

Alison omuzlarını silkti. "Önümüzdeki hafta Berkeley'e gideceğim zaten."

İşin iyi tarafı, pizza arabasının bagajında üç büyük boy pizzayla birlikte bir porsiyon lazanya, bir miktar buz gibi olmuş, kızarmış mantar ve bir düzine kadar parmesanlı ekmek olmasıydı.

Georgie pizza kutularından birini açarak, "Tanrı bizi korusun," dedi.

Heather, annelerinin gözü yeni doğan yavrulardan başka bir şey görmediği ve Alison'la ikisinin ağızları tıka basa pizzayla dolu halde kanepede kıkırdaştıklarını fark etmediği için şanslıydı.

Georgie üç koca pizza dilimini mideye indirmişti ki mutfaktaki telefon çaldı. Sabit telefon.

Heather Georgie'ye baktı ve Georgie elindeki pizza dilimini bırakıp resmen Toparlak'ın üstüne basarak telefona koştu.

Üçüncü çalışında açtı. "Alo?"

"Selam," dedi Neal. "Benim."

"Selam," dedi Georgie.

Heather Georgie'nin arkasında duruyordu. Elini telefona uzattı. "Odandaki telefonu aç," dedi. "Ben bunu kaparım."

"Neal?" dedi Georgie telefona.

"Evet?"

"Biraz bekler misin? Hiçbir yere gitme. Gitmiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

Heather hâlâ telefona uzanmaya çalışıyordu. Georgie ahizeyi göğsüne bastırdı. "Onunla konuşmayacağına söz ver," diye fısıldadı.

Heather ahizeyi tutup başıyla onayladı.

"Alice ve Noomi üstüne," dedi Georgie.

Heather tekrar başını yukarı aşağı salladı.

Georgie telefonu bırakıp koridorda koştu. Sarı telefonun ahizesini kaldırırken elleri titriyordu. (Eskiden üzüldüğünde hiç böyle elleri titremezdi; herhalde gizli şekeri vardı.)

"Açtım," dedi. Mutfaktaki telefonun kapandığını duydu. "Neal?"

"Buradayım."

Georgie yere oturdu. "Ben de."

"İyi misin?"

"Evet," dedi Georgie. "İyiyim. Sadece hayatımın en garip haftasını geçiriyorum. Üstelik, sandım ki... Beni aramanı beklemiyordum."

"Arayacağımı söylemiştim."

"Biliyorum ama... öfkeliydin/'

"Ben..." Neal susup yeniden başladı. "Büyük teyzemin yanında biraz daha uzun süre kalmamız gerekti. Ondan ayrılmak zor geldi. Bizi gördüğüne öyle sevindi ki huzurevindeki akşam yemeğine katıldık. Yemek fazlasıyla moral bozucu ve kötü olunca da dönüşte Bonanza'ya uğradık."

"Bonanza ne?"

"Kafeterya, büfe ve et lokantası karışımı bir yer."

"Nebraska'da her şeye kovboylarla ilgili isimler mi veriyorlar?"

"Sanırım öyle/' dedi Neal.

"Eminim oradaki İtalyan restoranlarının isimleri de Sergio Le-one'nin filmlerinden esinlenmiştir."

"Günün neden tuhaf geçti?"

Georgie gülmeye başladı. Ağzından çıkan ses geriye sarılmış bir kahkaha sesi gibiydi.

"Georgie?"

"Affedersin. Ben sadece..." ***Günü neden mi tuhaf geçmişti!*** "Üç yavru köpek doğurttum ve Heather'ın lezbiyen olduğunu öğrendim."

"Ne? Ah, bir an kardeşini kastettiğini sandım. Kuzenin lezbiyen miymiş?"

"Önemli bir konu değil."

"Köpek yavrularını nasıl doğurttun? Kimin köpekleriydi?"

"Bu da önemli bir konu değil. Ama sanırım yavrulardan birini biz alacağız."

"'Biz' derken annenle seni mi yoksa 'bizi' mi kastettin?"

"Biz, biz, biz."

"Georgie?"

"Affedersin."

"Yavruları sen mi doğurttun gerçekten?"

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ne ***hakkında*** konuşmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Bana biraz daha müsaade eder misin?" Georgie ahizeyi kulağından ayırıp halının üstüne bıraktı. Her nasılsa He-ather'ın, köpek yavrulan doğarken yaptığı gibi nefes almaya başlamıştı. Saçlarını geriye götürüp yeniden atkuyruğu yaptı. Gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu.

Bu kadarı yeter Georgie, oyuna dön.

Hayır, bu bir oyun değildi. Onun hayatıydı. Onun çılgın hayatı.

Şu an ağzından çıkacak kelimelerin bir anlamı yok, dedi kendi kendine. ***Neal her halükârda Noel'de sana evlenme teklif edecek. Daha önce etmişti. "Sevgimiz bize yetecekdemişti. Kaderlerinde bu yazılıydı.***

Tabii eğer...

Tabii eğer yanılmıyorsa.

Belki de Neal o sözü, yaptıkları telefon görüşmelerine dayanarak değil de o an aklına geldiği için söylemişti. Birlikte geçirdikleri yıllar içinde Georgie'ye bu telefon konuşmalarıyla ilgili hiç ipucu vermiş miydi? (Neal bu tür ipuçları veren biri olsa bunu anlamak çok daha kolaylaşırdı.)

Bu, Georgie'nin, Neal Kaliforniya'ya doğru yola çıkmadan önce onunla son konuşma şansıydı. Onun Kaliforniya'ya gideceğinden ***emin olmak*** için son şansıydı. Bunu sağlamak için ona ne söylemeliydi?

Derin bir nefes ***alıp bıraktı.*** Sonra ahizeyi tekrar kulağına götürdü.

"Neal?"

"Evet. Buradayım."

"Kadere inanır mısın?"

"Ne? Ne tür bir kadere?"

"Yani her şeyin önceden kararlaştırıldığına inanıyor musun? Bizim bu doğrultuda yaşamak zorunda olduğumuza?"

"Benim Kalvinist olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Belki." Georgie tekrar denedi. "Her şeyin önceden ***belirlenmiş*** olduğuna inanıyor musun? Önceden yazıldığına? Sence geleceğimiz hazır bir halde onu yaşamamızı mı bekliyor?"

"Kastettiğin buysa kadere inanmam," dedi Neal. "Takdiriilâ-hiye de."

"Neden?"

"Kadere inanmak sorumluluktan kaçmaktır. Yani her şey önceden yazıldıysa neden çaba harcayalım ki? Ben bir sonraki adımı kendimizin belirlediğine inanmayı tercih ederim. Kendi yolumuzu çizdiğimize. Bu senin için neden bu kadar önemli, Georgie?"

"Bilmiyorum." Georgie'nin sesi kendisine bile yabancı geldi.

"Hey... ***Georgie***?"

"Evet?"

"Seni beklettiğim için özür dilerim."

"Şu an mı?"

"Hayır. Bütün gün."

"Ah. Önemli değil."

Neal nefesini bıraktı. Canı sıkılmış gibiydi. "Aramayacağımı düşünmenden nefret ediyorum. Bu aralar aramızın gergin olmasından nefret ediyorum. Biz ne zaman bu hale geldik?"

"Sanırım sen bensiz Omaha'ya gittiğinde."

"Buraya sadece Noel tatilini geçirmek için geldim."

Georgie güçlükle konuştu. "Bu doğru değil."

Neal'ın dişlerini sıktığını duyabiliyordu. "Tamam," dedi Neal. "Haklısın."

Georgie hiçbir şey söylemedi.

Neal da sessizdi.

"Senden ayrılmadım," dedi nihayet. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Georgie. "Yine de aramız kötü."

Neal homurdandı. "O halde düzeltelim."

"Nasıl?"

"Sen ne zaman böyle çaresiz oldun, Georgie? Son konuşmamızda her şey yolundaydı."

"Hayır, son konuşmamızda sen bana Seth yüzünden kızmıştın."

Georgie dilini dişlerinin arasına aldı ve ısırmayı düşündü.

"Çünkü sen ona yine öncelik vermiştin."

"Hiç de değil," dedi Georgie. "Onu pat diye karşımda buldum. Beni uykumdan uyandırdı."

"Onu pat diye ***yatak odanda buldun***."

“Evet."

Neal bir kez daha homurdandı. "Bundan nefret ediyorum. Bundan ölesiye nefret ediyorum, Georgie."

"Biliyorum, Neal."

"Elinden gelen tek şey bu mu? Bunu ***bildiğini*** söylemek mi?"

"Sana onu asla yatak odama davet etmeyeceğimi söyleyebilirim," dedi Georgie. "Ama bazen onu karşımda buluveriyorum. İkinizin arasında seçim yapmamı istemediğini söylemiştin."

"Ve sen de böyle bir durumda beni seçeceğini."

"Öyle yapardım," dedi Georgie. "Seni seçerdim."

Neal öfkeyle nefesini bıraktı.

Georgie bekledi.

"Şu an neden tartışıyoruz ki?" diye sordu Neal. "Bugün seni aramadığım için beni cezalandırıyor musun?"

“Hayır."

"O halde neden tartışıyoruz?"

Sahi neden tartışıyorlardı? ***Şu an tartışmamaları gerekirdi. Georgie'nin güzel sözler söyleyerek Neal'a kendisini affettirmesi, sevdirmesi gerekirdi.***

"Çünkü," dedi güçlükle konuşarak. "Çünkü öyle istiyorum!"

"Ne?"

"Sana içimdeki her şeyi dökmek istiyorum. Kötü giden ne var ne yoksa masaya koymak istiyorum. Şu an her şeyi tartışmak istiyorum ki bunu bir daha yapmayalım!" Georgie artık bağırarak konuşuyordu.

Neal için için öfkelenmişti. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Yapamam!" dedi Georgie. "Seninle sürekli aynı konular hakkında tartışamam. Ve sürekli aynı konular hakkında tartışmaktan ***kaçmamam.*** Sen bana kızmıyormuşsun gibi, her şey yolundaymış gibi davranarak bir gün daha geçiremem. Bir gün daha senin benden sessizce nefret ettiğin zamanlarda kullandığım o neşeli sesle konuşamam."

"Georgie." Neal şaşırmış gibiydi. Ve incinmiş. "Ben senden asla nefret etmedim."

"Ediyorsun. Edeceksin. Hayatına yaptığım şeylerden nefret ediyorsun ve bu benden nefret etmenden farklı değil. En az onun kadar kötü. Benim yüzümden hayattan nefret ediyorsan bu en kötüsü."

"Tanrım. Hayattan nefret etmiyorum."

"Edeceksin."

"Bu bir tehdit mi?"

Georgie ağlamamak için kendini zor tuttu. "Hayır. Bir söz."

"Lanet olsun..." Neal sustu. O güne dek hiç Georgie'nin önünde küfretmemişti. Hatta Georgie onun hayatı boyunca bir kez bile küfretmediğini düşünüyordu. "Bu akşam senin neyin var böyle?"

"Sadece bu işe bir son vermeye çalışıyorum."

"Neye? İlişkimize mi?"

"Hayır" diye haykırdı Georgie. ***"Belki.*** İlişkimizde kötü giden her şeyi ortaya koymak istiyorum. Seni kandırarak bana dönmeye ikna etmek niyetinde değilim, Neal. Öyle olmayacağını bile bile sana her şeyin düzeleceğini söylemek niyetinde değilim."

"Saçmalıyorsun."

"Buraya dönersen hiçbir şey ***düzelmeyecek***. Beni affedersen ya da yapman gereken her neyse onu yaparsan. Kendine buna alışacağını söylersen. Seth'e, Los Angeles'a ve işime... Yanılıyorsun. Bütün bunlara ***asla*** alışamayacaksın. Ve beni suçlayacaksın. Seni bu şehirde tuttuğum için benden nefret edeceksin."

"Senden nefret ettiğimi söyleyip durmaktan vazgeç," dedi Neal soğuk bir sesle. "O kelimeyi kullanmaktan vazgeç."

"Bu sana ait bir kelime," dedi Georgie. "Bana değil."

"Neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü seni kandırmak istemiyorum."

"Neden sürekli bunu söylüyorsun?"

"Çünkü benliğimin bir parçası seni kandırmak istiyor. Benimle olmayı sürdürmen için söylenmesi gereken neyse söylemek istiyor. Sana her şeyin değişeceğini... ***düzeleceğini*** söylemek istiyorum. Artık daha mantıklı davranacağımı, daha anlayışlı olacağımı söylemek istiyorum. Ama öyle olmayacağım Neal, öyle olmayacağımdan eminim. Ve seni ***kandırmak*** istemiyorum. Hiçbir şey değişmeyecek."

Neal sessiz kaldı.

Georgie onun şu anki mutfaklarının karşı tarafında lavaboya baktığını hayal etti. Yüzünü duvara dönmüş, yatakta yanında yatarken hayal etti. Dönüp bir kez bile arkasına bakmadan arabayla uzaklaşırken hayal etti.

"Her ***şey*** değişecek," dedi Neal Georgie'nin beklemediği bir anda. "İstesek de istemesek de değişecek. Sen... sen bana daha iyi davranmak istemediğini mi söylemeye çalışıyorsun, Georgie?" Georgie'nin bu soruyu yanıtlamasına fırsat vermedi. "Çünkü ben sana daha iyi davranmak istiyorum. Bunu yapacağıma dair ***söz veriyorum***."

"Sana değişeceğimin sözünü veremem," dedi Georgie. Yirmi iki yaşındayken tutamayacağı sözler vermek niyetinde değildi.

"Yani değişmek istemiyorsun."

"Hayır. Ben..."

"En azından bunu yapmaya çalışacağına söz veremez misin? Şu andan itibaren deneyeceğine? Duygularımı daha fazla dikkate alacağına?"

Georgie telefonun sarı kordonunu uçları bembeyaz kesilene dek parmaklarına doladı. "Şu andan itibaren mi?"

"Evet."

Yirmi iki yaşındaki Georgie adına söz veremezdi. Peki, ya şimdiki hali adına? Neal'la telefonda konuşan ve ondan hâlâ vazgeçmeyen kadın adına?

"Ben... sanırım bunu yapabilirim."

"Bana her şeyin mükemmel olacağına dair söz vermeni falan istemiyorum," dedi Neal. "Sadece deneyeceğine söz ver. Seth yatak odandayken hissedebileceklerimi düşüneceğine söz ver. Sen işteyken yolunu gözlediğimde. Ya da bütün geceyi nasıl da bir yabancının partisinde geçirmek zorunda kaldığımda. Bir ahmak gibi davrandığımın farkındayım Georgie ve ben de böyle davranmamak için elimden geleni yapacağım. Birlikte denemeye ne dersin?"

"Şu andan itibaren mi?"

"Evet."

Şu andan itibaren, şu andan itibaren. Georgie bu düşünceye sımsıkı sarıldı. "Peki," dedi. "Söz veriyorum."

"Tamam. Ben de."

"Artık sana daha iyi davranacağım, Neal." Georgie sırtını dikleştirip yatağa yaslandı. "Senin hayatımdaki varlığını hafife almayacağım."

"Sen ***böyle bir şey*** yapmıyorsun ki."

"Evet, yapıyorum," dedi Georgie.

"Sadece kendini kaptırıp..."

"Yaptığım her şeyde yanımda olacağına kesin gözüyle bakıyorum. Beni her koşulda seveceğine."

"Öyle mi?"

"Evet. Üzgünüm, Neal."

"Üzülmene gerek yok," dedi Neal. "Buna kesin gözüyle bakmanı istiyorum zaten. Seni ***ne olursa olsun*** seveceğim."

Georgie kontrolü bir kez daha kaybetmeye başladığını hissetti. "Böyle söyleme. Sözünü geri al."

"Hayır."

"Sözünü geri al."

"Sen çıldırmışsın. Hayır."

"Böyle söylemen yaptığım her mantıksızlığı kabulleneceğin anlamına gelir. 'Her ne olursa olsun' diyerek bana sınırsız özgürlük tanıyorsun. Beni önceden affediyorsun."

"Aşk budur, Georgie. Kazara verilen hasarlardan korunma."

"Hayır, Neal. Ben bunu hak etmiyorum. Üstelik bu doğru bile değil. Doğru olsaydı beni bırakıp gitmezdin."

"Özür dilerim/' dedi Neal. "Dilerim" kelimesi ağzını ahizeye bastırmış gibi güçlükle duyulmuştu. "Seni bir daha asla bırakıp gitmeyeceğim."

"Gideceksin. Ve bu benim suçum olacak."

"Tanrım, Georgie. Her söylediğime bir karşılık buluyorsun. Böyle yaparsan seninle konuşmaya devam edemem."

"Eh, ileride de böyle olacağım. Hatta bundan daha kötü."

"Telefonu kapatıyorum," dedi Neal.

Georgie başını iki yana salladı. "***Kapama***."

"O zaman bu sohbete en başından başlayalım."

"Hayır!"

"Evet. Konuşmamıza en başından başlıyoruz." Neal sesini hâlâ yükseltmemişti ama her an patlayabilirmiş gibi konuşuyordu.

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi Georgie hızlı hızlı nefes alarak. "Bu hiçbir işe yaramaz. İyi ya da kötü her şey çoktan yaşandı zaten."

"Şimdi telefonu kapayacağım ve ikimiz de derin derin nefes alacağız, Georgie. Sonra seni tekrar arayacağım ve bu sohbete en başından başlayacağız."

"Hayır."

Neal dediğini yaptı.

Telefonu kapadı.

Georgie derin bir nefes almaya çalıştı ama soluğu boğazına takıldı.

Ahizeyi yerine koyup koridora çıktı ve Heather'ın banyosuna girdi. Aynada kendi yüzünü güçlükle tanıdı. Hayalet görmüş bir hayalet gibi solgun ve şaşkındı. Soğuk suyla yüzünü yıkadı ve gözyaşı dökmeden ağladı.

Georgie, kocasını kendisine böyle evlenme teklif etmeye ikna etmişti. Bunu yapmaması için ona yalvararak. Nihayet delirmiş gibi davranarak. Sihirli telefon onda olsaydı Neal da delirirdi...

Aslında ***onun*** telefonu da sihirliydi ama o bunun farkında bile değildi.

Tanrım, Georgie o korkunç sözleri neden söylemişti ki? Tekrar aynaya baktı. Neal'ın bahtına düşen kadına.

O sözleri doğru oldukları için söylemişti.

Tekrar odaya dönüp sarı telefona baktı.

Ahizeyi kaldırıp çevir sesini dinledi, sonra telefonu açık bırakıp yatağına yattı.

Telefonu açık bıraktığınızda duyulan o çevir sesi vardır ya? İşte o ses belli bir süre sonra susar.

SALI NOEL ARİFESİ 2013

27. BÖLÜM

Georgie uyandığında uyumuş olduğuna inanamadı. (Nasıl uyumuştu? Anlaşılan

bir hava bombardımanı altında bile uyuyabilirdi.) Döğrulup önce saate (sabah dokuzdu), sonra açık halde halının üstünde duran telefona baktı.

Ne yapmıştı böyle?

Ellerini yere koyup kendini aşağı attı ve daha yataktan inmeden ahizeyi havaya kaldırdı. Çevir sesini duyabilmek için biraz zaman alan birkaç deneme yapması gerekti. Sonra daha bir numara çevrilmeden diğerini çevirmeye çalışarak sabırsızca Neal'ın evini aradı...

Meşguldü.

Ne yapmıştı böyle?

Neal'ın annesi telefonda olmalıydı. Ya da babası. ***(Tanrım. Babası.)***

Georgie acil bir durumda bir aramanın nasıl bölünebildiğini hatırlamaya çalıştı. Operatörü arıyordunuz ve o araya giriyordu. Bu durum lisedeyken Georgie'nin başına bir kez gelmişti. O zamanlar telefonlarının çağrı bekletme fonksiyonu yoktu. Georgie'nin annesinin bir arkadaşı ona ulaşmak istemişti ve Georgie iki saattir telefonda Ludy'yle konuşuyordu. Operatör araya girdiğinde Georgie konuşanın Tanrı olduğunu zannetmişti. Sonrasında bir süre, yaptığı her telefon görüşmesinin operatör tarafından dinlendiği hissinden kurtulamamıştı.

Telefonu kapayıp yeniden denedi. Hâlâ meşguldü.

Ahizeyi yerine bıraktığı anda telefon çaldı.

Georgie ahizeyi çabucak tekrar kulağına götürdü. "Alo?"

"Benim/' dedi Heather. ***"Evin içinden arıyorum***

"Ben iyiyim," dedi Georgie.

"Belli oluyor. İyi olan insanlar etraflarındakilere hep ne kadar iyi olduklarını söylerler."

"Ne istiyorsun?"

"Az sonra çıkıyorum ve annem kahvaltıya inip beni uğurlamanı istiyor. O da şu

an tost hazırlıyor."

"Aç değilim."

"Annem bunalımdaki insanlara yemek yeme ve banyo yapmanın hatırlatılması gerektiğini söylüyor. Yani bir duş da alsan iyi olur."

"Tamam," dedi Georgie.

"Tamam, hoşça kal," dedi Heather. "Seni seviyorum/'

"Seni seviyorum, hoşça kal."

"Yine de buraya gelip beni uğurlayacaksın, değil mi?"

"Evet," dedi Georgie. "Görüşürüz."

"Seni seviyorum, görüşürüz."

Georgie telefonu kapayıp tekrar Neal'ın evinin numarasını çevirdi. Meşguldü.

Saate baktı. Dokuzu beş geçiyordu. Neal'ın, yarın sabah Kaliforniya'da olabilmesi için Omaha'dan saat kaçta yola çıkması gerekirdi? O Noel günü kaçta Georgie'nin evinde olmuştu?

Georgie hatırlayamıyordu. Ayrıldıkları hafta, döktüğü göz-yaşlarıyla bulanıklaşmıştı. Geriye dönüp baktığında gözyaşlarının bulanıklaştırdığı on beş yıl görüyordu.

Ahizeyi tekrar kaldırdı. ***Bir***, ***dört, sıfır, iki...***

Dört, ***beş***, ***üç...***

Dört, ***üç, üç***, ***bir...***

Meşgul.

"Duş al!" diye seslendi annesi koridorun diğer ucundan. "Tost hazırlıyorum!"

"Geliyorum!" dedi Georgie kapıdan.

Emekleye emekleye gardırobuna gidip içindeki eşyaları çıkarmaya başladı.

Patenler. Paket kâğıtları. Eski ***Kaşık*** dergileri.

Dolabın arka tarafında Noel süsleri için tasarlanmış kırmı-zı-yeşil bir kutu vardı. Georgie kutunun dört tarafına siyah keçeli kalemle SAKLANACAKLAR yazmıştı. Kutuyu çıkardı ve önüne alıp kapağını açtı.

İçi tamamen kâğıt doluydu. Neal'la evlendikten sonra ikinci bir Saklama Kutusu yapmıştı (bu kutu evlerinin tavan arasında duruyordu) ama artık bilgisayarı ve internet bağlantısı olduğu için eskisi gibi kâğıtları biriktirmek yerine ya internet sayfalarını işaretliyor ya da ekran görüntülerini kaydediyordu. Masaüstüne aldığı jpeg uzantılı dosyalar ya unutuluyor ya da bilgisayarının çöktüğü her defasında kayboluyordu. Georgie artık fotoğraf çıktısı almıyordu. Eski Noel fotoğraflarına bakmak istediğinde bellek kartlarını taraması gerekiyordu. Alice'in bebekliğinden kalan video kasetler vardı ama kasetler evdeki hiçbir makineye uymadığı için artık seyredilmiyordu.

Saklama Kutusu'nun en üstünde duranlar Georgie'nin, annesinin evinden taşındığı döneme aitti. Neal'la evlenmelerinin hemen öncesine ***(ki bu çoktan oldu,*** diye hatırlattı kendine).

Gelinliğinin faturasını buldu; ikinci el dükkânından alınmış üç yüz dolarlık bir gelinlik.

"Umarım bunu ilk giyen kadın mutluluğu bulmuştur," demişti Georgie Neal'a. ***"Kötü giden bir evliliğin lanetini üzerimde taşımak istemem***."

"Fark etmez," demişti Neal. ***"Biz böyle bir büyüyü etkisiz hale getirecek kadar mutlu olacağız"***

O zamanlar gerçekten ***mutluydu.*** Nişanlı oldukları dönemde. Georgie onu hiç o kadar mutlu görmemişti.

Neal, Georgie evlilik teklifini kabul edip yüzüğünü parmağına taktığında -yüzük Georgie'nin yüzükparmağının ikinci boğumunda kalınca Neal onu serçeparmağına geçirmişti— ayağa fırlayıp ona sarılmıştı. Dudaklarında öyle geniş bir gülümseme vardı ki gamzeleri o zamana dek bilinmeyen derinliklere ulaşmış gibiydi.

Neal bir elini Georgie'nin beline, diğerini ensesine koyarak ona sarılmış ve yüzünü öpücüklere boğmuştu. "Evlen benimle/' diyordu sürekli. "Evlen benimle, Georgie/'

Georgie de ona sürekli, ***tamam***, diyordu.

Georgie bu kulağa imkânsızmış gibi gelse de artık o anı hayal meyal hatırlıyordu; nasıl olmuştu da yaşanan her detayı zihnine kazımamıştı? Beyni bir noktada o sahneyi kanıksamış olmalıydı. Neal'la o kadar uzun süredir evliydiler ki nasıl gerçekleştiğinin önemi kalmamıştı.

Georgie Neal'ın mutlu olduğunu hatırlıyordu. Onun nasıl da ensesini tutup kendisine, ***"Şu andan itibaren. Şu andan itibaren her saniye***dediğini hatırlıyordu.

Tanrım Neal bunları söylemiş miydi gerçekten? Georgie aldığı evlenme teklifini yarım yamalak mı anlamıştı gerçekten?

Saklama Kutusu'ndakileri hevesle yeniden karıştırdı...

Üniversite diploması.

Casus dergisinden kopardığı gereksiz bir grafik.

Son Güneşi Durdurun karikatürü; Neal'ın şık giyimli, küçük kirpisinin cennete gittiği karikatür.

Ah... işte. Polaroid fotoğraflar.

Yeryüzünde Polaroid fotoğraf makinesiyle vedalaşabilen son kişi Georgie'nin annesi olmuştu. 35 mm'lik filmleri bastırmaktan bir türlü vazgeçememişti.

Kutuda Neal'ın Georgie'ye evlenme teklif ettiği günden kalan üç fotoğraf vardı. Üçü de evde, Noel ağacının önünde çekilmişti. Georgie lisedeki doğaçlama tiyatro grubunun üzerine bol gelen "HAYDİ, ŞİMDİ!" yazılı tişörtünü giymişti ve bütün hafta ağlamış gibi görünüyordu. (Çünkü gerçekten de öyle yapmıştı.) Geceyi direksiyon başında geçiren Neal'ın kareli pazen gömleği buruşuktu. Yine de fazlasıyla genç ve enerjik görünüyorlardı. Sıska Georgie. Etine dolgun Neal.

Fotoğraflardan sadece biri yeterince netti; Georgie gözlerini devirmiş, parmağına

fazlasıyla küçük gelen yüzüğü göstermek için elini yukarı kaldırmıştı ve Neal sırıtıyordu. Bu onun sırıtırken çekilmiş tek fotoğrafı olmalıydı. Dudaklarında bu kadar büyük bir gülümseme olduğunda kulakları ters bakan parantezler gibi üst ve altlarından kıvrılırdı.

Bu fotoğraflar çekildikten sonra Georgie'nin annesi Neal'a zorla pankek yedirmiş ve Neal son iki geceyi uykusuz geçirdiğini itiraf etmişti. "Nevada'da arabayı birkaç saatliğine kenara çektiğimi hatırlıyorum." Georgie bu sözleri duyunca Neal'ı odasına götürüp yatağa yatırmış, ayakkabılarını ve kemerini çıkarıp pantolon düğmelerini çözerek kalçasına, beline ve göbeğine masaj yapmıştı. Sonra onunla birlikte yorganın altına girmişti.

"***Evlen benimle***," diyordu Neal sürekli.

"Evleneceğim," diyordu Georgie de.

"Sanırım sensiz yaşayabilirim," demişti Neal son yirmi yedi saati bunu düşünerek geçirmiş gibi. "***'Ama buna yaşamak denmez*** ."

Georgie fotoğrafları yere koydu. Film gibi üç an. İşte Neal... mutlu ve umutlu. Georgie'nin Neal'ı. Gerçek olanı.

"Georgie!" diye bağırdı annesi. "Haydi!"

Georgie yere koyduğu fotoğraflara baktı ve kararıp gitmelerini bekledi.

28. BÖLÜM

Georgie'nin annesi kapıyı tıklatmadan içeri girdi. "Şimdi geliyordum/' dedi Georgie.

"Geç kaldın/' dedi annesi. "Heather'ı Dr. Wisner'a götürmeye gidiyoruz."

Georgie Heather'ın kendisinden farklı bir soyadı taşıdığını hep unutuyordu. Ailedeki herkesin soyadı birbirinden farklıydı. Annelerinin soyadı Lyons, Heather'ınki VVisner ve Georgie'ninki McCool'du. Georgie Grafton soyadını almak istemiş ama Neal izin vermemişti. "***Dünyaya Georgie McCool olarak gelip de bu şansı gör-düğün ilk yakışıklı erkek uğruna harcayamazsın***

"Sen o kadar da yakışıklı sayılmazsın."

"Georgie McCool. Şaka mı yapıyorsun*? *Sen bir James Bond kızısın. İsmini değiştiremezsin."

"Ama eşin olacağım."

"Biliyorum. Bunun için herhangi bir şey değiştirmene gerek yok."

"Bugün hiç kızlarla konuştun mu?" diye sordu Georgie'nin annesi.

"Henüz değil/' dedi Georgie. "Dün konuşmuştum."

Onlarla ***dün*** mü konuşmuştu? Evet. Alice ***Yıldız Savaşlarımla.*** ilgili bir şeyler söylemişti. Hayır... bu bir sesli mesajdı.

Georgie kızlarla önceki gün mü konuşmuştu?

"Sen de bizimle gel/' dedi annesi. "Biraz gezmiş olursun. Temiz hava iyi gelir."

"Evde kalmayı tercih ederim/' dedi Georgie. "Neal arayabilir."

Neal'ın şimdi onu araması neyi gösterirdi? Hâlâ Nebraska'da olduğunu mu? Kaderin değiştiğini mi?

"Telefonunu yanına al/' dedi annesi.

Georgie başını iki yana sallamakla yetindi.

Annesi yerde yanma oturdu. Giydikleri eşofmanların deseni aynıydı. Georgie'ninki pembe, annesininki maviydi. Annesi Georgie'nin kucağında duran Polaroid fotoğraflardan birini eline aldı; Neal'ın Georgie'ye, Georgie'nin ise dalgın gözlerle objektife baktığı bulanık bir fotoğrafı.

"Tanrım, o günü hatırlıyor musun?" diye iç geçirdi. "Zavallı çocuk sadece bir günde ülkenin bir ucundan diğerine geçmişti. Kahve içmek için bile durduğunu sanmıyorum. Neal büyük jestler yapma konusunda her zaman ustaydı, değil mi?"

Tek dizinin üstünde. Seth'in kaldığı dernek yurdunun önünde. Georgie'nin omuzlarının üstüne kiraz çiçekleri çizerken.

Gerçekten de hep öyle olmuştu.

Georgie'nin annesi fotoğrafı bıraktı ve kadife eşofmanın üstünden bacağını sıkıp hafifçe sarstı. "Her şey yoluna girecek," dedi. "Tıpkı o reklamda söyledikleri gibi. Her şey düzelir."

"Şu eşcinsel çocuklarla ilgili kampanyayı mı kastediyorsun?"

"Neyi kastettiğimin önemi yok. Bu söz her şey için geçerli. Şu an kendini berbat hissettiğinin farkındayım; yaran henüz taze. Muhtemelen ileriki günler daha da zor geçecek... kızları buna nasıl hazırlayacağınızı bilmiyorum. Ama zaman bütün yaraları iyileştirir, Georgie, hepsini. Bunun üstesinden gelmelisin. Günün birinde hem sen hem de Neal daha mutlu olacak. Sadece ayakta kalmalı ve kendine biraz zaman tanımalısın."

Annesi bu sözlerle birlikte Georgie'nin yüzünü öpücüklere boğdu. Georgie bu defa ondan kaçmamak için gayret etti (ama başaramadı). Annesi tekrar iç geçirip ayağa kalktı. "Mutfakta tostun duruyor. Ayrıca dünden bir sürü pizza kaldı..."

Georgie başını salladı.

Annesi kapının önünde durdu. "Bu ***her şey düzelecek*** nutkunu kız kardeşine de çeksem bana lezbiyen olduğunu itiraf eder mi dersin?"

Georgie neredeyse kahkaha atacaktı. "Senin bildiğinin farkında değil."

"Aslında bilmiyordum," dedi annesi. "Heather mezuniyet balosuna o takım elbiseyle katıldığı günden beri Kendrick onun lezbiyen olduğunu söylüyor ama ben iri göğüslü bir kadının hatlarını belli etmek isteyeceği konusunda ısrarcı davranıyordum. Mesela sen bu giyim tarzına rağmen lezbiyen değilsin."

"Evet..." dedi Georgie.

"Ama kanepemde bir kızın elini tutması da gözümden kaçmaz; kız fazlasıyla güzel olsa bile."

"Alison iyi birine benziyor."

"Benim için sorun yok," dedi annesi. "Ailedeki kadınlar erkeklerden yana şanssız zaten."

"Bunu nasıl söylersin? Sen Kendrick'le berabersin."

"Eh, ***artık*** Kendrick'le beraberim."

Georgie salona gidip Heather'la vedalaştı, sonra duş yapıp tekrar annesinin verdiği kıyafetleri giydi. Bir iç çamaşırı mağazasına gidip kendine yeni iç çamaşırı almadığına inanamıyordu.

Çamaşır odasına geçip Neal'ın tişörtünü çöpten çıkarmayı düşündü.

Bu tişörtü Neal'dan onun dairesinde kaldığı ilk hafta sonu almıştı. Georgie o hafta sonunu hep aynı kıyafetle geçirdiği için ter ve domates sosu kokmuş ama eve gidip de üstünü değiştirmek istememişti. İkisi de hafta sonunun bitmesini istemiyordu. Georgie orada duş almış ve Neal ona, kalçasından zor geçirdiği bir eşofman altı, Metallica tişörtü ve çizgili bir boxer vermişti.

Georgie gülmüştü. "Senin iç çamaşırını mı giymemi istiyorsun?"

"Bilmem," demişti Neal kızararak. "Neye ihtiyacın olabileceğini tahmin edemedim."

Pazar öğleden sonraydı ve Neal'ın ev arkadaşları işteydi. Georgie duştan çıktığında üzerinde Neal'ın tişörtü ve iç çamaşırı -bu da ona fazlasıyla küçük gelmişti- vardı ve Neal bakışlarını ondan kaçırmıştı.

Sonra gülmüş ve onu yatağa yatırmıştı.

Neal'ı güldürebilmek zordu...

Georgie ona sık sık gamzelerini heba ettiğini söyleyerek takılırdı. "Yüzün tıpkı bir O. Henry hikâyesi başlığı gibi. ***Dünyanın en tatlı gamzelerine sahip olup da hiç gülmeyen çocuk."***

"Ben gülüyorum."

"Ne zaman? Yalnız kaldığında mı?"

"Evet. Her gece herkesin uyuduğundan emin olduktan sonra yatağıma oturup çılgınlar gibi gülüyorum."

"Bana hiç gülmüyorsun."

"Sana gülmemi mi istiyorsun?"

"Evet," dedi Georgie. "Ben mizah yazarıyım. Herkesin bana gülmesini isterim."

"Sanırım gülmeyi seven biri sayılmam."

"Ya da beni komik buımuyorsundur."

"Sen çok komiksin, Georgie. Bunu kime istersen sorabilirsin."

Georgie onun göğsünü çimdikledi. "Seni güldürebilecek kadar komik değilim."

"Bir şeyi komik bulduğumda içimden gülmek gelmiyor," dedi Neal. "Onun yerine 'işte bu çok komik' diye düşünüyorum."

"Hayatım bir O. Henry hikâyesi başlığı gibi. ***Dünyanın en komik kızı ve ona hiç gülmeyen çocuk”***

"'Dünyanın en komik kızı' ha? Şu an içimden gülüyorum işte."

Neal'ın gamzeleri, o sadece gülümsemeyi düşündüğünde bile gözler önüne serilirdi. Mavi gözleri de ışıl ışıl parlardı.

Aynı konuşmayı senelerce yapmışlardı ama zaman içinde işin esprisi kaçmıştı.

"Hazırladığımız diziyi izlemediğini biliyorum," diyordu artık Georgie.

"Onu bizzat kendin hazırlamasaydın sen de seyretmezdin," diyordu Neal da. Çamaşırları katlarken. Ya da avokado doğrarken.

"Evet ama bu ***benim*** dizim. Ve sen kocamsın."

"Onu son seyredişimde bana ukala demiştin."

"Çünkü ***ukalalık ediyordun.*** Dizi senin seviyenin altındaymış gibi davranıyordun."

"Çünkü ***öyleydi.*** Tanrım Georgie, bu dizi senin seviyenin de altında."

Neal'ın sözlerinde haklı olmasının bir önemi yoktu.

Her neyse.

Georgie'nin bu tişörtü aldığı gün Neal gülmüş ve onu yatağa yatırmıştı.

Çünkü Neal bir şeyi komik bulduğunda değil, sadece mutlu olduğunda gülüyordu.

29. BÖLÜM

Evde kimse kalmamıştı. Georgie'nin annesi köpeklerin Noel ilahilerini dinleyebilmesi için salondaki televizyonu açık bırakmıştı.

Georgie mutfak masasına oturup duvardaki telefona baktı.

Neal artık onu geçmişten arayamazdı. Georgie onun bunu yapmasını istemiyordu.

Bu ilişkinin bitmesini istemiyordu.

Henüz Neal'ı ***yitirmeye*** hazır değildi. Geçmişteki kendisi için bile. Neal'a özgürlüğünü kazandırmaya hazır değildi.

(Birileri Georgie'ye sihirli bir telefon bahşetmişti ve onun yapmak istediği tek şey gece geç saatlere dek eski erkek arkadaşıyla konuşmaktı. Eline gerçek bir zaman makinesi geçse herhalde onu da erkek arkadaşına sarılmak için kullanırdı. ***Hitleri öldürmek kendisine mi kalmıştı zaten!)***

Georgie'nin hafta boyu konuştuğu Neal belki şu an Kaliforniya'ya dönmek üzere yoldaydı ya da belki değildi ve bütün bunlar bir hayal ürünüydü. Ama Georgie'nin ulaşabileceğini düşündüğü Neal hâlâ o Neal'dı. Birlikte işleri yoluna koyabileceğine inandığı Neal.

Onun Neal'ı...

Onun Neal'ı artık aramalarına cevap vermiyordu.

Onunla iletişim kurmak istemiyordu.

Ve belki bu artık ona ait olmadığı anlamına geliyordu. Hiçbir zaman tam anlamıyla ona ait olmadığı.

Neal.

Georgie ayağa kalkıp mutfaktaki telefona gitti ve elini soğuk gövdesinde dolaştırdıktan sonra ahizeyi kaldırdı. Telefondaki düğmeler aydınlandı ve Georgie Neal'ın cep telefonunu tuşladı...

Doğrudan telesekreter devreye girdi.

Georgie ne söyleyeceğini bilmese de mesaj bırakmaya hazırlandı ama bip sesi duyulmadı. "Üzgünüz," dedi bir ses. "Bu mesaj kutusu dolu." Görüşme sonlandı ve Georgie çevir sesi duydu.

Ahizeyi elinde tutarak duvardan aşağı kaydı.

Neal'ın şu an 1998 yılında onun yanına gelmek üzere yolda olup olmamasının önemi var mıydı? Yanına ***hiç*** gelmemesinin? Georgie gelecekte Neal'ı kaybedecekse geçmişte onu kazanmasının ne anlamı vardı?

Neal birkaç gün içinde kızlarla birlikte Kaliforniya'da olacaktı. Georgie onları havaalanında karşılayacaktı. Neal'la on gün süren bir suskunluğun ardından birbirlerine ne diyeceklerdi?

Neal'ın geçen hafta evden ayrıldığı o anda donup kalmış gibiydiler. Hâlâ o durumdaydılar.

Çevir sesi ahizenin yerinde olmadığını söyleyen uyarı sinyaline dönüştü. Georgie'nin elinden bıraktığı ahize kıvrık kordonun ucunda sallandı.

Dün gece Neal da böyle mi hissetmişti? (1998'de.) Georgie telefonu açık bıraktığında. Zaten yeterince üzgündü ve sesi fazlasıyla korktuğunu söylüyordu. Georgie'ye ulaşamayınca deliye dönmüş olmalıydı. Onu kaç kez aramayı denemişti?

Georgie o güne dek hep Neal'ı Noel sabahı onun kapısına getirenin romantik bir dürtü olduğunu düşünmüştü. Ama belki arabasına atlamasının sebebi Georgie'ye ulaşamamasıydı. Belki sadece onu görmeye ve ilişkilerinin sürdüğünden emin olmaya ihtiyacı vardı.

Georgie ağır hareketlerle ayağa kalktı.

Neal. Büyük jestlerin ustası Neal. Çölü aşıp dağların arasından Georgie'ye ulaşan Neal.

Neal.

Georgie'nin arabasının anahtarı Heather'ın tezgâhta bıraktığı yerde duruyordu. Georgie anahtarı aldı.

Başka neye ihtiyacı vardı? Ehliyete, kredi kartına, telefona; bütün bunlar arabadaydı. Garaj kapısından çıkarsa evin kapıları kilitli kalırdı. Dışarı çıkmadan önce köpek yavrularını kontrol etti.

Bunu yapabilirdi.

Son çaresi buydu.

30. BÖLÜM

Georgie kapanan garaj kapısının altından geçti. "Yaptığın çok yanlış/' dedi biri. "Bu çok tehlikeli."

Georgie dönüp baktı. Seth evin önündeki basamaklarda oturuyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordu Georgie.

Seth başını iki yana salladı. "Kapıyı açtığında sana ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Aklını yitirmiş olmalısın. Hem de fena halde. ***Kesinlikle*** bir çılgın gibi giyiniyorsun. Belki hiçbir şey söylemeden seni yere serer ve ofise sürüklerim. Bunun için ağır bir şeylere ihtiyacım var. Şu senin eski sarı telefonundan faydalanmayı düşünüyorum."

Georgie ona doğru birkaç adım attı. Seth'in üzerinde koyu renkli, kısa paçalı bir kot pantolon, ucu sivri Oxford ayakkabılar ve Bing Crosby'nin ***White Christmas*** şarkısını söylerken giyebileceği türde yeşil bir kazak vardı.

Georgie onun gözlerine baktı. Berbat görünüyordu.

"Herhalde şu an işe gitmiyorsun," dedi Seth.

Georgie başını iki yana salladı.

"Yazı da yazmadın/'

Seth'i dikkatle süzdü.

"Ben de yazmadım/' dedi Seth. Sonra güldü. Attığı acılı ama içten bir kahkahaydı. Ellerini arka ceplerine sokup çimenlere baktı. "Aslında bu doğru sayılmaz. Sana bir sürü e-posta yazdım. 'Selam Georgie ne haber?', 'Selam Georgie, sence bu komik mi?', 'Selam Georgie, bu işin altından tek başıma kalkamıyorum. Daha önce hiç denememiştim ve şimdi yapamayacağımı biliyorum. Bu berbat bir şey.'" Georgie'ye baktı. ***"Selam Georgie***."

"Selam," dedi Georgie.

Bir süre sıcak bir şeye dokunuyormuşçasına birbirlerine baktılar. Bakışlarını ilk

kaçıran Seth oldu.

"Üzgünüm," dedi Georgie.

Seth hiçbir şey söylemedi.

Georgie ona doğru bir adım daha attı. "Toplantıyı erteleyebiliriz. Maher Jafari bizi sevdi."

"Bunu yapabileceğimizden emin değilim," dedi Seth. "Önemli olduğunu da sanmıyorum."

"Bence önemli."

Seth başını tekrar Georgie'ye çevirdi. "O halde hangi tarihe erteleyelim, Georgie? Önümüzdeki hafta ajandana delilik halinden sıyrılacağım not aldın mı? Neal için ocak ayı uygun mu? Seni rahat bırakır mı?"

"Seth, lütfen..."

Seth oturduğu basamaktan kalkıp Georgie'ye doğru yürüdü. "Lütfen ne? Neal hakkında konuşmayayım mı? Her şey yolundaymış gibi mi davranayım? Tıpkı senin gibi."

"Hiç anlamıyorsun."

Seth hayal kırıklığına uğramışçasına elini kaldırdı. "Bunu benden daha iyi anlayan olabilir mi? Ben en başından beri buradaydım. Yaşananların tam göbeğinde."

"Şu an seninle bu konuyu konuşamam. Gitmem gerek." Georgie arkasını döndü ama Seth onu kolundan tutup durdurdu.

Sesi yumuşaktı. "Bekle."

Georgie durup ona baktı.

"Düşünüyorum da/' dedi Seth, "bana geçmişe dönme imkânım olsaydı bir şeyleri değiştirip değiştirmeyeceğimi sormuştun. Sana değiştireceğimi söyledim ***-ki kesinlikle değiştirirdim-*** ama neyi değiştireceğimden bahsetmedim..." Derin bir

nefes bıraktı. "Belki hiçbir şey böyle olmak zorunda değil Georgie, bunun farkında mısın?"

Georgie başını iki yana salladı. "Hayır."

"Sürekli o Cadılar Bayramı'm düşünüyorum. Neal'ın sana kötü davrandığı o günü. Benden seni eve bırakmamı istemiştin ve bunu yaptım. Seni... seni orada bir başına bıraktım. Belki de hatalıydım. Belki yanında kalmalıydım."

"Hayır. Seth..."

"Belki de böyle olmamalıyız, Georgie."

"Hayır."

"Nereden biliyorsun?" Seth onun kolunu sıktı. "Sen mutlu değilsin. Ben mutlu değilim."

"Sen gayet mutlu görünüyorsun."

"Sana kıyasla öyle olabilirim."

"Hayır," dedi Georgie. "Sen gerçekten mutlu görünüyorsun."

"Benim sadece seninle beraberkenki halimi biliyorsun."

Georgie hafifçe iç geçirdikten sonra usulca kolunu çekti.

"Ben..." Seth ellerini tekrar ceplerine soktu. "Bu yürütebildiğim tek ilişki. ***İkimizin ilişkisi.*** Seni seviyorum, Georgie."

Georgie bu sözlerin etkisiyle gözlerini kapadı.

Sonra tekrar açtı. "Ama bana âşık değilsin."

Seth az önceki kadar acılı bir kahkaha attı. "Bu seçeneğe sahip olmamın üstünden o kadar uzun zaman geçti ki artık öyle olup olmadığımdan bile emin değilim. Bildiğim tek şey seni bu halde görmenin içimi acıttığı."

Gömleğinin yakası kazağına sıkışmıştı. Georgie elini uzatıp düzeltti.

"Seni bu halde görmek de benim içimi acıtıyor."

Yüzleri çok yakın duruyor, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Georgie daha önce hiç bu kadar yakın durmadıklarından emindi.

"Geçmişe dönebilseydim," dedi Seth, "değiştireceğim tek şey bu olurdu."

"Geçmişe dönemeyiz," diye fısıldadı Georgie.

"Seni seviyorum," dedi Seth.

Georgie başını salladı.

Seth ona biraz daha yaklaştı. "Bunu senden de duymaya ihtiyacım var."

Georgie bakışlarını ondan kaçırmadı. İyice düşündükten sonra nihayet, "Ben de seni seviyorum Seth ama..." dedi.

"Sus," dedi Seth. "Bir şey söyleme. Biliyorum." Omuzları rahatladı ve kendini Georgie'den uzaklaştırdı. Bu hareketiyle vücutları tekrar normal konumlarına kavuşmuştu.

Aralarında yeni bir sessizlik oldu.

"Eee..." dedi Seth garaj yoluna bakarak. "Nereye gidiyorsun?"

"Omaha ya," dedi Georgie.

"Omaha," diye tekrarladı Seth. "Sonsuza dek Omaha'ya gidiyorsun..." Hızlıca uzanıp Georgie'nin başının üstüne bir öpücük kondurdu. Sonra zarif adımlarla arabasına doğru yürüdü. "Bana salata sosu almayı unutma."

31. BÖLÜM

Georgie daha önce hiç kendi uçuşu için arabayla havaalanına gitmemişti. Daha önce sadece bir kez, on bir yaşındayken Mi-chigan'daki babasını ziyaret etmek için tek başına uçağa binmişti. Bu ziyaret iyi geçmemiş ve Georgie bir daha oraya gitmemişti. O lisedeyken babası ölmüş ve annesi cenazeye katılmak isteyip istemediğini sormuştu. Georgie'nin cevabı olumsuzdu.

Neal bunu duyduğunda adeta şok geçirmiş, "Gerçekten gitmedin mi?" diye

sormuştu. Şoka girdiğini iki milimetre kadar yukarı kalkan sol kaşından anlamak mümkündü. (Neal'ın yüzü açan bir çiçek gibiydi... Hareket ettiğini anlamak için hızlandırılmış fotoğrafçılığa ihtiyaç duyardınız. Ama Georgie bu konuda öyle uzmanlaşmıştı ki onun neredeyse her kıpırtısından anlam çıkarabiliyordu.)

"Onu doğru düzgün tanımıyordum," dedi Georgie. Neal'ın ailesinin bodrumundaki çekyatta oturuyorlardı. Evlendikten sonraki ikinci ya da üçüncü Noel'lerini geçiriyorlardı ve Neal'ın ailesinin evinde bir hafta kadar kalacaklardı.

Neal'ın eski odasında çift kişilik bir yatak olduğu halde Margaret onları bodruma hapsetmişti. ***"Annen odanın kutsallığını bozmamızı istemiyor herhalde***diye takılmıştı Georgie. Neal'ın ailesi oğulları üniversiteye başladığından beri onun odasına dokunmamıştı. Ne-al'ın, lise yıllarında duvara astığı güreşle ilgili gazete kupürleri ve takım fotoğrafları hâlâ yerli yerinde duruyordu. Gardıroptaki giysileri de öyle.

"Tıpkı Walt Disney'in Disneyland'de sergilenen ofisi gibi her şey bıraktığın gibi duruyordemişti Georgie.

"Duvarlarda köpek fotoğrafları görmeyi mi tercih ederdin?"

"Seni üzerinde on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir mayoyla terden sırılsıklam olmuş halde gösteren o garip fotoğraflar yerine mi?"

"O mayonun adı singlet"

"Çok rahatsız edici bir görüntüsü var"

Neal'ın annesi aile fotoğraflarını bodrumda tutuyordu. Georgie ve Neal'ın orada kaldığı hafta bodrumda ne kadar fotoğraf varsa önlerine koymuştu. Georgie kucağında iri çiçek resimleriyle süslü bir fotoğraf albümüyle, "Günün birinde Amerika başkanı olursan/' demişti Neal'a, "senin her anını kayıt altına aldığı için tarihçiler annene teşekkür edecekler."

"Annem tek çocuk olduğum için benimle ilgili bütün hatıraları ölümsüzleştirmek istiyor/' demişti Neal da.

Neal katı bir çocuktu. Küçükken gözleri iri ve yuvarlaktı. Beşinci doğum gününde doğrudan objektife bakıyordu. İlkokulda, bordo pantolonunun içine soktuğu beyaz tişörtü ve yetmişli yıllara özgü kabarık saçlarıyla bir hobbite hiç

olmadığı kadar çok benziyordu. Ortaokulda omuzları hafifçe öne çıkmış ve ayakları yere daha sağlam basmaya başlamıştı. Karşısındakini onu yere sermekle tehdit edecek türde bir çocuk değildi. Sadece kolay kolay ***yere serileme-yecek*** bir çocukmuş gibi görünüyordu. Lise yıllarında eskisinden iri ve sağlam bir vücuda sahipti. Yerinden oynatmanın mümkün olmadığı bir obje gibiydi.

Georgie kanepede albümleri gözden geçiriyor, yanında oturan Neal da miskince onun saçlarıyla oynuyordu; nasıl olsa o bütün fotoğrafları daha önce görmüştü.

Georgie Neal ve Davvn'un lisedeki bir dansa gitmek üzere hazırlanmışken çekilmiş fotoğrafında durdu. ***Tanrım, ikisi gerçekten de John Cougar Mellencamp'in bir klibinden fırlamış gibi görünüyordu.***

"Evet/' dedi Neal. "Ama yine de..."

"Yine de ne?" Georgie fotoğrafın üstündeki naylon korumayı düzeltti.

"Yine de o senin baban."

Georgie bakışlarını lisedeki Neal'dan ayırıp yanında oturan Neal'a çevirmişti. Yirmi beş yaşındaki Neal'a. Neal lisedeki halinden daha rahattı. Gözlerinin kenarlarındaki gerginlik azalmıştı. Sözlerini tamamladığında Georgie'yi öpecekmiş gibi görünüyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Georgie.

"Nasıl olur da babanın cenazesine gitmezsin?"

"Onu baba gibi görmüyordum."

Neal onun daha detaylı bir açıklama yapmasını bekledi.

"Annemle sadece on dakika evli kalmış. Bizimle yaşadığını bile hatırlamıyorum. Ben dört yaşındayken Michigan'a taşınmış zaten."

"Onu hiç özlemedin mi?"

"Neyi özleyeceğimi bile bilmiyordum ki."

"Ama ***bir şeyleri*** özlüyordun, değil mi? En azından bir babanın varlığını?"

Georgie omuzlarını silkti. "Sanırım hayır. Sorduğun buysa, kendimi hiçbir zaman eksik falan hissetmedim. Bence bir babaya sahip olmak çok da şart değil."

"Bu kesinlikle yanlış bir ifade."

"Ah, ne demek istediğimi biliyorsun." Georgie tekrar albüme döndü. Albümde Neal'ın mezuniyet gününde çekilmiş birkaç fotoğraf vardı. Neal bu fotoğraflarda on sekiz yılın sonunda artık annesinin fotoğraf çekme tutkusuna olan sabrını yitirmiş gibi görünüyordu. Neredeyse her fotoğrafta onunla boy gösteren babasının ise biraz daha toleranslı bir hali vardı.

"Ne demek istediğini gerçekten de ***bilmiyorum***," dedi Neal.

Georgie sayfayı çevirdi. "Eh, bir baban, özellikle de iyi bir baban varsa ne güzel ama illa ki bir babaya sahip olman ***gerekmiyor."***

Neal doğrulup ondan uzaklaştı. "Babalar kesinlikle gereklidir."

"Bence öyle olmamalılar/' dedi Georgie kanepede ona doğru dönerek. "Benim babam yoktu."

Neal'ın kaşları çatılmış, dudakları tek çizgi halini almıştı. "Bu, babaya ihtiyaç duymadığın anlamına gelmez."

"Ama gerçekten de ***ihtiyaç duymadım.*** Babasız büyüdüm ve gayet iyiyim."

"İyi filan değilsin."

"Öyle olmadığını da nereden çıkardın?"

Neal başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Şaşırtıcı bir biçimde mantıksız konuşuyorsun," dedi Georgie.

"Mantıksız konuşmuyorum. Bu konuda kimse tartışmaz bile. Babalar opsiyonel değildir. Benim babam öyle değildi."

"Çünkü o hep senin yanındaymış," dedi Georgie. "Ama aksi olsaydı, annen onun bıraktığı boşlukları doldururdu. Anneler böyle yapar."

"Georgie." Neal onun omuzlarına ve saçlarına dokunan kolunu çekti. "Çarpık bir düşünce tarzı bu."

Georgie kucağındaki fotoğraf albümüne sarıldı. "Nasıl çarpık? Koşullara uyum sağlamış tek ebeveynli bir ailenin kızıyım ben."

"Annen koşullara uyum sağlamış bir kadın değil."

"Eh, bu doğru. Belki çocukların annelere de ihtiyacı yoktur." Georgie işi şakaya vurmuştu.

Neal ise şaka yapmıyordu. Başını iki yana sallamaya devam ederek kanepeden kalktı.

"Neal..."

Georgie'den uzaklaşıp merdivene yürüdü.

"Bu seni neden bu kadar öfkelendirdi?" dedi Georgie. "Bizim henüz çocuğumuz bile yok."

Neal basamaklardan çıkarken durdu. Georgie'yle göz teması kurabilmek için aşağı eğilmek zorunda kaldı. "Çünkü henüz çocuğumuz bile yok ve sen beni onun hayatında bir opsiyon olarak görüyorsun."

Georgie hatalı olduğunu itiraf etmekten, sözlerinin aslında ne anlama geldiğini açıklamaktan kaçınarak, "Kastettiğim sen değilsin," dedi. "Genel anlamda bütün erkekler."

Neal tekrar doğrulup gözden kaybolmuştu. "Şu an seninle bu konuda konuşamam. Yukarı çıkıp yemeğin hazırlanmasına yardım etmeliyim/'

Georgie albümü tekrar kucağına koyup sayfaları çevirmişti.

"Uçuşunuz nereye?" diye sordu tezgâhın ardındaki kadın, Georgie'ye bakmadan.

"Omaha'ya."

"Soyadınız?"

Georgie soyadını kodladı ve kadın klavyenin tuşlarına bastı. Sonra kaşlarını

çattı. "Rezervasyon numaranız yanınızda mı?"

"Rezervasyon numaram yok," dedi Georgie. "Bir rezervasyon numarasına ihtiyacım olduğu için buradayım."

Gişe yetkilisi başını kaldırıp baktı. Ellili yaşların sonunda görünen siyahi bir kadındı. Saçlarını topuz yapmıştı ve altın çerçeveli gözlüğünün ardından Georgie'ye bakıyordu. "Biletiniz yok mu?"

"Henüz yok," dedi Georgie. Havaalanına girdiğinde karşısına çıkan ilk bankoya yürümüştü. Bu havayolu şirketinin Omaha'ya uçtuğundan bile emin değildi. "Buradan bilet alamaz mıyım?"

"Alabilirsiniz... Omaha'ya bugün mü uçmak istiyorsunuz?"

"Mümkün olan en kısa zamanda."

"Noel arifesindeyiz," dedi kadın.

"Biliyorum." Georgie başını salladı.

Yaka kartından isminin Estelle olduğu anlaşılan kadın kaşlarını kaldırdı ve klavyeye yeni bir şeyler yazdı.

"Omaha'ya gitmek istiyorsunuz."

"Evet."

"Bu gece."

"Evet."

Klavyenin tuşlarına basmaya devam etti. Bunu yaparken düzenli aralıklarla ***memnuniyetsizliğini*** ifade eden sesler çıkarıyordu.

Georgie huzursuzca kıpırdanıp arabasının anahtarını bacağına çarptı. Nereye park ettiğini daha şimdiden unutmuştu.

Gişe memuru Estelle yerinden kalkıp duvarda asılı duran bir telefona gitti. Bu özel bir telefona benziyordu. Üstündeki duvarda turuncu bir ışık vardı. ***İşte sihirli telefon dediğin böyle olmalı,*** diye düşündü Georgie.

Sonra Estelle hiç durmadan klavye tuşlarına bastığı masasına döndü. "Pekâlâ/' dedi bir süre sonra iç geçirerek.

Georgie dudaklarını yaladı. Dudakları çatlamıştı ama yanında dudak kremi yoktu.

"Sizi bu akşam United havayollarıyla Denver'a uçurabilirim. Orada yapabileceğiniz tek şey şansınızın yaver gitmesini ummak. Sistemde rötarlı uçuşlar var."

"Kabul ediyorum," dedi Georgie. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyin/' dedi Estelle. "Şu an sizi Noel arifesinde Denver havaalanına hapsetmeye hazırlanıyorum. Kimliğinizi alabilir miyim?"

Georgie ona sürücü belgesini ve kredi kartını verdi.

Bilet fazlasıyla pahalıydı ama Georgie hiç düşünmeden ödemeyi yaptı.

"Bu paraya Singapur'a da uçabilirdiniz," dedi Estelle. "Hem de aktarmasız. Bagaj verecek misiniz?"

"Hayır," dedi Georgie.

Estelle yazıcıya elini uzatıp biletlerin basılmasını bekledi. "Oma-ha'da yarım metre kardan başka ne var ki?"

"Çocuklarım," dedi Georgie yüreğinin sıkıştığını hissederek. "Ve kocam."

Estelle'in yüzü, Georgie bankonun önüne geldiğinden beri ilk defa yumuşadı. Georgie'ye biniş kartlarını verdi.

"Umarım oraya bir an önce ulaşırsınız. Acele edin. Yirmi dakika içinde kapıda olmalısınız."

Georgie sonraki yirmi dakika boyunca kendini bir romantik komedi filminin kahramanı gibi hissetti.

Fonda hangi şarkı çalması gerektiğini bile düşündü; Kenny Loggins'ten ***Celebrate Me Home***'un muzafferane, etkileyici bir canlı versiyonu. (Şarkı yavaş

başlayıp karşı konulması güç bir kreşendoya ulaşıyordu. Yüksek dozda soul müzik.)

Georgie havaalanında koştu. Peşinde sürükleyeceği bir bavulu, elinden tutacağı bir çocuğu yoktu.

Diğer ailelerin yanından geçti. Sevgi dolu yaşlı çiftlerin. Üzerlerinde kırmızı-yeşil kazaklarla Noel ilahileri söyleyen gönüllülerin.

Her adımda kendine güveni artıyordu.

Aslında bunu Neal geçen hafta evden ayrıldıktan on dakika sonra yapmalıydı. Gerçek aşka kavuşmak için ülkenin bir ucundan diğerine uçmak atılması gereken doğru adımdı. (Her zaman.) (Her koşulda.)

Georgie Neal'a kavuşabilse her şey düzelecekti. Onun sesini duyabilse. Onun kendisine sarıldığını hissedebilse.

Tıpkı Neal'ın on beş yıl önce Georgie'nin kapısında belirmesiyle her şeyin düzeldiği gibi. (Yarın sabah.) Georgie o gün Neal'ın yüzünü görür görmez onu affetmişti.

Nefes nefese kalmış ve kıpkırmızı kesilmiş halde kapıya ulaştığında uçak çoktan yolcu almaya başlamıştı. Sarışın, güzel bir uçuş görevlisi biletini alıp ona gülümsedi. "İyi yolculuklar... ve mutlu Noeller."

32. BÖLÜM

Uçak kalkmadı.

Yolcular kemerlerini takmış, elektronik aletlerini kapamışlardı. Güzel uçuş görevlisi onlara bir felaket anında ya da ölümün kesin olduğu bir durumda hangi çıkışı kullanmaları gerektiğini gösterdi. Sonra uçak birkaç dakika uçuş sırası bekledi.

Birkaç dakika daha.

Büyük ihtimalle uçuş sırası bekleyerek yirmi dakika geçmişti.

Georgie solaryumda fazla kalmış gibi görünen ve bacağı onunkine sürttüğü her

defasında huzursuzlanan bol makyajlı bir kadınla, "BU BERBAAAAAAAT" yazılı bir tişört giymiş Alice yaşlarındaki bir çocuğun arasında oturuyordu. (Georgie'ye göre çocuk ***Jeff'd Up'ı*** seyredemeyecek kadar küçüktü.)

"Demek Trev'i seviyorsun ha?" diye sordu çocuğa.

"Kimi?"

"Tişörtünü kastediyorum."

Çocuk omuzlarını silkip telefonuyla ilgilenmeye devam etti. Bir süre sonra uçuş görevlisi gelip ondan telefonunu kapamasını istedi.

Kırk dakikalık beklemenin ardından Georgie oğlanın, bronz tenli, gergin kadının oğlu olduğunu fark etti. Kadın oğluyla konuşabilmek için sürekli Georgie'ye doğru eğilmek zorunda kalıyordu.

"Yer değiştirmek ister misiniz?" diye sordu Georgie ona.

"Aramızda hep boş bir koltuk bırakırım," dedi kadın. "Kimse orta sıraya oturmak istemediği için çoğunlukla o koltuk da bize kalır."

"Oğlunuzla oturmak isterseniz yer değiştirebiliriz," dedi Georgie.

"Hayır," dedi kadın. "Herkes yerinde kalsa iyi olur. Cesetlerin kimliğini oturdukları koltuk numaralarından tespit ediyorlar."

Kaptan pilot anons yapıp havalandırmayı açamadığı için özür diledi ve "biraz daha sabretmelerini, uçuş için beşinci sırada olduklarını" söyledi.

Bir sonraki anonsunda artık uçuş sırasında olmadıklarını, Den-ver'dan gelecek haberi beklediklerini belirtti.

Georgie, yanında oturan oğlana bir kez daha telefonunu kapamasını söylemeye gelen uçuş görevlisine, "Denver'da ne var ki?" diye sordu.

"Kar fırtınası," dedi görevli neşeyle.

"Orada kar mı yağıyor?" diye sordu Georgie. "Denver'a hep kar yağmaz mı zaten?"

"Denver'dan Indianapolis'e dek tipi var."

"Buna rağmen kalkacak mıyız yani?"

"Fırtına yön değiştiriyor," dedi görevli. "Kalkış için izin bekliyoruz."

"Ah," dedi Georgie. "Teşekkürler."

Uçak tekrar kapıya döndü. Sonra bir kez daha uçuş sırasına girdi. Georgie yanındaki oğlanın telefonunun şarjı bitene dek oyun oynamasını seyretti.

Havaalanında hissettiği bütün o gerginlik ve adrenalin bacaklarından aşağı akmıştı. Şimdi karnı açtı ve üzgündü. Yanındaki kadına sürtünmemek için koltuğunda öne doğru kaykıldı.

Aklında sürekli Neal'la yaptığı son telefon görüşmesi, son tartışma vardı. Sonra bunun gerçekten son tartışmaları olup olmayacağını merak etti. Neal'ı korkutup kendisine evlenme teklif etmekten vazgeçirdiyse yaptıkları bütün kavgaların zamandan silinmiş olması gerekmez miydi?

Kaptan pilot güzel haberi verdiğinde -"Nihayet kalkışa hazırız"— Georgie'nin artık acelesi kalmamıştı. ***Araf'tayım,*** diye düşündü. ***İki mekân ve iki zaman arasında***. ***Kimsenin ulaşamayacağı bir yerde.***

Etrafındaki herkes neşelenmişti.

Georgie iyi bir uçak yolcusu sayılmazdı. Neal kalkış ve türbülans-larda hep elini tutardı.

Artık aileleri, hep birlikte aynı koltuk sırasında oturamaya-cakları kadar büyüdüğü için uçakta yan yana iki koltuk sırasını kaplıyorlardı. Georgie ve Neal gerektiğinde el ele tutuşabilmek için koridor tarafındaki koltuklara oturuyorlardı.

Uçak sarsılmaya başladığında Neal bazen çözdüğü bulmacadan başını bile kaldırmadan Georgie'nin eline uzanırdı. Georgie kızları düşünerek korkusunu belli etmemeye çalışırdı. Ama hep korkardı. Bir ses çıkarır ya da derin bir nefes alırsa Neal elini sıkıp ona bakardı. ***"Hey. Gün ışığı. Korkacak bir şey yok. Hostese baksana, uyukluyor. Her şey yolunda"***

Uçak Denver'a doğru yola çıktıktan bir saat sonra türbülansa girdi. Georgie'nin

yanında oturan kadın bir şeyden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu; Georgie'nin kalçasının sarsıntının etkisiyle onunkine sürtmesi dışında.

Oğlu Georgie'nin sağ tarafına yaslanıp çoktan uykuya dalmıştı. Georgie çocuğa sokulup ellerini yumruk yaptı ve gözlerini kapadı.

Neal'ı böyle bir tipide kendisine ulaşmak için araba sürerken hayal etti. Ama 1998'de tipi yoktu.

Ve belki Neal ona ulaşmaya falan çalışmıyordu.

Georgie bir kez daha dün gece telefonda Neal'a ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. Ve onun kendisine ne cevap verdiğini.

Neal büyük ihtimalle Georgie'nin aklını yitirdiğini düşünmüştü. Georgie ona sihirli telefondan bahsetmeliydi. Her ayrıntısıyla. Sonra bu sırrı birlikte çözerlerdi. Zamanın iki farklı ucunda Sherlock Holmes rolüne soyunurlardı.

Ya da Neal her şeyi tek başına çözerdi. İlişkilerinde Sherlock Holmes rolünü üstlenen hep o olmuştu.

Uçak öne doğru sarsıldı ve Georgie başını koltuğuna yaslayıp kendini Neal'ın sesini duymaya zorladı. ***Korkacak bir şey yok. Her şey yolunda.***

Denver'da güneş batmak üzereydi. Uçak, fırtına iniş yapmasına müsaade edene dek kırk beş dakika boyunca havada tur attı (ve sarsıldı).

Georgie nihayet körüğe ayak bastığında kusacağını düşündü ama neyse ki bu duygudan çabucak kurtuldu. Tünelin içi soğuktu. Kendisine dokunulmasını istemeyen kadın ve oğlunun yanından geçip Omaha uçuşunun biniş kartını çıkardı.

Bir sonraki uçuşu kaçırmıştı ama başka bir uçuş bulacağından emindi. Omaha Denver ve Şikago arasındaki en büyük şehirdi. (Neal öyle söylüyordu.)

Georgie terminale girdiğinde kısa bir şaşkınlık yaşadı. Çıktığı kapının önü öyle kalabalıktı ki insanlar ya yere oturmuş ya da pencerelere yaslanmıştı. Terminal boyunca her kapının önü tıklım tıklımdı.

Georgie'nin terminalin diğer tarafına ulaşması gerekiyordu. Bir raylı taşıma aracı

gördü ve hızlı adımlarla ona doğru yürüdü. Zaman onun için, yanından geçtiği insanlara olduğundan daha hızlı akıyor gibiydi. Sanki onun dışında kimsenin acelesi yoktu. Saat daha altıydı ama çoğu dükkân kapalı ve karanlıktı. ***Noel arifesi***, diye düşündü. Sonra aklına kar fırtınası geldi.

Nihayet uçağa bineceği kapıya ulaştığında bekleme yerindeki bütün koltuklar doluydu. İnsanlar sesi kapalı bir televizyonun etrafına toplanmış, Weather Channel seyrediyorlardı. Bankonun üstündeki tabelada gösterilen üç uçuş da rötarlıydı. Georgie teknik anlamda uçağı kaçırmış sayılmazdı çünkü uçuş henüz gerçekleşmemişti.

Orada durursa Omaha ya ulaşabileceğinden emin olmak için sıraya girdi.

Nihayet bankoya ulaştığında havayolu görevlisi hiç beklemediği kadar neşeliydi.

"Tek şansınız cisimlenmek."

"Pardon?"

"Sadece Harry Potter'la ilgili bir şaka yapmak istedim."

"Anlıyorum."

Georgie Harry Potter kitaplarını okumamıştı. Ama Seth'in kendini ofis dışına atmak istediği günlerde filmlerinin çoğunu izlemişti. Büyücülere pek bayılmıyordu ama Alan Rickman'ı fazlasıyla yakışıklı buluyordu.

“Sen ne zamandan beri orta yaşlı erkekleri arzular oldun?” diye sormuştu Seth.

“Orta yaşlı bir kadın olduğumdan beri.”

“Ağır ol, Georgie. Biz hâlâ otuz küsur yaşındayız.”

“Tanrım, o diziye bayılırdım.”

“Biliyorum."

"Thirtysomething ***dizisini özlemem orta yaşlı bir kadın olduğumun ispatıdır.”***

Georgie'nin uçağa bineceği kapının yakınındaki Starbucks kapalıydı. McDonalds

da. Jamba Juice da. Georgie otomatların birinden hindili sandviç, diğerinden de iPhone şarjı satın aldı. Açık tek dükkân kovboy temalı bir spor barıydı. Georgie buradan berbat bir kahve alıp tekrar kapıya yürüdü ve kendine duvara yaslanabileceği bir yer buldu.

Sırtını dayadığı cam soğuktu. Gözlerini kısarak dışarı baktı. Hiçbir şey göremiyordu -ne kar vardı ne de gölgelerden başka bir şey- ama rüzgârın sesini duyuyordu. Bu ses kendini hâlâ uçaktaymış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Karşısındaki kadın bir kurabiyeyi ikiye bölmüş, çocukları arasında paylaştırıyordu; aynı koltuğa oturabilecek kadar küçük iki kız çocuğu. Çocukların kucağında katlanmış birer peçete ve kutu süt vardı. Kadının yanında eşi oturuyordu ve adam kolunu miskince koltuğun arkasına uzatmış, dalgın bir tavırla karısını okşuyordu.

Georgie ailenin yanına gitmek istedi. Çocuklardan küçük olanın paltosuna dökülen kurabiye kırıntılarını silkelemek istedi. Onlarla konuşmak istedi. "***Benim de böyle bir ailem var,”*** diyecekti kadına. ***"Aynen böyle"***

Ama öyle miydi?

Hâlâ öyle miydi?

Georgie sürekli kendini sınıyor, hatıralarını gruplara ayırıyor, onları yeniden eskiye doğru takip ediyordu. Alice'in yedinci doğum günü. Noomi'nin Disneyland'deki ilk Cadılar Bayramı. Neal'ın çimleri biçmesi. Trafikte çileden çıkması. Georgie'nin uykusuzluk çektiği geceler yatakta ona doğru dönmesi.

"İyi misin?"

"***Uyuyamıyorum***."

"Buraya gel, seni deli"

Neal'ın Alice'e mısır patlatmayı öğretmesi. Georgie'nin koluna uykulu bir fare çizmesi...

Georgie fareyle kobayların arasındaki farkı bir türlü öğrenememiş, Neal da ne zaman canı sıkılsa onun vücuduna bu ikisinin resmini çizer olmuştu. Georgie'nin dirseğine çizdiği konuşma balonuna ***"Ben bir kobay fareyim"*** yazıp, ***"Buradan***

kopya çekersin" diyordu.

Georgie elini şimdi üstü boş kolunda gezdirdi. Karşısında oturan küçük kız süt kutusunu devirince Georgie kutuyu havada yakaladı. Kızın annesi ona bakıp gülümsedi. Georgie de aynı şekilde karşılık verdi. Gülümsemesiyle kadına, ***benim de böyle bir ailem var,*** diyordu.

Kızlarını özlemişti. Onları görmek istedi. Telefonunda fotoğrafları vardı...

Etrafa bakıp telefonunu şarj edebileceği bir priz aradı. Birkaç metre ötede bir tane vardı ve iki kişi onu çoktan kapmıştı. Georgie gidip telefonlarını şarj eden iki kişiye işleri bittiğinde prizi kullanıp kullanamayacağını sordu. "Çok kısa sürecek," dedi. "Sadece bir şeye bakacağım."

"Kullanabilirsiniz/' dedi yirmili yaşlardaki çocuk. Neal'la aynı yaşlardaydı; 1998'deki Neal'la. Telefonunu prizden çıkardı ve Ge-orgie'ye yer vermek için kenara çekildi.

Georgie bu çocukla, dizüstü bilgisayarına bir şeyler tuşlamakla meşgul kadının arasına huzursuzca diz çöktü. Yeni şarjının paketini açtı ve cebindeki telefonu çıkardı. Sonra telefonu şarja takıp ekranda beyaz elmanın belirmesini bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

"Telefonunuz uzun süredir kapalı mıydı?" diye sordu çocuk. "Bazen açılması birkaç dakika sürer."

Georgie birkaç dakika bekledi.

Telefonu şarja ve şarjı prize sokup çıkardı. Telefonun üzerindeki iki düğmeye bastı.

Ekrana bir damla gözyaşı döküldü. (Belli ki onun gözyaşıydı.)

"Benim telefonumu kullanmak ister misiniz?" diye sordu çocuk.

"Hayır, önemli değil," dedi Georgie. "Teşekkürler." Telefonu fişten çıkarıp ayağa kalktı ve durduğu yerde öne arkaya sallandı. Önce arkasına, sonra tekrar çocuğa döndü. "Aslında, şey, evet. Telefonunuzu kullanabilir miyim?"

"Elbette." Çocuk telefonunu uzattı.

Georgie telefonu alıp Neal'ın cep numarasını tuşladı. "Üzgünüz. Bu mesaj kutusu tamamen dolu." Georgie telefonu çocuğa geri verdi. "Teşekkürler."

Küçük kızların karşısındaki yerini başkasına kaptırmıştı. Şimdi orada yeni yeni yürümeye başlayan çocuğuyla bir kadın oturuyordu.

Georgie bankonun üstündeki tabelayı tekrar kontrol etti. Uçak hâlâ rötarlıydı. Diğer uçuşlardan biri iptal olmuştu. Kapıdan uzaklaşıp telefonunu çöpe attı.

Sonra fikir değiştirdi ve telefonu geri almak için elini çöp kutusuna soktu. (Telefon en üstte duruyordu.) (Havaalanındaki çöp kutuları diğerlerine göre nispeten temiz sayılırdı.) Üzerinde büyük, kabarık bir mont olan yaşlıca bir adam ona bakıyordu. Georgie adam onun yemek için çöpleri karıştırdığını düşünmesin diye telefonunu şöyle bir salladı.

Sonra cebine atıp raylı taşıma aracına doğru yürüdü. Gidebileceği kadar uzağa gidip geri döndü. Sonra aynısını bir kez daha tekrarladı.

Telefonunda çocuklarının fotoğraflarını görememesi fotoğrafların hâİâ var olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

Uzaklarda bir yerde.

Noomi'nin yatağındaki bir düzine oyuncak. Alice'in kâğıt bebekleri. Noomi saç kuyruğunu kemirir, Neal onu ağzından çekmeye çalışır. Noomi bu defa diğer saç kuyruğunu ağzına alır**, **Neal da ikisini birden onun başının üstüne tutturur.

Neal mutfakta. Sıcak çikolata hazırlarken. Şükran Günü için yemek yaparken. Georgie işten eve geç döndüğünde Neal ocağın başındayken. "Yanına ne almak isteyeceğini bilemedim ama kirli sepetindeki bütün çamaşırları yıkadım. Orasının soğuk olduğunu unutma. Bunu hep unutuyorsun."

Georgie o fotoğraflara bir bakabilse kendini daha iyi hissedecekti.

Aslında buna gerek yoktu ama fotoğrafların hâlâ orada olduklarına dair küçük bir kanıt bulsa. Çıplak yüzükparmağını ovuşturdu. Ceplerini boşaltıp bir yaşam kanıtı aradı. İkisi de kızlık soyadını taşıyan kredi kartı ve ehliyetinden başka bir

şey bulamadı.

Havaalanına karanlık çöktü.

Geceleri bütün havaalanları karanlık olurdu ama bu, kepenk indirmiş dükkânlar ve dışarıda yağan kar yüzünden diğerlerinden daha karanlıktı. Georgie artık pencerelerin yakınında olmadığı halde rüzgârın uğultusunu hâlâ duyabiliyordu. Ses binaya hâkim olmuştu.

Bir süre sonra raylı taşıma aracından indi. Bastığı zemin ona öyle sert geldi ki tökezledi. Kendini toparladığında en yakın tuvalete gitti ve boy aynasının karşısına geçti.

Tuvalet boşaldığında tişörtünü yukarı sıyırdı ve elini belinin altındaki çatlakların ve dikiş izinin üstünde gezdirdi.

Hâlâ orada duruyorlardı.

33. BÖLÜM

Georgie bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı çünkü bunu daha önce de yaşamıştı ve o zaman bebek hemen doğmuştu.

Alice'in doğumunda vücuduna bir kesik atıldığını ve içinden kaygan bir şeylerin çekip alındığını hissetmişti; birileri oltayla koca ağızlı bir levrek tutmuş da onu bağırsaklarından çekiyormuş gibi. Sonra hemşire kucağında bebekle uzaklaşmış ve Georgie bebeği ağladığı için Tanrı'ya şükretmişti.

İşin ağır ilerleyen tarafı Alice doğduktan sonra toparlanabilme safhasıydı. Neal ona doktorların rahmini dışarı alıp karnının üstüne koyduklarını ve bir sorun olmadığından emin olmak için elleriyle karnının içini yokladıklarını söylemişti.

Neal Alice'in doğumu sırasında Georgie'nin yanında durmuştu.

Bu sefer de yanındaydı. Georgie'nin, vücudunun yanına bağlı ellerinden birini tutuyordu.

Georgie bu defa bir terslik olduğunu biliyordu çünkü vücuduna bir kesik atıldığı ve doktor ellerini karnının içinde dolaştırdığı halde ortada bebek falan yoktu. Etrafta bir telaş yoktu.

Bebeği alıp götürmesi gereken hemşire gergin bir ifadeyle (bir stajyer doktor ve iki tıp öğrencisiyle birlikte) doktorun arkasında duruyordu ve elleri boştu.

Georgie Neal'ın dişlerini sıkmasından bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Etraftaki insanlara bakış şeklinden.

İçinde daha büyük bir baskı hissetti. Bir çift elden daha fazlasını.

Anestezi uzmanı ona bir şeyler mırıldanıp duruyordu. "***Gayet iyi gidiyorsun anne. Harika bir iş çıkarıyorsun***Bir masanın üzerinde kıpırdamadan yatmak için özel bir yeteneğe ihtiyaç varmış gibi. (Belki de vardı.) Elindeki kürdanla Georgie'nin göğsünü dürtüyordu. "***Bunu hissediyor musun?"*** Evet. "***Peki ya bunu?"*** Hayır. ***"Nefes alamıyormuş gibi hissedebilirsin,"*** diyordu anestezi uzmanı. ***"Ama alıyorsun. Nefes almaya devam et anne."***

Şimdi içerideki bütün doktor ve hemşireler konuşuyordu. Hepsinin dudaklarından sadece rakamlar dökülüyordu. Masa aniden yukarı kaldırıldı. Georgie, başı yere çevrilmiş halde yarı yatar pozisyona getirildi.

Tavandaki ışıklara bakarak, ***bu hayra alamet değil,*** diye geçirdi içinden sakince.

Böyle bir pozisyondayken sakinliğini koruması akıllıca bir davranış olurdu; iç organları gözler önüne serilmişti ve kanı kim bilir nereye pompalanıyordu. Tepedeki lambaların ışığı altında üzeri kanla kaplı bir kol gördü.

Sonra Neal onun elini sıktı.

Bakışlarını doktorlardan ve bebeğin olması gereken yerden ayırmış, Georgie'nin tepesinde dikilmişti. Çenesi gergindi ama büyüyen gözleri ateş saçıyordu.

Belki de hep temkinli olmasının sebebi buydu. Gözleri kontrolsüz kaldıklarında dağları delecek güce sahipti.

Georgie nefes almaya devam etti. Al, ver. Al, ver. ***"Harika gidiyorsun anne,"*** diye mırıldandı anestezi uzmanı. Georgie onun yalan söylediğini biliyordu.

Neal'ın Georgie'ye bakan gözleri adeta kıvılcımlar saçıyordu. O kendisine sürekli böyle baksa Georgie rahatsız olurdu. O kendisine sürekli böyle baksa belki Georgie bakışlarını ondan asla kaçıramazdı.

Ama Georgie'nin Neal'ın sevgisinden şüphesi yoktu.

Bundan nasıl şüphe duyabilirdi ki?

Neal bu bakışıyla ona hoşça kal diyordu. Ona gitmemesi için yalvarıyordu. İyi iş çıkardığını söylüyordu; nefes almaya devam et, Georgie.

Georgie Neal'ın sevgisinden nasıl şüphe duyabilirdi ki? Neal onu sevmekte, iyi olduğu diğer her şeyden daha iyiyken?

Anestezi uzmanı Georgie'nin ağzına plastik bir maske yerleştirdi.

Georgie bakışlarını Neal'dan ayırmadı.

O gece ilerleyen saatlerde kendine geldiğinde olmayı hiç beklemediği bir uyandırma odasındaydı.

Yatağının yanında bir beşik duruyordu ve Neal oturduğu sandalyede uyuyakalmıştı.

34. BÖLÜM

Havaalanı görevlileri koridor boyunca uzanan kapıların arasına portatif karyolalar yerleştirdi. İçerisi adeta bir seyyar hastaneye dönüştürülmüştü.

Georgie hiç tanımadığı insanların önünde uyuyabileceğini ya da o gece gözüne bir damla uyku gireceğini sanmıyordu. Yine de yanında battaniye olsun isterdi... Dükkânlardan biri açık olsa vitrinlerde gördüğü şu üzerinde Broncos arması olan, mavi-turuncu dev svveatshirt'lerden alırdı.

Etrafındaki herkes ya sandalyeye oturmuş ya da duvara yaslanmış halde uyuyordu. Başları çantalarının, elleri bavullarının üstündeydi. Hırsızlardan korkuyorlarmış gibi. Georgie böyle bir endişe taşımıyordu; çalınacak bir şeyi yoktu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde olmalıydılar. Ya da sabahın ilk saatlerinde. Georgie zaman kavramını tamamen yitirmişti. Sırf alışkanlıktan eli sürekli çalışmayan telefonuna gidiyordu. İçerideki ışıklar söndürülmemişti ama etraf hâlâ bir kitap lambası olmadan kitap okumaya izin vermeyecek kadar karanlıktı. Rüzgâr karanlığı terminale taşıyor gibiydi.

Rüzgârın sesi yavaşlamıştı. Belki de artık fırtına diniyordu. Georgie bir tipinin nasıl sona erdiği hakkında fikir sahibi değildi.

Kapı numarasında değişiklik yapıldıktan sonra tekrar bekleme sürecine girildi. Derken hangi uçakla nereye gittiğinin hayal meyal farkında olan Georgie kendini uçağın içinde buldu.

İçeri adım attığında, "Omaha mı?" diye sordu bir hostes.

"Omaha," dedi Georgie.

Uçakta sadece on beş çift, ikili koltuk sırası vardı. Georgie daha önce hiç bu kadar küçük bir uçağa binmemişti; bu boyuttaki uçaklardan sadece düştüklerinde haberi oluyordu.

Pilotların da kendisi kadar yorgun olup olmadıklarını merak etti. Artık bu saatte uçmalarının ne anlamı vardı ki? Gecenin bir yarısında? Tabii uçuş ekibi de evine gitmenin derdinde değilse.

ÇARŞAMBA

NOEL

2013

35. BÖLÜM

Denver'dan ayrıldıklarında güneş doğmak üzereydi ve şimdi Omaha göz kamaştırıcı bir beyazlıkla altlarında uzanıyordu. Georgie iniş sırasında koltuğunun kollarına yapıştı ve daha kemer ikaz ışıkları sönmeden ayağa kalktı.

Başarmıştı. Omaha'ya ulaşmıştı. Çok az kalmıştı.

Alice. Noomi. ***Neal.***

Omaha havaalanı terk edilmiş gibiydi. Kafe kapalıydı. Büfe de öyle. Georgie o güne dek, buradaki güvenlik noktasını geçtiği her defasında Neal'ın anne babasını -ya da sadece annesini- dışarıdaki küçük koltuk sırasında beklerken bulmuştu.

Bugün o koltuklarda sadece bir kişi oturuyordu. Üzerinde mor, ağır bir parka olan genç bir kız. Kız ayağa fırlayıp Georgie'ye doğru koştu. Aynı anda Georgie'nin yanından hızla birisi geçti; Denver havaalanında ona telefonunu ödünç veren çocuk.

Çocuk kollarına atlayan kızı dengesizce kucakladı ve coşkuyla döndürmeye başladı. Anın mutluluğu Georgie'yi bir şok dalgası gibi sarstı. Oğlanın çantası yere düştü. Yüzü kızın koyu renkli, uzun bukleleri arasında kayboldu.

Georgie nefesini tutarak onların yanından geçti.

Yürümeye devam et. Çok yaklaştın. Nihayet bitiyor.

Ana terminal binası Georgie'nin uçağından inen bir düzine kadar insan ve bir güvenlik görevlisi dışında tamamen boştu. Kızlar orada olsa Georgie onların gönüllerince koşmalarına izin verirdi. Alice isterse parende bile atabilirdi. Nasıl olsa binada rahatsız edebileceği kimse yoktu.

Georgie yürüyen merdiveni ikişer ikişer indi. Yaklaşmıştı. ***Çok yaklaşmıştı.***

Çıkışa koşup döner kapıyı itti ve durdu.

Her yer kar altındaydı.

Tıpkı... şey, tıpkı televizyondaki gibi. Caddenin karşı tarafındaki araba parkı, üzeri kalın bir tabaka beyaz şekerlemeyle kaplı zencefilli çörek gibi görünüyordu.

Karın buzlu içecek gibi yumuşak bir görüntüsü vardı. Düzdü ama neredeyse kabarık bir hayvan kürküne benziyordu. Georgie kapıdan çıkıp dışarı adım attı ve ilk nefesinde vücudunun baştan aşağı üşüdüğünü hissetti. (Ne tişörtü ne de teni onu soğuktan korumaya yeterliydi.)

Tanrım. Ah, Tanrım. Kızlar bu manzarayı görmüşler miydi?

Boş bir saksıya gidip elini karın içine daldırdı ve parmaklarının dört delik açmasını seyretti. Kar hafif olmasına rağmen şeklini koruyabiliyordu. Elini yukarı kaldırdı ve kara yumuşak bir kavis verdi.

Karın soğuk olmasını bekliyordu ama değildi. İlk başta değildi. Parmaklarının

arasında eriyene dek. Babetlerine de kar bulaşmıştı ve şimdi onlar da soğuktu. Ayaklarındaki karı silkeleyip bir taksi durağı aradı. Etrafta tek bir araç bile yoktu.

Kollarını kavuşturup kaldırımda yürüdü ve bir tabela aradı.

"Yardımcı olabilir miyiz?" diye sordu birisi.

Georgie dönüp baktı. Bu az önceki coşkulu çiftti. Nihayet birbirlerine kavuştuklarına inanamıyormuş gibi hâlâ sarmaş dolaştılar.

"Buralarda taksi durağı var mı acaba?" diye sordu Georgie.

"Taksi mi arıyorsunuz?" diye sordu oğlan. Daha doğrusu adam. Georgie belki de ona adam demeliydi. Yirmi iki, yirmi üç yaşlarındaydı ve saçları daha şimdiden seyrelmeye başlamıştı.

"Evet," dedi Georgie.

"Önceden çağırmış mıydınız?"

"Ah." Georgie titriyor ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. "Hayır. Öyle mi yapmam gerekirdi?"

Oğlan kıza baktı.

"Buralarda taksi bulunmaz," dedi kız özür dilercesine; Georgie'nin aptal olduğunu düşünüyor da olabilirdi. "Yani çağırırsanız gelirler... Ama bugün Noel."

"Ah," dedi Georgie. "Doğru." Bir kez daha yola baktı. "Teşekkürler."

"Telefonumu kullanmak ister misiniz?" diye teklif etti çocuk. "Gerek yok," dedi Georgie havaalanının kapısına yönelerek. "Tekrar teşekkürler."

Çiftin sessizce konuştuğunu duydu. Oğlan Joseph, Mary ve misafirhanede hiç yer olmadığıyla ilgili bir şeyler anlatıyordu. "Hey, sizi gideceğiniz yere bırakalım mı?" diye seslendi Georgie'ye.

Georgie dönüp onlara baktı. Çocuk sırıtıyordu. Kız ise endişeliydi. İkisi

herhalde, bebek yüzlü üyeleri tatil günlerinde havaalanlarını dolaşıp evsizleri toplayan bir ölüm tarikatına üyeydi.

"Olur," dedi Georgie. "Teşekkür ederim."

"Eşyanız yok mu?" diye sordu kız.

"Hayır," dedi Georgie. Aklına yanında bir çanta/ceket/çorap olmamasının mantıklı bir açıklaması gelmedi.

"Pekâlâ," dedi oğlan. (Georgie ona hâlâ adam diyemiyordu.) "Nereye gidiyorsunuz?"

"Ponca Hills'e."

Çocuk kıza döndü. Üçü birden kırmızı, külüstür bir kamyonetin ön koltuğunda oturuyordu ve kız Georgie'yle oğlanın arasına sıkışmıştı. Kalorifer çalışmıyordu ve ön cam daha şimdiden buğu-lanmıştı. Çocuk yeşil kanvas montunun koluyla camı sildi.

"Gideceğiniz yer kuzeyde/' dedi kız telefonunu çıkararak. "Adres ne?"

Adres, adres... "Rainvvood Caddesi," dedi Georgie. Neal'ın ev adresinin bir kısmını bile olsa hatırlamak onu rahatlatmıştı. Sonra Rainvvood Caddesi'nin şehrin bir ucundan diğerine uzanmadığını umdu.

Kız telefonuna bir şeyler yazdı. "Tamam," dedi oğlana. "Buradan sağa dön."

Georgie kızla oğlanın ne zamandan beri ayrı olduklarını merak etti.

Oğlan sürekli kızın başını öpüyor, bacağını sıkıyordu. Georgie onların rahat edebilmesi için başını pencereye çevirdi. Bunu yapmasının bir diğer sebebi de şehrin adeta bir peri diyarı gibi görünmesiydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Bütün bu beyazlığın az önce gökten yağdığını düşünmek.

Ve sonrasında ***böyle bir manzara*** yarattığını. Tinker Bell boyamış gibi.

İnsanlar buna nasıl alışıyordu?

Karda araba kullanmanın zor olabileceği ilk başta aklına gelmedi. Mümkün olduğunca yavaş gitmelerine rağmen kamyonet kırmızı ışıkta duracakken kaydı. "Bu kamyonetle yola çıktığına inanamıyorum," dedi oğlan kıza.

"Seni havaalanında bırakacak değildim herhalde," dedi kız. "Dikkatli kullanıyordum."

Çocuk sırıtıp kızı tekrar öptü. Georgie Neal'ın mahallesine yaklaşıp yaklaşmadıklarını merak etti. Yolda onlardan başka kimse yoktu. Birkaç kişi dışarı çıkmış, kar kürüyordu.

Yaklaşmış olmalıydılar. Georgie şu parkı tanımıştı. Şu köprüyü. Bovling salonunu. Kız oğlana yolu tarif ediyordu. Georgie Neal'la gittikleri bir pizzacıyı tanıdı. Eğilip kamyonetin ön paneline tutunarak, "Yaklaşıyoruz," dedi.

"Sağdaki ilk cadde Rainvvood Caddesi olmalı," dedi kız.

"Tamam..." dedi oğlan. Ama kamyonet durdu.

Kız başını telefondan kaldırdı. "Ah."

Georgie önlerinde uzanan yokuşa baktı ama sorunun ne olduğunu göremedi.

Oğlan iç geçirip elini kirli, sarı saçlarında gezdirdikten sonra Georgie'ye baktı. "Kamyonet yokuşun ortasına dek tırmanır ama tekrar aşağı inebilir mi ya da yola devam edebilir miyiz, bilmiyorum."

"Ah..." dedi Georgie. "Şey, yaklaştık zaten. Bundan sonrasını yürürüm. Yolu biliyorum."

İkisi onun çıldırdığını düşünüyormuş gibi Georgie'ye baktı.

"Üzerinizde palto yok," dedi oğlan.

"Ayağınızda düzgün bir ayakkabı bile yok," dedi kız.

"Sorun değil/' diye rahatlattı Georgie onları. "Gideceğim yer beş sokak ötede. Donarak ölecek falan değilim." Bunu donarak ölmekle ilgili bir şeyler biliyormuş gibi söylemişti oysa bu konuda en ufak fikri yoktu.

"Bir dakika." Oğlan kamyonetten indi ve çok geçmeden çantasıyla geri döndü. Çantanın fermuarını açtığında içindeki giysiler etrafa saçıldı. Onları kızın kucağına yığmaya başladı. "İşte," dedi nihayet kalın, gri bir yünlü kazak çıkararak. "Bunu alın."

"Kazağınızı alamam."

"Alın lütfen. İşiniz bitince kargoyla iade edersiniz. Annem her kıyafetime adresimi iğneliyor. Alın haydi, önemli bir şey sayılmaz."

"Alın lütfen," dedi kız da.

"Yanımda yedek bot da getirmiş miydim acaba?" Çocuk kıyafetleri tekrar çantaya tıktı. "Kamyonetin arkasında lastik botlar olabilir."

Kız gözlerini devirdi ve kısa bir an tıpkı Heather gibi göründü.

"Ya da bana evinizi tarif etmeye ne dersiniz?" dedi çocuk Georgie'ye. "Oraya gider, ayakkabı ve paltonuzu alıp geri dönerim."

"Hayır," dedi Georgie kazağı başından geçirerek. "Bana yeterince yardımınız oldu."

"Karda çıplak ayakla yürüyemezsiniz," diye ısrar etti çocuk.

"Merak etmeyin," dedi Georgie kamyonetin yolcu kapısını açarak.

Çocuk da kendi kapısını açtı.

"Ah, Tanrı aşkına/' dedi kız. "Benim botlarımı giyin." Yere eğildi. Georgie kızın parmağında küçük bir nişan yüzüğü olduğunu fark etti. "Onları alabilirsiniz. Zaten hoşuma gitmiyorlar."

"Kesinlikle olmaz," dedi Georgie. "Ya karda mahsur falan kalırsanız?"

"Sorun olmaz," dedi kız. "Nişanlım beni ayağım bile ıslanmadan şehre kadar taşır."

Oğlan kıza bakıp sırıttı. Kız bir kez daha gözlerini devirip botlarını çıkarmaya koyuldu.

"Alın," dedi Georgie'ye. "Nişanlım sizi Noel misyonumuz olarak görüyor. Yardım etmezsek kanatları çıkmayacak."

Georgie botları aldı. Sahte bir çift Ugg. Ayağına tam gelecek gibi görünüyorlardı.

Seth onları doğum gününde hediye ettiği için pahalı olduklarını bildiği kendi deri babetlerini çıkardı. (Seth Georgie'ye her Noel, çoğunlukla gardırobundaki en içler acısı parçanın alternatifi olan bir kıyafet alırdı. Neyse ki Georgie'nin sutyenlerinden haberi yoktu.) "İsterseniz siz de bunları alabilirsiniz."

Kız kararsız görünüyordu.

"Bir süre sizi bekleyeceğiz," dedi çocuk. "Yardıma ihtiyacınız olursa buraya dönün."

Georgie botları ayağına geçirirken, ***elbette***, diye düşündü, ***kocam beni tanımazsa dönerim***. ***Kayınvalidem artık burada oturmuyorsa. Zamanın akışını bozduğum için tanıdığım herkes ya ölmüş ya da henüz doğmamışsa***... "Teşekkür ederim."

"Mutlu Noeller," dedi çocuk.

"Dikkatli yürüyün," dedi nişanlısı. "Yerler buz tutmuş olabilir."

"Teşekkür ederim." Georgie bacaklarını dışarı sarkıtıp kamyonetten aşağı atladı. Dengesini kaybedip kapıya tutundu.

Henüz Rainvvood Caddesi'ndeki karları küreyen olmamıştı. Georgie caddede kaldırım olmadığını, Neal'la pizza yemeye gittikleri o gün ellerini kollarını sallaya sallaya caddede yürüdüklerini hayal meyal hatırlıyordu.

Baldır hizasındaki karda ancak ayaklarını yukarı kaldırarak yürüyebiliyordu. Kulakları ve gözkapakları donmuştu ama bir süre yokuş yukarı yürüdükten sonra yanakları kızardı ve nefes nefese kaldı.

Tanrım, daha önce böyle bir soğuğu hayal dahi etmemişti.

İnsanlar onları istemediğini açıkça belli eden bir yerde nasıl yaşıyorlardı? Kış mevsimi ve karla ilgili bütün o romantik hikâyeleri düşününce... evden dışarı adım attığınız her defasında hayatta kalabilmek için özel bir çaba harcamanız

gerekmemeliydi.

Etraf o denli sessizdi ki Georgie'nin nefesi kulağa gök gürültüsü gibi geliyordu. Dönüp arkasına baktığında kırmızı kamyonet artık orada değildi. Çevrede en ufak bir yaşam belirtisi yoktu. Yanından geçtiği evlerin boş olduğunu hayal etmek hiç de zor sayılmazdı.

Georgie gözlerinden yaşlar süzüldüğünü hissetti ve sebebi yokuşun tepesinde kendisini bekleyen -ya da beklemeyen- şey değil de soğuk ya da yorgunlukmuş gibi davranmaya çalıştı.

36. BÖLÜM

Neal önünde yuvarlak bir garaj yolu olan tuğla bir evde büyümüştü. Annesi evlerinin garaj yoluyla gurur duyardı. Neal'la nişanlandıktan birkaç ay sonra onları ilk kez ziyaret eden Georgie'ye, bu evi almalarının sebeplerinden birinin de garaj yolu olduğunu söylemişti.

Georgie daha sonra, kaldığı bodrum katından gizlice Neal'ın yatak odasına sızdığında, ***"Hiç anlamıyorum***demişti. Neal onu Kartal İzci nişanının asılı olduğu duvara yaslamıştı. ***"Sanki ön bahçenizden bir yol geçiyor. Bunun neresi güzel?"*** Neal gülümseyip nefesiyle onun kulağını okşamış, sonra da burnunu kullanarak pijamasının yakasını açmıştı.

Georgie şimdi o yolda yürüyor, ayak izleri kartpostallardaki gibi karla kaplı olan ön bahçenin görüntüsünü bozuyordu.

Dış kapıyı açtı ve sokak kapısını tıklattı. Kapı kendiliğinden açıldı çünkü belli ki Omaha'da kimse kapısını kilitlemiyordu. Georgie Noel şarkılarını ve insanların konuşmalarını duyabiliyordu. Kapıyı tekrar tıklattı ve başını içeri uzattı.

Kimseden cevap alamayınca temkinli adımlarla antreye girdi. Ev tarçınlı elma esanslı oda spreyi ve çam gibi kokuyordu. "Kimse yok mu?" diye sordu sessizce. Sesi titriyordu. Botları karı içeri taşımıştı ve kendini davetsiz bir misafirmiş gibi hissediyordu.

Biraz daha yüksek sesle tekrar denedi. "Kimse yok mu?"

Mutfak kapısı aralandı ve müziğin sesi ***-Have Yourself a Merry Little Christmas*** **—** dışarı taştı. Kapının önünde Neal belirdi. Aralarında sadece bir odanın yarısı

kadar mesafe vardı.

Neal.

Sütlü çikolata rengi saçlar, solgun bir ten ve Georgie'nin daha önce hiç görmediği kırmızı bir kazak. Yüzünde Georgie'nin daha önce hiç görmediği bir ifade. Sanki Georgie'yi tanımıyormuş gibi.

Neal durdu.

Kanatlı mutfak kapısı ardında öne arkaya sallandı.

"Neal," diye fısıldadı Georgie.

Neal'ın ağzı açıktı. Nefis bir ağız, birbirleriyle aynı boyutta nefis dudaklar, Georgie'nin dişlerini geçirmesi için tasarlanmış nefis dudak çukurları.

Kaşları çatıktı ve nihayet ağzını kapadığında yanakları gergince kasılmıştı.

"Neal?"

Beş saniye geçti. On. On beş.

Neal karşısında duruyordu. Kot pantolonu, mavi çorapları ve tuhaf kazağıyla.

Onu gördüğüne sevinmiş miydi? Acaba onu hatırlıyor muydu? ***Neal***?

Kapı tekrar açıldı. "Baba? Büyükannem diyor ki..."

Alice odaya girdiğinde Georgie birileri dizlerinin arkasına tekme atmış gibi hissetti.

Küçük kız adeta havalara uçmuştu. Filmlerdeki çocuklar gibi. Sevinçten. "Anne!"

Georgie elindeki telefonu bırakıp kendini yere attı.

Alice tekrar, "Anne!" diye bağırıp Georgie'nin kollarına atladı. "Sen bizim Noel hediyemiz misin?"

Georgie Alice'e öyle sıkı sarıldı ki muhtemelen canını yaktı ve onu öpücüklere

boğdu. Mutfak kapısının tekrar açıldığını görmedi ama Noomi'nin çığlıklarını ve miyavlamalarını duydu. Sonra birden kendini iki kızına birden sarılırken buldu. Dizlerinin üstünde yana devrilecekmiş gibi oluyor, dengesini sağlamaya çalışıyordu.

Yüzü tamamen pembe ten ve sarıya çalan kahverengi saçlara gömülü olan Georgie, "Sizi özledim," dedi öpücüklerin arasında. "Sizi çok özledim."

Alice geri çekildiğinde Georgie ona sarılıp bırakmak istemedi. Ama Neal kızı kucağına alıp kenara çekti. "Baba," dedi Alice. "Annem geldi. Şaşırdın mı?"

Neal başıyla onayladı ve Noomi'yi de kucaklayıp kenara çekti. Noomi buna miyavlayarak itiraz etti.

Georgie Neal'ın kendisine uzanan ellerini tuttu. (Kendi buz kesen parmaklarının aksine onun elleri öyle sıcaktı ki.) Neal onu ayağa kaldırdı ve ellerini bıraktı. Yüzünde hâlâ bir gülümseme yoktu. Bu yüzden Georgie de gülümsemedi. Ağladığını biliyor ama umursamamaya çalışıyordu.

"Buradasın," dedi Neal dudaklarını kıpırdatmadan.

Georgie başını salladı.

Neal hızlı hareketlerle onun yanına gidip yüzünü avuçlarının arasına aldı ve kendi yüzüne yaklaştırdı; bir eli onun soğuk yanağında, diğeri çenesinin altındaydı.

Georgie duyduğu rahatlamanın bir hayalet misali vücudunu ele geçirdiğini hissetti.

Neal.

Neal, Neal, Neal.

Neal'ın omuzlarına, ensesindeki hâlâ sipsivri saçlara dokundu. Sonra kulaklarının üstünü parmaklarının arasına alıp okşadı.

En son ne zaman bu şekilde öpüştüklerini hatırlamıyordu. Belki de daha önce hiç böyle öpüşmemişlerdi. (Çünkü daha önce ikisi de hiç uçurumun eşiğine gelmemişti.)

"Buradasın," dedi Neal bir kez daha.

Georgie başını salladı ve Neal'ın uzaklaşmasına izin vermemek için ona bir adım daha yaklaştı.

Buradaydı.

Ve bu hiçbir şeyi düzeltmemişti. Hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Hâlâ aynı işi yapıyordu. Belki o toplantıya da katılacaktı. Seth meselesini halletmek zorundaydı... belki de değildi. Henüz net kararlar almamıştı...

Ama bu defa doğru seçimi yapmıştı.

Buradaydı.

Neal'la birlikte. Bunun gelecek için anlamı ne olursa olsun.

Neal onu, kim olduğunu çok iyi biliyormuş gibi öpüyordu. On beş yıldır onu bekliyormuş gibi.

Alice ve Noomi etraflarında hoplayıp zıplıyor, bacaklarına sarılıyordu.

Evin içinde bir yerden köpek sesi geliyor ve Neal'ın annesi masaya bir tabak daha eklemekten bahsediyordu.

"Buradasın," dedi Neal. Georgie kaçıp gitmemesi için onu kulaklarından tuttu.

Ve başını yukarı aşağı salladı.

ÖNCE

Neal Satürn'ü Georgie'nin evinin garaj yoluna park etti. Öne eğilip başını direksiyona yasladı. Tanrım, gözleri kapanıyordu.

Bu harika bir Noel sürprizi olurdu; Georgie'nin camı tıklatıp ona arabasını çekmesini söylemesi.

Neal başını direksiyona vurdu.

Haydi ama Neal. Bunu yapabilirsin. Sana hayır diyebilir ama en azından

şansını denemiş olursun.

Geçmişte bu teklifi bir kez daha yaptığı anı düşünmemeye çalıştı. Davvn'un, teklifini kabul edeceğini biliyor ama bunu yapmasını istemiyordu.

Davvn'a aynı teklifi bu hafta bir kez daha yapsa yine evet cevabı alırdı. Bunu onun kendisine nasıl baktığından anlayabiliyordu.

Tanrım, Neal geleceği gözünde canlandırabiliyordu. Düğününü. Evliliğini. Davvn'la geçireceği hayatı. Her şey o kadar güzel ve tahmin edilebilir olurdu ki sonunu bilmek için hayatı yaşaması gerekmezdi.

Oysa Georgie'yle on dakika sonra ne olacağını bile tahmin edemiyordu. Hiçbir zaman. Özellikle de o gün. Georgie ***on dakika sonra...*** teklifini reddedebilirdi. Hafta boyu onu ilişkilerini telefonla bitirmeye zorlamıştı. Ama bu, Neal'a böyle bir şeyi asla yapamayacağını fark ettirmekten başka bir işe yaramamıştı.

Aralarında iki bin beş yüz kilometre varken bile, telefonla konuşurken bile Georgie Neal'ın hayatındaki diğer her şeyden daha canlıydı.

Neal onu tekrar göreceğini düşündüğünde bile yanaklarının kızardığını hissediyordu. İşte Georgie'nin onun üzerindeki etkisi buydu. Damarlarındaki kanı teninin üstüne çekiyordu. Georgie ona gelgitler yaşatıyordu. Bir şeylerin olup bittiğini hissettiriyordu. ***Hayatın*** aktığını ve çaresiz olduğu anlarda bile buna kayıtsız kalamayacağını.

Neal elini cebine soktu. Yüzük hâlâ oradaydı.

Huzurevinden ayrıldığı andan beri orada duruyordu. Büyük teyzesi onu zorla eline tutuşturmuştu. "Artık buna ihtiyacım yok. Aslında hiç olmadı ama Harold onu parmağımda görmekten hoşlanıyordu." ***Bu bir aile yüzüğü,*** demişti teyzesi, ***ailemizde kalmalı.***

Neal yüzüğü görür görmez kararını vermişti.

Gelecek, henüz ona hazır olduğunu hissetmese bile yaşanacaktı. ***Hiçbir zaman*** hazır olduğunu hissetmeyecek olsa bile.

En azından doğru kişiyle olduğundan emin olabilirdi.

Hayatın amacı bu değil miydi? Onu paylaşacak birisini bulmak?

İşin bu kısmını doğru yaparsan ne ters gidebilirdi ki? Her şeyden çok sevdiğin kişi yanında olduğu sürece gerisi teferruattan ibaret değil miydi?

Neal emniyet kemerini çözdü.

SONRA

***u**n* erçekmiş gibi görünmüyor."

O "Peki, nasıl görünüyor?"

"Bir dizinin Noel Özel Bölümü gibi."

"Hımmm..." Neal'ın sıcak dudakları Georgie'nin ensesini okşadı. ***"Bir Noel Şarkısı*** gibi bir dizi."

"Aynen," dedi Georgie. "Ya da ***Şahane Hayat*** gibi."

Neal'ın dudakları sıcak ve ıslaktı. "Üşüyor musun George Bailey?" "Hayır," dedi Georgie.

"Ama titriyorsun."

"Üşümüyorum."

Neal yine de ona daha sıkı sarıldı.

"Hep böyle mi yağar?" diye sordu Georgie.

"Hı hı "

"Kimse seyretmediğinde bile mi?"

"Sanırım ama bunu ispatlayamam."

"Bunu neredeyse kaçıracaktım, inanamıyorum." "Kaçırmadın," dedi Neal.

"Neredeyse kaçıracaktım..."

"Yapma. Bunu daha önce konuştuk/'

"Tam olarak konuştuk sayılmaz/' dedi Georgie.

"Yeterince konuştuk."

"Ama Neal ben... ben seni gerçekten özledim."

"Tamam ama artık özlemene gerek yok. Yanındayım. Beni öz-lemeyi bırak."

"Tamam."

Kar hâlâ ince ince yağıyordu.

"Ben de seni özledim/' dedi Neal. "Senin bana anlatmanı özledim."

"Neyi?"

"Her şeyi. Düşüncelerini. Endişelerini. Ne yemek istediğini." "Kendimi yine şişko bir tavuk gibi hissettiğimi söylememi mi özledin?"

"Böyle söylemeni özlemedim. Sadece konuşmanı özledim, anlıyor musun?"

"Sanırım," dedi Georgie.

"Haydi bana bir şeyler söyle, Georgie."

"Ne söyleyeyim?"

"Neleri kaçırdığımı," dedi Neal ona sıkıca sarılarak. "Üşümediğinden emin misin?"

"Üşümüyorum."

"Hâlâ titriyorsun."

"Ben..." Georgie başını çevirip ona baktı. "Petunya yavruladı." "Öyle mi?"

"Evet. Annem evde olmadığı için doğumuna ben yardımcı oldum." "Tanrım, gerçekten mi?"

"Evet. Ve... kız kardeşim lezbiyen."

“Heather mı?"

"Sadece bir kardeşim var. Belki lezbiyen değildir ama bir kız arkadaşı olduğu kesin."

"Hah..." Neal gözlerini kısıp başını iki yana salladı.

"Ne oldu?"

"Ben... bir an sadece... Bir şey yok, dejavu olmalı."

Georgie Neal'ın kollarının arasında ona doğru dönüp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Yanakları, burnu ve kirpiklerinde kar tanecikleri vardı.

Georgie onları sildi. "Neal..."

Neal tekrar beline sarıldı. "Yapma, Georgie. Bunları konuştuk. Şu an bu kadarı yeterli/'

"Son bir şey daha var."

"Tamam ama son olsun."

"Artık daha iyi biri olacağım."

"İkimiz de öyle olacağız."

"Daha fazla deneyeceğim."

"Sana inanıyorum."

Georgie onun başını tuttu ve gözlerinin derinliklerine baktı. Onlara ateşini göndermeye çalıştı. "Bugünden itibaren, Neal."

Neal her an ellerinde dağılabilecek bir şeyin düğümünü çözmeye çalışıyormuşçasma usulca kaşlarını indirdi.

Bir şeyler söylemek üzere dudaklarını araladı ama Georgie ona eğilip buna izin vermedi. Elinde değildi; Neal'ın dudakları tam karşısında duruyordu. Onlar hep

oradaydı. Belki de Georgie'nin, Neal kendisiyle öpüşmek istemiyormuş gibi hissettiği zamanlarda yaşadığı hayal kırıklığının sebebi buydu.

Ama şimdi onu öpmesine izin vardı. Neal Georgie'ye sarıldı ve onun, dudaklarına yapışmasına izin verdi.

Georgie'nin kendini aniden geri çekmesiyle birlikte canı yanmış gibi bir ses çıkardı. "Haydi ama, Georgie. Bana 'son bir şey daha' deme sakın."

"Hayır. Sadece... annemi arayacağım aklıma geldi."

"Öyle mi?"

Georgie Neal'ın kollarından kurtulmak istedi ama Neal izin vermedi.

"Onu aramalıyım. Buraya geldiğimden haberi yok. Öylece ortadan kayboldum."

"O zaman ara. Telefonun nerede?"

"Kapandı. Sonsuza dek." Georgie Neal'ın paltosunun ceplerini yokladı. "Senin telefonun nerede?"

Neal geri çekilip kollarını indirdi. "İçeride. Şarjı yok. Alice Tetris oynuyordu... Üzgünüm."

Georgie ayaklarını yere vurarak Ugg botlarına yapışan karları silkeledi ve eve girmek üzere arkasına döndü. "Sorun değil. Ev telefonunu kullanırım."

"Annemin telefonunu al. Sabit hattı kapatmış."

Georgie durdu ve dönüp Neal'a baktı.

"Öyle mi?"

"Evet. Yıllar önce. Babam öldükten sonra."

"Ah..."

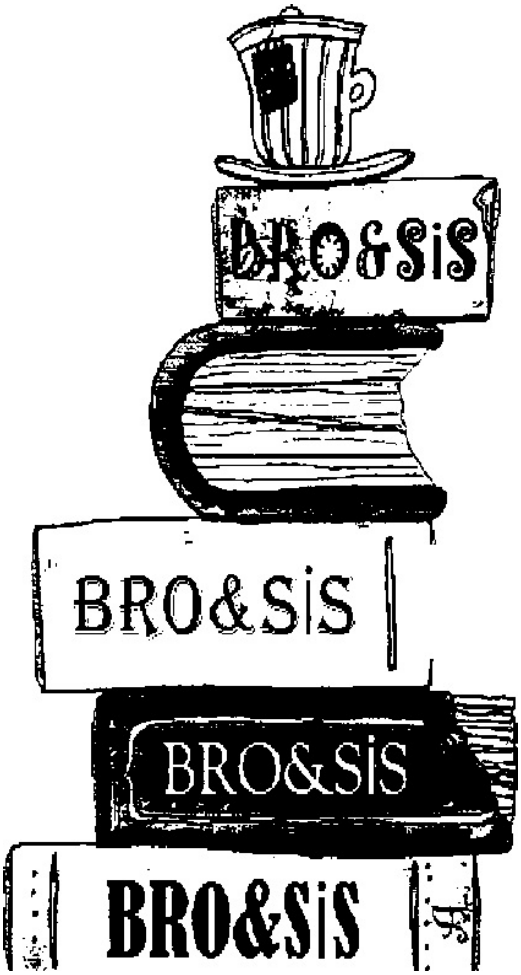
Neal ceketiyle onu sıkıca sardı. "Haydi içeri girelim. Titriyorsun."

"Ben iyiyim."

"Güzel. Sıcak bir yerde iyi olmaya devam edelim."

"Ben sadece..." Georgie bir kez daha onun yüzüne dokundu. "Neredeyse..."

"Yeter Georgie/' diye fısıldadı Neal. "Artık buradasın. ***Burada olmanın*** tadını çıkar."

Gfandas

TEŞEKKÜRLER

Geçmişi arayabileceğim sihirli bir telefonum olsaydı arayacağım ilk kişi çok sevgili dostum Sue Moon olurdu.,.

Ona, o bu dünyadan ayrılana dek söylemem gerektiğini fark etmediğim her şeyi söylerdim.

En çok, ***teşekkür ederim,*** derdim. Kabuğumdan çıkmama yardım ettiğin ve bana korkuya sığınmanın faydası olmadığını gösterdiğin için. Bir kitabı tamamladığım her defasında Sue'nun bana bunu yapabileceğimin sözünü verdiğini hatırlıyorum.

Kitap yazmama yardımı olan pek çok kişiye teşekkür etmek istiyorum:

Ne anlatmaya çalıştığımı her zaman bilen ve ***Leather and Lace*** in gücünün farkında olan editörüm Sara Goodman'a.

St. Martin's Press ekibine, özellikle de Olga Grlic, Jessica Preeg, Stephanie Davis ve Eileen Rothschild'e teşekkürler. Öylesine zeki, etkileyici ve sevecenler ki onları sonsuza dek kendime bağlamanın yasal bir yolu olmasını isterdim.

Bana en güzel "az önce kitabını bitirdim" mektupları yazan Nicola Barr a teşekkürler.

Güvenli limanlarım Lynn Safranek, Bethany Gronberg, Lance Koenig ve Margaret Willison a teşekkürler.

Pug'larla ilgili acil durumları iyi bilen Christopher Schelling e teşekkürler.

Ve gerçekten canımın yandığını hissedecek kadar çok sevdiğim Rosey ve Laddie ye teşekkürler.

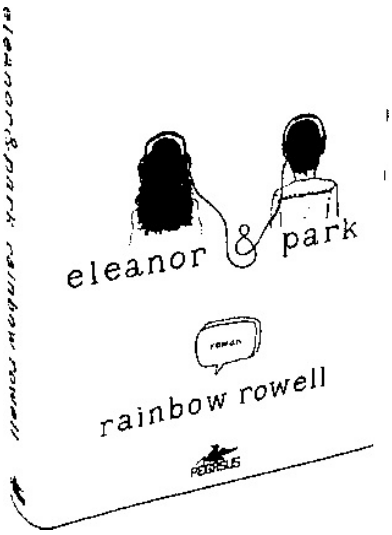
İki uyumsuz insan

Sıradışı bir ask

* feri, oeoî o'“P bL‹ b“ i,i “"‘“‘T

■r:

’ Ibn GN». ****T***

"Eleanor&Park, genç olup bir kıza aşık olmanın ötesinde, genç olup bir kitaba âşık olma hissini de hatırlattı bana."

John Green, ***Aynı Yıldızın Altında'nm*** yazarı

'Komik, umut dolu, biraz küfürbaz, seksi ve hüzünlü... Bu tatlı aşk hikâyesi hem gençleri hem de yetişkinleri etkileyecek." ***Kirkus Revieıvs***

"Bu çekici, zeki ve naif hikâye gerçek aşkla dopdolu. Okurlar Eleanor&Park'a hayran kalacak."

Gayle Forman, ***Eğer Yaşarsam***'ın yazan

Gerçek ve düş arasında sıkışmış hayalperest bir genç kız...

Bir elmanın iki yarışıyken farklı hayatlara

savrulan iki kardeş

t

"Son derece keyifli, sevgi dolu bir gençlik masalı; başarı kaderinde var."

New York Journal of Books

"Rovvell, son derece popülerleşmiş hayran kurgusu evrenini ve on sekiz yaşındaki bir kızın aklından geçenleri başarıyla

aktarıyor."

Entertainment Weekly